KENZABURŌ ŌE

O EXPERIENȚĂ PERSONALĂ

NOBEL

BIBLIOTECA
PENTRU
TOȚI

Campania de Promovare a Culturii
este susținută şi realizată în cooperare cu
Ministerul Culturii şi Patrimoniului Național.

Colecția „Biblioteca pentru toți“ merge mai departe. După ce, mai bine de trei ani, „Biblioteca pentru toți“ a făcut recurs la România și la valorile literaturii române, pledează, începând de astăzi, pentru literatura străină, într-o serie cu totul excepțională. Ne propunem ca, săptămână de săptămână, să vă oferim cărțile celei mai prestigioase colecții din lume, colecția „Nobel“. Marii scriitori care au obținut, din 1901, Premiul Nobel pentru Literatură și cele mai importante cărți ale lor vor face parte acum din „Biblioteca pentru toți“. În fond, recursul nostru nu se schimbă, rămâne același recurs la valoare, la marile opere ale literaturii universale.

Marius Tucă
Jurnalul Național

Kenzaburō Ōe

O experiență personală

Motivația Juriului Nobel, 1994:

„[Lui Kenzaburō Ōe] care, cu forță poetică, a creat o lume imaginară în care viața și mitul se împletesc pentru a forma o uimitoare imagine a dilemelor de astăzi ale umanității."

Kenzaburō Ōe
(n. 1935)

Kenzaburō Ōe

O experiență personală

Traducere din limba japoneză şi note
de Roman Paşca

Prefață de Rodica Grigore

EDITURA
ART

Kenzaburō Ōe, KOJINTEKI NA TAIKEN
Copyright © 1964, Kenzaburō Ōe
Copyright traducere: RAO International Publishing Company
© Editura ART, 2012, pentru prezenta ediție
Prezenta ediție a apărut în colaborare
cu RAO International Publishing Company

Cronologie de Horia Gârbea

JURNALUL NATIONAL

Date despre colecția BIBLIOTECA PENTRU TOȚI:

Director: Marius Tucă
Director general: Dan Matiescu
Coordonator colecție: Ana-Maria Vulpescu
www.jurnalul.ro
www.bibliotecapentrutoti.ro

EDITURA ART

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 22, O.P. 84, cod 062650, sector 6, Bucureşti
Comenzi – online
www.editura-art.ro

Redactor: Georgiana Paraschiv
Tehnoredactor: Florin Paraschiv

Tipărit la Radin Print, prin reprezentantul pentru România
4 Colours Advertising, www.4colours.ro

Radin print 4 Colours Advertising

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ŌE, KENZABURŌ
O experiență personală / Kenzaburō Ōe; trad. de Roman Pașca. – București: Art, 2012
ISBN 978-973-124-772-4

I. Pașca, Roman (trad.)

821.521-31=135.1

Cronologie

1935, 31 ianuarie – Kenzaburō Ōe se naște în localitatea Ōse din zona Uchiko, Prefectura Ehime, pe insula Shikoku, una dintre cele patru insule principale din arhipelagul japonez. A fost al treilea din cei șapte copii ai familiei, o familie tradiționalistă, trăind de sute de ani în valea natală, pe care nimeni dintre ei nu o părăsise vreodată. Femeile își asumaseră statutul de povestitoare ale comunității. În copilărie, scriitorul a fost influențat în special de poveștile spuse de bunica sa, iar acestea, cu cosmologia și miturile lor aparte, și-au pus amprenta asupra operei lui ulterioare.

1944 – Moare bunica scriitorului. Apoi, în războiul din Pacific, moare și tatăl său, iar rolul de educator al copilului e preluat de mama sa. Aceasta îi dă spre lectură cărți occidentale care l-au influențat puternic și a căror impresie o va purta „până la mormânt", după propria declarație: *Aventurile lui Huckleberry Finn* și *Minunatele aventuri ale lui Nils Holgersson*.

1945 – Sfârșitul războiului și dominația americană schimbă radical modul de viață în Japonia, chiar și în satul depărtat dintre păduri unde locuiește Ōe.

1953-1954 – La vârsta de 18 ani, Kenzaburō Ōe merge la Tokio unde va studia începând din anul următor literatura

franceză la Universitate cu profesorul Kazuo Watanabe, specialist în opera lui Rabelais.

1957 – Începe să scrie povestiri influențat de literatura franceză și cea americană. Pentru povestirea *Câștigarea unui premiu*, primește Premiul Akutagawa. Într-un interviu acordat în 1999 la Universitatea Berkeley, Ōe își amintea: „Am început să scriu prin metoda imaginației, pe tărâmul imaginației și orientat către imaginație."

1958 – Îi apare primul roman, despre tragedia războiului recent încheiat: *Mugur ofilit, miel împușcat.*

1960, februarie – Kenzaburō Ōe se căsătorește cu Yukari Itami, fiica unui regizor de film. Fratele soției este și el regizor. Vor avea trei copii. În același an călătorește în China, unde îl întâlnește pe Mao Zedong, și în Rusia și Franța. Îl cunoaște pe Jean-Paul Sartre.

1963 – Se naște primul fiu al scriitorului, care suferă de o diformitate craniană care duce la handicap mintal. Acceptarea condiției de tată al unui copil cu handicap va transpărea în romanul *O experiență personală* (1964) și va deveni un motiv recurent al operei lui Ōe. Acesta spunea ulterior: „Fiul meu s-a născut când aveam 28 de ani. Când aveam 28 de ani eram scriitor, un scriitor destul de cunoscut pe scena japoneză, și studiasem literatura franceză. Vorbisem pe viu cu Jean-Paul Sartre și cu Merleau-Ponty. Dar când fiul meu s-a născut cu un defect major al creierului, am căutat să-mi fac curaj citind cartea mea și am înțeles după câteva zile că nu pot găsi nimic încurajator în ea."

1964 – Primește premiul literar Shinchosha.

1965 – Scrie *Note despre Hiroshima*, un lung eseu despre victimele bombardamentelor atomice. După acest eseu crește interesul său pentru Okinawa, insulă care constituia un

teritoriu independent, cu o cultură specifică, înainte de restaurația Meiji. Intrată ulterior în componența Japoniei, Okinawa a fost singurul teritoriu japonez terestru devenit teatru de operațiuni în război. După război, insula a suferit ocupația americană. Ōe a fost extrem de atras de modul în care localnicii au trecut prin toate aceste încercări succesive.

1967 – Scrie romanul *Plânsul tăcut*, pentru care primește Premiul Tanizaki, premiu literar foarte apreciat în Japonia.

1969 – Scrie romanul în două volume *Învață-ne să trecem peste nebunia noastră*, cu tentă autobiografică, inspirat de dificultățile fiului său și de sentimentele față de tatăl căzut în război. În acest roman creează personajul „Mori", după cuvântul care în latină semnifică „a muri" și „debilitate mintală", iar în japoneză, „pădure"; este un prototip al fiului său. Scriitorul mărturisea: „Am simțit că trebuie să scriu despre mine însumi. De ce nu? Nu pot să mă nasc din nou și nici fiul meu nu poate fi născut din nou. Fiind în mijlocul mării, am hotărât să mă salvez pe mine și să-mi salvez fiul. De aceea am scris, probabil."

1973 – Publică eseul *Epoca de după război, ca perioadă contemporană* și romanul *Fluxul îmi inundă sufletul*, pentru care obține premiul literar Noma.

1976 – Apare romanul *Agenda unui curier*, inspirat de asemenea din experiențele personale, de părinte al unui copil cu deficiențe intelectuale, aici tratate într-o notă fantastică.

1979 – Apare romanul istoric *Jocul contemporanilor*, considerat un exemplu de realism magic în literatura japoneză a secolului XX.

1980 – Publică volumul *Uneori inima unei broaște țestoase.*

1982 – Romanul *O femeie ascultă „copacul ploii"* primește Premiul Yomiuri.

1984 – *Trezește-te, copil al Vremurilor Noi* este un nou roman despre existența cotidiană a scriitorului și a fiului său. Pentru acest roman primește Premiul Jiro Osaragi.

1985 – Primește Premiul Kawabata pentru romanul *Mușcat de hipopotam*.

Despre opera sa și sensurile ei, Ōe a declarat mai târziu, în interviul citat: „Cred că îmi creez opera pentru a mă lega pe mine însumi, familia mea cu societatea, cu cosmosul. Pentru a ne lega pe mine și familia mea cu cosmosul. Pentru că orice literatură are o tendință mistică."

1987 – Publică în Japonia romanul *Scrisori din anii nostalgici*, care va cunoaște succesul internațional.

1993 – Romanul *Scrisori către anii nostalgiei* apare în Franța. „Volume precum: *O experiență personală*, *Strigătul tăcut*, *M/T și povestea din pădurea fermecată* sunt, împreună cu povestirile, lucrări care ocupă un loc aparte când citim romanul publicat în Franța anul trecut [1993, n. trad.] sub titlul *Scrisori către anii nostalgiei*. Aici Ōe utilizează modul japonez de a scrie la persoana întâi, pentru a crea iluzia unei autobiografii. În realitate, cartea este 80 la sută ficțiune", va spune pofesorul Kjell Espmark la prezentarea făcută lui Ōe cu prilejul decernării Premiului Nobel.

1994 – Kenzaburō Ōe publică romanul *Îndoiala*. Primește Premiul Nobel pentru Literatură. În eseul citit cu prilejul decernării, Ōe relatează experiențele literare care i-au marcat copilăria. Se referă și la literatură ca o formă de eliberare de suferințele propriei vieți. El își arată de asemenea îngrijorarea față de tendințele militariste ale Japoniei din perioada respectivă.

2004 – Scriitorul se va implica în campania împotriva modificării constituției japoneze din 1947, care prevedea explicit neimplicarea Japoniei în vreun conflict armat.

2005 – Doi ofițeri japonezi în retragere îl acționează în justiție pe Ōe pentru că într-un eseu din 1970 a pretins că armata japoneză a îndemnat populația civilă din Okinawa la sinucidere colectivă în momentul ocupării insulei de către americani. Instanța îl absolvă pe scriitor, arătând că armata japoneză *a fost adânc implicată în sinuciderile în masă*.

2011 – După catastrofa de la Fukushima, unul dintre cele mai grave accidente nucleare din lume, Kenzaburō Ōe se implică în acțiunile celor care cer stoparea utilizării energiei nucleare în Japonia.

2012 – Ține o conferință de presă pe tema abandonării folosirii energiei nucleare și participă la demonstrații în acest scop alături de alte mii de japonezi, la Tokio.

Discursul lui Kenzaburō Ōe la Banchetul Nobel, 10 decembrie 1994

Sunt un japonez neobișnuit care și-a petrecut copilăria sub influența puternică a lui Nils Holgersson. Atât de mare a fost influența lui Nils asupra mea, încât a fost o vreme în care puteam să numesc frumusețile Suediei mai bine decât pe cele ale țării mele.

Influența lui Nils s-a întins și asupra preferințelor mele literare. M-am întors cu spatele către *Legenda lui Genji*[1]. M-am simțit mai apropiat de Selma Lagerlöf și am respectat-o mai mult decât pe Doamna Murasaki, autoarea acestei lăudate opere. Totuși, mulțumită din nou lui Nils și prietenilor săi, am redescoperit atracția către *Legenda lui Genji*. Prietenii înaripați ai lui Nils m-au dus către ea.

Genji, eroul acestei povești clasice, roagă un fulg de gâscă pe care îl vede zburând să caute sufletul soției lui dispărute, care a încetat să-i mai apară până și în vise.

Destinația sufletului: aceasta este cea pe care, condus de Nils Holgersson, am căutat-o în literatura Vest-Europeană. Am sperat cu putere că prin căutările mele, ca japonez, în literatură și cultură vor răsplăti, în cât de mică măsură, lumina pe care Europa de Vest mi-a aprins-o asupra condiției umane.

---

[1] Roman japonez clasic, din secolul XI, considerat primul roman scris în lume (n. trad.).

Poate câștigarea Premiului Nobel îmi va oferi acest prilej. Și totuși am primit atât de multe daruri, încât cu greu aș putea da în schimb ceva pe măsura lor. Acest banchet este și el un asemenea dar pe care îl accept cu adâncă recunoștință. Vă mulțumesc.

Din *Les Prix Nobel. The Nobel Prizes 1994*, Editor Tore Frängsmyr, [Nobel Foundation], Stockholm, 1995

Copyright © The Nobel Foundation 1994

Traducere de Horia Gârbea

Japonia cea ambiguă și eu

Prelegerea lui Kenzaburō Ōe cu ocazia decernării Premiului Nobel pentru Literatură, 7 decembrie 1994

În timpul ultimului și catastrofalului Război Mondial, eram încă un copil și trăiam într-o vale împădurită pe Insula Shikoku din Arhipelagul Nipon, la mii de mile depărtare de aici. La acea vreme, două cărți mă fascinau în mod deosebit: *Aventurile lui Huckleberry Finn* și *Minunatele aventuri ale lui Nils*. Întreaga lume era atunci înghițită de valurile groazei. Citind *Huckleberry Finn*, aveam sentimentul că puteam să-mi justific evadările nocturne în pădurea de pe coasta muntelui, unde rămâneam să dorm, căci acolo mă simțeam mai în siguranță decât acasă. Protagonistul din *Aventurile lui Nils* este transformat într-o ființă micuță de tot, înțelege limba păsărilor și face o călătorie plină de peripeții. Povestea lui mă tulbura profund. Întâi pentru că, trăind în inima pădurii pe Insula Shikoku (la fel ca și străbunii mei cu atât de multă vreme în urmă), am avut revelația că această lume și acest fel de viață îmi dădeau cu adevărat sentimentul libertății. În al doilea rând, pentru că îl înțelegeam pe Nils și mă identificam cu acest băiețel neascultător, care, traversând Suedia (călătorie în timpul căreia colaborează cu gâștele sălbatice și se luptă pentru ele), se transformă treptat într-un băiat adevărat, încă inocent, însă plin de încredere, dar și modest. Când, în sfârșit, se întoarce acasă, Nils stă de vorbă cu părinții săi. Cred

că plăcerea pe care mi-a oferit-o această poveste se datorează limbii, căci mă simțeam purificat și înălțat de faptul că vorbele lui Nils erau și ale mele. Iată cuvintele lui: „Mamă, tată! a strigat el. Sunt băiat mare. Sunt din nou o ființă omenească."

Eram fascinat mai ales de propoziția asta: „Sunt din nou o ființă omenească." Soarta nu m-a ferit de vitregiile ei – în familie, în relația mea cu societatea niponă și, în general, în existența mea din a doua jumătate a secolului. Am supraviețuit datorită faptului că am dat glas suferințelor mele în romanele pe care le-am scris. Și de fiecare dată, în fața hârtiei, mă trezeam repetând, ca un fel de suspin, „sunt din nou o ființă omenească". Poate că nu este nici momentul și nici locul potrivit să vorbesc astfel despre mine. Totuși, îngăduiți-mi să spun că în tot ceea ce am scris am pornit de la experiența mea personală, pe care am împletit-o strâns cu aceea a societății, a țării mele și a lumii. Sper că mă veți ierta dacă îmi voi permite să mai insist puțin asupra problemelor mele personale.

Cu o jumătate de secol în urmă, când încă trăiam în mijlocul acelei păduri, am citit *Aventurile lui Nils* și am intuit în acea poveste două profeții. Una era că odată și odată voi ajunge să înțeleg limba păsărilor. A doua – că va veni ziua în care voi putea să-mi iau zborul împreună cu dragele mele gâște sălbatice, de preferință spre Scandinavia.

După ce m-am însurat, primul nostru copil s-a născut handicapat mintal. I-am pus numele de *Hikari*, ceea ce în japoneză înseamnă „Lumina". Cât a fost mic, el nu reacționa decât la ciripitul păsărilor sălbatice, niciodată la vocile omenești. În vara în care a împlinit șase ani, ne găseam la casa noastră de la țară. Într-o zi, a auzit niște cârstei de baltă chemând deasupra lacului de dincolo de dumbravă, și deodată a spus cu voce de comentator care prezintă o emisiune despre păsările sălbatice: „Aceștia sunt cârsteii de baltă." Prima oară când fiul meu rostea cuvinte omenești. Și din

acel moment soția mea și cu mine am început să comunicăm verbal cu fiul nostru.

Hikari lucrează acum la un centru de pregătire profesională pentru handicapați, o instituție bazată pe teorii și practici preluate din Suedia. În același timp, se ocupă și de muzică, este compozitor. Păsările au fost cele care l-au inspirat și l-au ajutat să creeze muzică omenească. Hikari a împlinit astfel prima din profețiile mele, prin el am ajuns să pricep glasul păsărilor. Trebuie să mai spun că viața mea ar fi fost imposibilă fără soția mea, fără forța ei feminină și înțelepciunea ei. Ea este însăși întruchiparea lui Akka, gâsca sălbatică din povestea lui Nils. Împreună cu ea am zburat către Stockholm, împlinind astfel a doua profeție, spre marea mea satisfacție.

Kawabata Yasunari, primul scriitor japonez care s-a urcat la această tribună ca laureat al Premiului Nobel pentru Literatură, a ținut un discurs intitulat *Japonia cea frumoasă și eu*. Foarte frumos și în același timp *imprecis*. Folosesc cuvântul *imprecis* drept echivalent pentru termenul japonez *aimaina*. Adjectivul japonez poate fi tradus în mai multe feluri. Imprecizia pe care Kawabata a adoptat-o în mod deliberat este implicată în însuși titlul discursului. Acesta poate fi tradus ca „eu cel *din* frumoasa Japonie". Imprecizia întregului titlu se datorează particulei japoneze „no" (literal însemnând „din"), care leagă pronumele „eu " și „Japonia cea frumoasă".

Imprecizia titlului dă loc mai multor interpretări în ceea ce privește implicațiile sale. Poate să însemne „eu ca parte a Japoniei frumoase", particula „no" indicând relația dintre două substantive, fie de posesiune, al doilea fiind posesorul primului, fie de apartenență sau atașament. Poate de asemenea să implice „Japonia cea frumoasă și eu", particula legând prin coordonare cele două elemente, așa cum este și în versiunea engleză a titlului discursului ținut de Kawabata și tradus de unul dintre cei mai proeminenți specialiști americani în

literatura japoneză. Deci traducerea este „Japonia cea frumoasă *și* eu". În această versiune expertă, *traduttore* (traducătorul) nu este câtuși de puțin *traditore* (trădător).

Intitulându-și astfel discursul, Kawabata se referea la un gen unic de misticism care poate fi găsit nu numai în gândirea niponă, ci în general în gândirea orientală. Când spun „unic" mă refer la orientarea spre Budismul Zen. Deși este un scriitor al secolului douăzeci, Kawabata își descrie starea de spirit în termenii poemelor scrise de călugării budiști. Majoritatea acestor poeme se axează problematic pe imposibilitatea lingvistică de a exprima adevărul. Cuvintele, se spune în aceste poeme, sunt zăvorâte în carapacele lor. Ele nu vor ieși niciodată din poemele respective spre a ajunge la cititor. Poemele Zen nu pot fi înțelese și savurate pe deplin decât dacă cititorul se abandonează pe sine și pătrunde de bună voie în carapacele închise ale cuvintelor.

Ce anume i-a dat lui Kawabata cutezanța să citească în japoneză, în fața auditoriului din Stockholm, tocmai aceste poeme atât de esoterice? Îmi amintesc aproape cu nostalgie de curajul fățiș de care a dat dovadă la sfârșitul remarcabilei sale cariere, și prin care a adus o dovadă limpede a credinței sale. Kawabata a fost un pelerin vreme de zeci de ani, și în acest timp a produs nenumărate capodopere. După atâția ani de pelerinaj, doar mărturisindu-și fascinația în fața inaccesibilelor poeme japoneze care descurajează orice tentativă de a le pătrunde sensurile a putut el să vorbească despre „Japonia cea frumoasă și eu", adică despre lumea în care a trăit și literatura pe care a scris-o.

Este de reținut de asemenea faptul că și-a încheiat discursul în felul următor:

„Operele mele au fost descrise ca opere ale golului, dar prin asta nu trebuie înțeles nihilismul Occidentului. Fundamentul spiritual pare a fi cu totul diferit. Dogen și-a intitulat

poemul despre anotimpuri «Realitatea intrinsecă» și, cântând frumusețea anotimpurilor, el era cufundat adânc în Zen."

Interpretez aceste cuvinte ca pe o nouă autodefinire îndrăzneață și onestă. Pe de o parte, Kawabata se definește ca aparținând în mod esențial tradiției stabilite de filosofia Zen și sensibilităților estetice care domină literatura clasică a Orientului. Pe de altă parte, el face o distincție clară între golul ca atribut al creațiilor sale și nihilismul Occidentului. A fost modul său de a se adresa cu inima deschisă generațiilor viitoare în care Alfred Nobel și-a investit speranța și încrederea.

Sincer să fiu, îmi găsesc afinități spirituale nu cu compatriotul meu Kawabata, care a urcat aici acum douăzeci și șase de ani, ci cu poetul irlandez William Butler Yeats, care a primit Premiul Nobel pentru Literatură cu șaptezeci și unu de ani în urmă, pe când avea aproximativ vârsta mea de acum. Bineînțeles că nu am pretenția să mă compar cu geniul poetic al lui Yeats. Eu sunt doar un discipol umil dintr-o țară situată la mare depărtare de a lui. Așa cum scria odată William Blake, a cărui operă Yeats a reevaluat-o și a așezat-o la locul de cinste în care se află în acest secol: „Peste Europa și Asia, până în China și Japonia, precum fulgerele."

De câțiva ani sunt prins în scrierea unei trilogii pe care o doresc a fi încununarea activității mele literare. Până acum am publicat primele două părți și, recent, am terminat a treia și ultima parte. Se numește *Un copac verde în flăcări*. Titlul mi-a fost inspirat de o strofă din poemul lui Yeats – *Vacillation*:

> *A tree there is that from its topmost bough*
> *Is half all glittering flame and half all green*
> *Abounding foliage moistened with the dew.*[1]
>
> (*Vacillation*, 11-13)

[1] „Există un copac ce de la ramura din vârf / Străluce jumătate în scânteieri de flăcări, iar restul verde fiind / Frunziș îmbelșugat de rouă picurând."

De fapt, întreaga trilogie este inspirată din abundență de creația poetică a lui Yeats. Cu ocazia decernării Premiului Nobel lui Yeats, Senatul irlandez a propus o moțiune de felicitare, în care erau cuprinse următoarele:

> „…prin succesul lui, s-a adus o recunoaștere a întregii națiuni pentru contribuția la patrimoniul cultural universal. […]
>
> …o națiune care până acum nu a fost acceptată ca făcând parte dintre națiunile lumii. […]
>
> …civilizația noastră câștigă în valoare prin numele Senatorului Yeats. […]
>
> …întotdeauna va exista pericolul atragerii oamenilor, care se consideră perfect normali, spre dezmățul entuziast al distrugerii."

Yeats este scriitorul în umbra căruia aș vrea să mă aflu. Și năzuiesc acest lucru în numele unei alte națiuni care a fost acum acceptată „printre națiunile lumii", dar mai mult pe temeiul tehnologiei în domeniul ingineriei electronice și al industriei de automobile. Și de asemenea aș dori să fac asta ca cetățean al unui popor care a fost atras în „dezmățul entuziast al distrugerii", atât pe propriul lui teritoriu, cât și pe acela al statelor vecine.

Ca unul care trăiesc în lumea contemporană și împărtășesc amintiri ale trecutului adânc întipărite în memoria mea, nu pot rosti la unison cu Kawabata „Japonia cea frumoasă și eu". Adineauri mă referam la „imprecizia" titlului și a conținutului discursului lui Kawabata. Mai departe doresc să folosesc cuvântul „ambiguu" în legătură cu distincția făcută de eminenta poetă britanică Kathleen Raine: referindu-se la Blake, ea a spus odată că poezia lui e mai curând ambiguă decât imprecisă. Deci, vorbind despre mine, nu pot să spun decât „Japonia cea ambiguă și eu".

Mă gândesc la faptul că, după o sută douăzeci de ani de modernizare, începută odată cu deschiderea țării spre lume, Japonia de astăzi este împărțită între două centre de atracție: tradiția unei culturi milenare și o civilizație care și-a însușit cele mai recente câștiguri ale științei. Pe mine, ca scriitor, mă marchează profund această polaritate.

Puternică și penetrantă până la civilizare atât la nivelul statului, cât și al poporului, ambiguitatea se evidențiază în diferite moduri. Modernitatea Japoniei a fost orientată în direcția preluărilor de la societatea occidentală și a imitării ei. Dar Japonia este situată în Asia, drept care și-a păstrat cu fermitate tradiția culturală. Un impuls belicos a plasat Japonia în poziția unui invadator în Asia. Pe de altă parte, cultura Japoniei moderne, care a implicat o deschidere totală către Occident, a rămas multă vreme un element obscur, etern impenetrabil pentru spiritul occidental, sau care, cel puțin, a împiedicat descifrarea lui de către Occident. Mai mult chiar, Japonia a ajuns să fie izolată de celelalte națiuni asiatice, nu numai politic, ci și social și cultural.

În istoria literaturii japoneze moderne, scriitorii cei mai onești și mai conștienți de misiunea lor au fost „postbelicii", care au apărut pe scena literară imediat după cel de-al Doilea Război Mondial, adânc marcați de catastrofă, dar în același timp plini de speranțele unei renașteri. Cu mari eforturi au încercat să compenseze atrocitățile comise de forțele militare japoneze în țările din Asia și, în același timp, să creeze un pod peste prăpastia profundă ce exista nu numai între țările dezvoltate din Occident, pe de o parte, și Japonia, pe de alta, dar și între Japonia și țările din Africa și America Latină. Doar în acest fel sperau ei să realizeze o reconciliere plină de umilință cu restul lumii. Aspirația mea dintotdeauna a fost aceea de a mă înscrie în continuarea tradiției literare moștenite de la acești scriitori.

Statul contemporan japonez și poporul său din faza postmodernă nu pot fi decât ambivalente. Exact în mijlocul procesului de modernizare a Japoniei a început al Doilea Război Mondial, conflagrație provocată și de aberația modernizării galopante. Înfrângerea suferită în urmă cu cincizeci de ani a oferit Japoniei și japonezilor, ca agenți ai războiului, ocazia de a încerca o renaștere din inimaginabila mizerie și cumplitele suferințe despre care au vorbit în operele lor scriitorii japonezi ai „Școlii postbelice". Susținătorii morali ai japonezilor în aspirația lor spre această renaștere au fost ideea democrației și hotărârea de a nu mai purta niciodată un alt conflict armat. În mod paradoxal, poporul și statul japonez, care începeau să-și clădească existența pe aceste principii etice, nu erau inocenți, ci sufereau stigmatul propriului lor trecut de invadatori ai altor națiuni asiatice. Aceleași precepte morale aveau o mare importanță atât pentru victimele decedate de pe urma armelor nucleare, pentru prima oară folosite asupra orașelor Hiroshima și Nagasaki, cât și pentru supraviețuitorii și descendenții afectați de efectele radiațiilor (inclusiv zeci de mii de cetățeni a căror limbă maternă este coreeana).

În ultimii ani, s-au formulat critici la adresa Japoniei, susținându-se ideea că Japonia ar trebui să participe cu forțe militare la efectivul Națiunilor Unite, deci să joace un rol activ în păstrarea și restabilirea păcii în diferitele zone ale lumii. Inimile noastre se îndurerează atunci când auzim asemenea opinii critice. După sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, imperativul absolut al poporului japonez a fost acela de a renunța definitiv la orice acțiune de confruntare armată, comandament formulat cu claritate într-un articol central din Constituție. Japonezii au optat pentru principiul păcii eterne ca fundament moral al regenerării noastre după război.

Sunt convins că acest principiu poate fi cel mai bine înțeles în Occident, unde există o tradiție îndelungată de toleranță față de cei care refuză efectuarea serviciului militar. În Japonia au fost nenumărate încercări din partea unora de a elimina din Constituție articolul referitor la renunțarea la intervenția armată, și în acest scop respectivii au profitat de orice prilej pentru a face din afară presiuni asupra noastră. Dar a elimina din Constituție articolul referitor la pacea eternă nu ar fi altceva decât o trădare a popoarelor din Asia și a victimelor bombelor atomice de la Hiroshima și Nagasaki. Ca scriitor, nu mi-e greu să-mi imaginez care ar fi rezultatele unei asemenea trădări.

Constituția japoneză dinainte de război, care susținea ideea puterii absolute dincolo de orice principiu al democrației, s-a bucurat de oarecare sprijin din partea populației. Deși Constituția noastră actuală a fost votată acum cincizeci de ani, există încă un larg curent de opinie favorabil vechii Constituții, care continuă să fie validă în anumite aspecte ale civilizației noastre. Dacă Japonia urmează să instituționalizeze un principiu diferit de cel la care am aderat în ultimii cincizeci de ani, hotărârea pe care am luat-o pe ruinele postbelice ale efortului nostru eșuat de a ne moderniza, de a încetăți conceptul de umanitate universală s-ar dovedi zadarnică. Acesta este spectrul care se înalță în fața ochilor mei de cetățean oarecare.

Ceea ce eu numesc în discursul meu „ambiguitate“ este un fel de boală cronică ce pecetluiește toată epoca modernă. Prosperitatea Japoniei n-a scăpat de sub influența ei, fiind escortată de tot felul de pericole potențiale, favorizate de structura economiei mondiale. În acest sens, „ambiguitatea“ pare să se adâncească. Ea poate fi mai evidentă pentru cel care privește dinafară decât pentru cei aflați în interior. În momentele cele mai cumplite ale sărăciei postbelice, am

găsit puterea să o îndurăm, nepierzându-ne nicio clipă speranța într-o refacere. Oricât de curios ar fi, se pare că avem aceeași putere să îndurăm neliniștile provocate de consecințele de rău augur ale actualei bunăstări. […]

Eu sunt unul dintre scriitorii care doresc să creeze opere literare serioase care să se disocieze de acele romane reprezentând simple reproduceri ale vastei culturi de consum caracteristice orașului Tokio, în general ale subculturii mondiale. Care este identitatea mea de scriitor japonez? W.H. Auden definea odată romancierul astfel:

..., among the Just

Be just, among the Filthy filthy too,
And in his own weak person, if he can,
Must suffer dully all the wrongs of Man.[1]

(*The Novelist*, 11-14)

Acesta a devenit „obiceiul meu de viață" (folosesc expresia lui Flannery O'Connor) din momentul în care mi-am ales profesiunea de scriitor. […]

Modul în care Japonia a încercat să construiască un stat după modelul celui occidental s-a dovedit catastrofal. În felul lor specific – și care se deosebește doar în parte de acest proces, în esență fiind întocmai lui –, intelectualii japonezi au încercat să construiască, până la cel mai profund nivel, un pod peste prăpastia dintre Occident și propria lor țară. O muncă laborioasă, dar îndeplinită cu bucurie. Studiul semnat de Profesorul Kazno Watanabe – cercetător al fenomenului literar și filosofic al Rezistenței Franceze – despre

[1] „…printre cei Drepți // Fii drept, cu cei Murdari, murdar să fii, / Și-n propria ta ființă slabă, dacă poți, / Să suferi înăbușit greșelile toate-ale Omului."

François Rabelais a reprezentat una dintre cele mai remarcabile și mai erudite realizări ale intelectualității japoneze.

Watanabe a studiat la Paris înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Când i-a spus șefului său de lucrări despre ambiția de a traduce Rabelais în japoneză, eminentul savant francez i-a răspuns tânărului și ambițiosului student japonez cu următoarea formulare: *L'entreprise inouie de la traduction de l'intraduisible Rabelais* – „încercarea fără precedent de a-l traduce în japoneză pe intraductibilul Rabelais". Alt savant francez i-a răspuns fără să-și ascundă uimirea: *Belle entreprise Pantagruélique* – „o admirabilă încercare pantagruelică". Cu toate acestea, nu numai că Watanabe și-a dus la bun sfârșit demersul în condițiile mai mult decât vitrege din timpul războiului și al ocupației americane, dar s-a străduit să transpună în Japonia confuză și dezorientată a acelui timp viața și gândirea umaniștilor francezi, care au fost premergătorii, contemporanii și discipolii lui François Rabelais.

Atât în felul în care am trăit, cât și în ceea ce am scris, am fost un elev al Profesorului Watanabe. Am fost influențat de el în două direcții cruciale. Prima – modul în care mi-am scris romanele. Citind traducerea pe care a făcut-o din Rabelais, am deprins în mod concret ceea ce Mihail Bahtin definea ca „sistemul imagistic al realismului grotesc, sau cultura râsului popular"; am înțeles importanța principiilor materiale și fizice; corespondența dintre elementele cosmice, sociale și fizice; suprapunerea morții și a pasiunilor pentru a rezulta renașterea; și râsul care răstoarnă relațiile ierarhice.

Unei persoane ca mine, născută și crescută într-o regiune marginală, departe de centru, a unei țări periferice, departe de centru, așa cum este Japonia, sistemul imagistic i-a dat posibilitatea să găsească metode de a atinge universalul.

Pornind de la un asemenea fundament, eu nu reprezint Asia ca o nouă putere economică, ci o Asie impregnată de o sărăcie eternă amestecată cu o fertilitate explozivă. Preluând metafore vechi, familiare, dar încă vii, mă alătur unor scriitori ca Kim Ji-Ha din Coreea, Chon I și Mu Jen, amândoi din China. Pentru mine, fraternitatea cu literatura mondială presupune asemenea relații exprimate în termeni concreți. Am luat parte odată la o grevă a foamei pentru libertatea politică a unui scriitor coreean foarte talentat. Acum mă îngrijorează destinul acelor romancieri chinezi de mare talent care au fost privați de libertate după incidentul din Piața Tienanmen.

A doua influență covârșitoare pe care Profesorul Watanabe a exercitat-o asupra mea a fost ideea lui despre umanism. Pentru mine, umanismul este chintesența Europei ca o totalitate vie. O idee ce poate fi desprinsă și din definiția pe care o dă Milan Kundera spiritului romanului. Pornind de la studierea exhaustivă a surselor istorice, Watanabe a scris biografii critice, centrate în jurul lui Rabelais, despre reprezentanți ai Umanismului de la Erasmus la Sebastien Castellion, și despre femei care aveau într-un fel sau altul legături cu Henric al IV-lea, de la Regina Marguerite la Gabrielle Destré. Intenția lui Watanabe era aceea de a le explica japonezilor ce înseamnă umanismul, de a le demonstra importanța toleranței, de a le dezvălui vulnerabilitatea omului în fața ideilor preconcepute sau a mașinilor de război inventate de el însuși. În acest sens, Watanabe îl cita pe un filolog danez, Kristoffer Nyrop: „Cei care nu protestează împotriva războiului sunt complici la război." În strădania lui de a transplanta în Japonia umanismul ca baza însăși a gândirii europene, Watanabe a avut curajul să se aventureze atât în această tentativă fără precedent, cât și în „minunata încercare pantraguelică".

Influențat cum sunt de umanismul lui Watanabe, doresc ca misiunea mea de romancier să permită deopotrivă celor care se exprimă prin cuvinte, cât și cititorilor să se elibereze de propriile suferințe și de acelea datorate vremurilor pe care le trăiesc, și să-și vindece sufletele de răni. Am spus că eu personal sunt rupt între cei doi poli ai ambiguității japoneze. Am făcut eforturi să mă lecuiesc și să-mi revin de pe urma acestei dureri prin intermediul literaturii. M-am străduit, de asemenea, cât am putut, să mă rog pentru armonia lăuntrică a concetățenilor mei japonezi.

Dacă îmi îngăduiți să vorbesc din nou despre fiul meu handicapat, Hikari, voi spune că a fost trezit de cântecul păsărilor pentru a putea percepe muzica lui Bach și a lui Mozart, ca până la urmă să compună el însuși muzică. Micile piese muzicale pe care le-a compus la început erau pline de prospețime și splendoare. Păreau ca picurii de rouă de pe firele ierbii. Cuvântul *inocență* este compus din *in* „nu" și *nocere* – „a face rău" adică „a nu face rău". Muzica lui Hikari era, în acest sens, o expresie firească a inocenței compozitorului.

Pe măsură ce Hikari compunea noi și noi melodii, distingeam în muzica lui și „vocea unui suflet chinuit și întunecat". În ciuda handicapului mintal, efortul său susținut l-a ajutat să-și îmbogățească creația cu tot mai multe tehnici compoziționale și o aprofundare a concepției sale. Ca urmare, a putut descoperi în adâncul inimii o amărăciune copleșitor de mare, pe care până atunci nu fusese în stare să o tălmăcească în cuvinte.

„Vocea unui suflet chinuit și întunecat" este frumoasă, și actul de a o transpune în muzică îl vindecă de tristețea lui întunecată și o transformă într-un fapt de restabilire. Mai mult, muzica lui a fost recunoscută ca un sprijin în însănătoșirea celor care o ascultă. Iată, deci, temeiurile care mă fac să cred că arta are miraculoasa putere de a lecui.

Convingerea mea nu a fost pe deplin demonstrată. Ca o „ființă slabă“ ce mă aflu, cu ajutorul acestei convingeri greu de verificat aș dori să „sufăr înăbușit toate greșelile“ secolului XX. Și ducând o existență periferică, marginală, departe de centru, aș vrea să pot găsi – prin ceea ce cred a fi o contribuție decentă și umanistă – o cale de a fi de ajutor în tămăduirea și reconcilierea umanității.

Din *Les Prix Nobel. The Nobel Prizes 1994*,
Editor Tore Frängsmyr, [Nobel Foundation], Stockholm, 1995
Copyright © The Nobel Foundation 1994

Traducere de Irina Horea

Această traducere a apărut inițial în *Lettre Internationale*, nr. 13, primăvara 1995

Suferință, demnitate, speranță

Scriu despre demnitatea ființei umane.
Kenzaburō Ōe

În comparație cu opera lui Yasunari Kawabata, cel dintâi laureat japonez al Premiului Nobel pentru Literatură (în anul 1968), romanele și eseurile lui Kenzaburō Ōe reprezintă, chiar și pentru cititorii obișnuiți cu temele și stilul prozei nipone a deceniilor anterioare – sau mai ales pentru aceia! –, o adevărată provocare. Căci, spre deosebire de delicatețea și tehnica sugestiei perfect mânuite de autorul *Țării zăpezilor*, Ōe se impune, încă de la primele texte pe care le-a publicat în anii studenției, ca un scriitor care, deși s-a considerat întotdeauna „extrem de japonez", după cum sublinia chiar el, nu a ezitat să se desprindă de tradiția literaturii de dinaintea sa, consacrată prin opera lui Natsume Soseki, Jun'ichiro Tanizaki sau Yukio Mishima, și să afirme, în adevăratul sens al cuvântului, o nouă manieră de a scrie. Oarecum paradoxal, Ōe se raportează, de-a lungul întregii sale creații, la experiența proprie și mai cu seamă la un moment dureros al acesteia, reprezentat de nașterea, în 1963, a fiului său, Hikari, diagnosticat cu o gravă afecțiune cerebrală, însă renunță programatic la tehnica „romanelor eului", foarte populare la începutul secolului XX în Japonia, și exclude simpla confesiune, exotismul și sentimentalismul, implicate în consacrata

narațiune la persoana întâi. Mai exact, scriitorul nu încearcă să realizeze o simplă relatare a încercărilor prin care a trecut, ci să pună la punct o structură narativă în adevăratul sens al cuvântului, capabilă să spună ceva (întotdeauna ceva esențial) despre natura umană, despre suferință și înstrăinare, despre violență sau moarte, dar și despre demnitate și speranța în mai bine. De aici stilul cu totul aparte al creațiilor sale, nivelul imaginativ, adesea șocant, precum și forța poetică a tuturor paginilor pe care le-a publicat, îndreptățind caracterizarea Academiei Suedeze, conform căreia Premiul Nobel care i-a fost decernat în anul 1994 reprezintă „aprecierea pentru capacitatea de a crea o lume în care viața și mitul se contopesc cu scopul de a oferi o neliniștitoare frescă a existenței umane contemporane".

Toate aceste aspecte sunt evidente mai cu seamă în romanul *O experiență personală*, apărut în 1964, a cărui geneză trebuie, desigur, pusă în legătură cu situația-limită căreia Kenzaburō Ōe însuși s-a văzut nevoit să-i facă față după venirea pe lume a primului său copil. Protagonistul cărții, în vârstă de douăzeci și șapte de ani, deloc întâmplător numit Bird („pasăre", în engleză!), simțindu-se prizonier în lanțurile unei căsnicii pe care o consideră ratată, intelectual marcat de suficiente frustrări și dominat de iluzoriul vis de a întreprinde o călătorie în Africa, paradisul pe care însă îl cunoaște doar prin atenta studiere a ghidurilor și hărților Michelin, este silit să se maturizeze rapid, când i se aduce la cunoștință că fiul său nou-născut suferă de hernie cerebrală. Disperat, îngrozit, rușinat (privit de doctori ca tatăl monstrului), dezorientat și considerând că, de-acum încolo, toate drumurile îi sunt închise și că el însuși e definitiv zăvorât într-o cușcă și prins într-o cursă, Bird încearcă totuși să evadeze, să fugă cât mai departe de problemele prezentului. Astfel, alături de Himiko, o iubită din anii studenției, gata mereu să-i

vorbească despre universurile alternative (propria ei soluție de salvare după tragica dispariție a soțului său), se cufundă, vreme de trei zile și trei nopți, în abisul alcoolului, sexului și violenței, în mijlocul orașului Tokio, veritabil spațiu labirintic ce amenință să anihileze identitatea tuturor celor care îi parcurg străzile fără să aibă o direcție bine definită și puncte de reper clare.

Influențat vizibil de existențialismul lui Jean-Paul Sartre și al lui Albert Camus, dar și de proza lui Norman Mailer, apreciat de Edward Said pentru extraordinara sa capacitate de înțelegere a celor mai intime resorturi ale ființei umane și comparat de unii critici cu Dostoievski, pentru arta de a da glas deopotrivă disperării profunde și speranței salvatoare, Kenzaburō Ōe preferă însă apropierea de conaționalii săi Kobo Abe sau Masuji Ibuse, mai ales în ceea ce privește abilitatea de a experimenta la nivelul limbajului și al stilului narativ. Autorul pune în fața cititorilor, în romanul *O experiență personală*, un univers absurd și grotesc (de aici și posibila comparație cu viziunea ce străbate opera lui Rabelais), dar și un antierou care, deloc paradoxal în contextul unui atât de îndrăzneț demers, vrând să se piardă, se va regăsi pe sine și va înțelege că unica soluție de salvare este acceptarea fiului său. Absența sa din sânul familiei și toate planurile pe care le pune la cale de-a lungul zilelor și nopților în care pe drept cuvânt se poate afirma că Bird coboară în infernul propriilor spaime și neîmpliniri, tenebre pe care, finalmente, le va depăși, este punctată de o viziune sumbră a lumii exterioare, în care, adesea, unicul răspuns dat suferinței este indiferența celorlalți – atunci când ea nu se transformă în violență gratuită. Nu e deloc surprinzător deci că protagonistul dorește să se izoleze de semenii săi și să uite de el însuși (dar și să fie uitat de lume) și nutrește visul de a scăpa de obligațiile de soț și de tată, pentru a fi cu adevărat un om liber, poate chiar pe

mult iubitul său continent african, către care ar vrea să zboare asemenea unei păsări. Numai că, la capătul acestei experiențe, el își dă seama că o astfel de libertate este iluzorie și temporară și că, în fond, rezolvarea dilemelor care îl sfâșie constă în asumarea propriei identități, lucru pe care, după inițiaticele încercări prin care trecuse, e gata să-l facă. *O experiență personală* conține, încă din primele pagini, numeroase comparații cu regnul animal, care sugerează și posibila raportare la universul imagistic al picturii lui Hieronymus Bosch: protagonistul însuși, în unele momente, seamănă cu o pasăre, cu un crab care se întoarce în adăpost sau doarme asemenea unui gândac amenințat de primejdii, toate acestea semnificând și o întreagă societate bolnavă sau parțial dezumanizată, pe care Bird o percepe, la rândul său, în mod distorsionat. Finalul cărții însă consacră revenirea la universul emoțiilor și sentimentelor omenești, dovadă sugestia renunțării la porecla ridicolă de Bird și mai cu seamă constatarea protagonistului: „Realitatea te obligă să trăiești cum trebuie atunci când o accepți."

Fără să forțeze nota și știind întotdeauna cum să pună accentele exact acolo unde trebuie, Kenzaburō Ōe nu încearcă să facă din acest roman un studiu de caz ori o aridă analiză și nici nu teoretizează inutil. Ci, fidel credinței sale în valorile profund umane, scrie despre inocență și sentimentul vinovăției, despre suferință și posibilitatea renașterii spirituale, despre datorie și ispășire. Totul într-un cadru care, fără să fie decorativ, se impune, încă de la prima lectură, prin pregnanța detaliilor de atmosferă și vorbește convingător despre acea Japonie contemporană pe care, dincolo de clișeele cu care a fost, poate, prea adesea obișnuit, Occidentul trebuie să înceapă s-o descopere cu adevărat.

Rodica Grigore

O experiență personală

1

Coborându-și privirea peste o superbă hartă a Africii, așezată în vitrină cu eleganța trufașă a unei căprioare sălbatice, Bird[1] își înăbuși un oftat. Fetelor care lucrau în librărie li se făcuse pielea de găină pe mâini, ca și pe gâturile care se iteau din uniforme. Nici măcar nu-l băgară în seamă. Soarele stătea să apună și din aerul care învelea pământul căldura începutului de vară se risipise întru totul, asemenea căldurii din leșul unui mort uriaș. Toată lumea ofta confuz, căutând parcă prin gesturi, în întunericul subconștientului, amintirea căldurii de peste zi, rămasă încă în piele. Iunie, ora șase și jumătate după-amiaza – în oraș deja nu mai transpira nimeni. Și totuși, soția lui Bird, întinsă goală pe un cearșaf de cauciuc, cu ochii strânși ca ai unui fazan ce se prăbușește împușcat, cu tot trupul acoperit de broboane de sudoare, urla de durere, de nesiguranță și de așteptare.

Bird se scutură și își îndreptă ochii spre detaliile hărții. Oceanul din jurul Africii fusese imprimat cu un albastru-lacrimă asemenea cerului senin al unei dimineți de iarnă. Latitudinea și longitudinea nu erau indicate de linii mecanice trase cu compasul, ci de niște linii groase, de un negru strălucitor, care transmiteau parcă instabilitatea și capriciile unui

[1] Autorul folosește pentru numele personajului principal ideograma sino-japoneză pentru „pasăre", căreia îi atașează însă, în mod constant, citirea engleză *Bird*.

pictor. Continentul african semăna cu craniul unui bărbat cu capul aplecat. Și acest cap de bărbat privea în jos, trist, spre Australia, patria ursului koala, a ornitorincului și a cangurului.

În colțul de jos al hărții, o Africă în miniatură care indica repartizarea populației semăna cu un cap de mort deja în putrefacție, iar o alta, care indica rețelele de transport, era asemenea unui craniu demn de milă, cu pielea jupuită și cu vasele capilare la vedere. Cele două lăsau impresia vie și puternică a unei morți violente.

– Doriți să vă uitați mai bine, să o scot din vitrină?

– Nu, eu, de fapt, caut altceva: ghidul Michelin pentru Africa de Vest și cel pentru Africa Centrală și de Sud, răspunse Bird.

Angajata librăriei începu să caute cu sârg pe raftul înțesat cu tot soiul de ghiduri de călătorie Michelin, iar Bird îi spuse, cu aerul unui cunoscător al Africii:

– Sunt numerele 182 și 155.

Harta pe care o privise el suspinând era, de fapt, o pagină dintr-un atlas al lumii legat în piele, masiv și mai mult de decor. Cu câteva săptămâni înainte, verificase prețul acelei ediții de lux, dar era cât salariul lui de profesor pe cinci luni. Dacă punea la socoteală și banii pe care îi mai câștiga din când în când din traduceri, ar fi putut probabil să și-l cumpere în trei luni. Doar că Bird, soția lui și ființa care stătea acum să vină pe lume trebuiau să se și hrănească. Și el era capul familiei.

Fata scoase din raft două hărți legate în coperte roșii și le puse pe tejghea. Avea mâinile mici și murdare, iar degetele erau jalnice, ca picioarele unui cameleon încâlcit într-un tufiș. Urmărind cu privirea degetele alunecând peste logoul ghidurilor Michelin, cu omul de cauciuc care semăna cu o broască și care alerga împingând o roată, Bird avu deodată senzația că face cumpărături aiurea. Și totuși, erau hărți importante, pe care avea să le folosească.

Cu părere de rău, mai puse o întrebare despre harta cea-laltă, cea scumpă, din vitrină:

– De ce atlasul ăsta e mereu deschis la harta Africii?

Fata tăcu prudentă. „Oare de ce o fi tot timpul deschis la harta Africii, se întrebă Bird. I s-o fi părând șefului librăriei că pagina cu Africa e cea mai frumoasă din toată cartea?“ Totuși, harta Africii, care se schimbă cu o viteză amețitoare, riscă să-și piardă actualitatea repede. De aici începe învechirea întregului atlas și, prin urmare, să-l ții tot timpul deschis la pagina cu harta Africii e ca și cum ai anunța pur și simplu învechirea tuturor hărților. Dacă relațiile politice s-ar stabiliza și ar fi să alegi harta unui continent care sigur nu se mai modifică, oare care ar fi? America, adică America de Nord?

Oprindu-se cu întrebările, Bird cumpără cele două hărți cu coperte roșii și coborî scările, trecând cu capul plecat printre un copac imens într-un ghiveci și un nud de bronz al unei femei corpolente. Partea inferioară a nudului, mânjită de degetele a nenumărați frustrați, strălucea umed, ca botul unui câine. Pe când era student, și Bird trecuse des pe-acolo, frecându-și degetele pe burta de bronz, dar acum nu avea nici măcar curajul să privească statuia. Și asta pentru că apucase să îi zărească pe medic și pe asistente spălându-se temeinic cu dezinfectant pe mâini, până la coate, lângă soția lui care era întinsă goală. Mâinile medicului erau foarte păroase.

Trecând pe lângă standul de reviste de la parter, aglomerat, Bird vârî cu grijă în buzunarul exterior al hainei pachetul cafeniu în care erau hărțile și le strânse la piept cu brațul. Erau primele hărți ale Africii pe care le cumpărase și pe care chiar voia să le folosească. „Oare o să vină și pentru mine ziua când o să pășesc pe solul Africii, când o să-mi pun ochelari de soare și o să mă uit la cerul luminos? se întrebă el nesigur. Oare nu cumva chiar acum, chiar în această clipă, pierd

definitiv orice șansă de a merge în Africa? Oare nu cumva acum îmi iau adio, definitiv, de la șansa asta formidabilă și atât de tensionată, poate ultima, poate singura în tinerețea mea? Și chiar dacă e așa, n-am ce să-i fac."

Puțin nervos, Bird se năpusti pe ușa librăriei și ieși în strada scăldată de asfințitul începutului de vară. Din pricina aerului murdar și a întunericului care se lăsa încet, trotuarul dădea senzația că e învăluit în ceață. Electricianul care tocmai schimbase lămpile fluorescente din vitrina în care erau înșirate noutățile în ediție cartonată coborî cu un salt și asta îl surprinse pe Bird, care se dădu un pas înapoi, dar rămase pe loc în fața vitrinei mari, privind țintă la imaginea lui întunecată, a unui om care părea să îmbătrânească cu viteza unui alergător pe distanță scurtă. Avea douăzeci și șapte de ani și patru luni. Se alesese cu porecla de Bird la 15 ani și așa îi rămăsese numele, iar figura care acum plutea asemenea cadavrului bizar al unui înecat pe luciul ca de apă al vitrinei negre ca smoala chiar semăna cu o pasăre. Bird era mărunt și slab. Prietenii lui din facultate începuseră să se îngrașe imediat după ce absolviseră și își găsiseră un serviciu, ba chiar și cei slabi luaseră în greutate imediat după căsătorie, doar el rămăsese slab, deși făcuse puțină burtă. Umbla tot timpul aplecat înainte și cu umerii ridicați; chiar și când se oprea stătea la fel, ca un bătrân care a fost cândva sportiv de performanță. Umerii lui ridicați păreau niște aripi strânse și întreaga înfățișare avea ceva de pasăre. Nasul, închis la culoare și lucios, se curba puternic precum un cioc, iar pupilele cleioase aveau un licăr fix și prostesc și nu exprimau aproape niciun sentiment. Atât doar că, din când în când, se deschideau larg, a surpriză. Buzele subțiri și ferme erau tot timpul strânse, iar pomeții și bărbia formau un V ascuțit. Și apoi, părul îi era ridicat spre cer, o vâlvătaie roșie. Așa arătase Bird la cincisprezece ani, tot așa și la douăzeci. Până când o să fie oare asemenea unei păsări?

Să fie unul dintre acei oameni care parcă nici n-ar avea altceva de făcut decât să trăiască, păstrându-și chipul și înfățișarea neschimbate de la cincisprezece ani până la șaizeci? Dacă așa stăteau lucrurile însemna că acum Bird privea în vitrină la el însuși, de-a lungul întregii lui vieți. I se făcu de-a dreptul greață, fizic, îi venea parcă să vomite și se cutremură. Era ca și cum ar fi avut o revelație cu un Bird bătrân, sfârșit de oboseală și cu o liotă de copii…

Atunci, traversând în fundal luciul întunecat al vitrinei, se apropie de Bird, întoarsă către el, o femeie care era cu siguranță ciudată. Era masivă, lată în umeri și atât de înaltă, încât i se vedea capul deasupra imaginii lui reflectate. Cu senzația că e atacat pe la spate de un monstru, Bird se întoarse în gardă. Femeia se opri chiar în fața lui și, cu o expresie serioasă de parcă ar fi căutat ceva, îl măsură cu privirea. Bird, încordat, îi întoarse privirea și, după o clipă, văzu în ochii ei cum nerăbdarea tensionată e spălată de apa unei nepăsări dureroase, încercase să descopere cât de cât ceva între ei, indiferent de natura intențiilor femeii față de el când, brusc, înțelese că o asemenea legătură nu era tocmai lucrul cel mai potrivit la care să se gândească. Exact atunci băgă de seamă că pe chipul de înger cu păr bogat, înfoiat și cu zulufi, desprins parcă dintr-un tablou de Fra Angelico, se zăreau câteva fire de păr rămase de la bărbierit, care străpungeau zidul gros de farduri și tremurau înșelător.

– Bună! strigă femeia cu o voce puternică și sonoră de bărbat tânăr, salutând apoi stânjenită parcă de un eșec atât de rapid.

Bird se simți mai în largul lui și zâmbi imediat.

– Bună! salută și el, cu o voce ascuțită și puțin răgușită – unul dintre atributele care îl făceau să semene cu o pasăre.

Travestitul se întoarse pe jumătate și începu să se plimbe liniștit pe tocuri de colo până colo, iar Bird, urmărindu-l cu privirea, o luă în direcția opusă. Ieșind de pe strada îngustă,

traversă precaut un bulevard mare, pe care treceau tramvaie. Până și prudența asta aproape patologică a lui Bird, care din când în când devenea atât de agitat, încât practic avea convulsii, te ducea cu gândul la o pasăre mică, înnebunită de spaimă. Porecla de Bird chiar îi venea ca o mănușă.

„Probabil că tipul, crezând că aștept pe cineva, din moment ce mă priveam în vitrină, m-o fi luat drept vreun pervers", se gândi Bird. O confuzie rușinoasă, dar travestitul nu numai că își dăduse seama de confuzie imediat, ci îl mai și izbăvise de rușine, așa că lui Bird îi rămăsese doar o amintire comică. „Bună!" e un salut care pare să se potrivească perfect unei situații ca asta. Nu încape îndoială că tipul era inteligent. Bird se simți brusc cuprins de un sentiment de prietenie pentru tânărul îmbrăcat în femeie. „Oare tânărul ăla o să aibă noroc în seara asta să găsească și să agațe vreun pervers? Sau poate că ar fi trebuit eu să îmi fac curaj și să mă duc cu el?" Și, închipuindu-și cum s-ar fi vârât el cu travestitul prin cine știe ce cotlon ascuns, Bird traversă strada și intră într-un cartier aglomerat, în care baruri și restaurante ieftine se înșirau unul după altul. Să fi stat cu el de vorbă, întinși goi în pat, ca doi frați care se înțeleg bine. „Eu m-aș fi dezbrăcat ca să nu se simtă el stânjenit. I-aș fi dezvăluit faptul că soția mea stă să nască. Și i-aș fi povestit că mă bate gândul de multă vreme să călătoresc în Africa, să scot apoi o carte de aventuri numită *Cerul Africii* și că toate astea sunt, de fapt, o himeră. I-aș mai fi povestit că, odată ce va naște soția mea și eu voi fi prizonier în cușca familiei (în realitate, am intrat în cușcă imediat ce m-am căsătorit, dar până acum ușița părea încă deschisă; iar copilul care se naște acum o s-o închidă de tot), o să-mi fie imposibil să mai plec vreodată în călătorie în Africa de unul singur. Și el, cu siguranță, ar fi scos grijuliu, una câte una, toate semințele nevrozei care mă paște și m-ar fi vindecat. Asta pentru că e, probabil, un tânăr dintr-o speță rară, care

încearcă să fie fidel propriilor deformări interioare și, prin urmare, se îmbracă în femeie și iese în oraș să-și găsească un partener, iar nesiguranța și spaimele bine înrădăcinate în adâncul subconștientului i-au sensibilizat la extrem ochii, urechile și inima.

Apoi, a doua zi dimineața, ascultând niște știri la radio, am sta față în față să ne bărbierim, folosind un singur tub de spumă. Deși tânăr, pare genul de bărbat cu barba deasă", se gândi Bird și rupse aici lanțul închipuirilor zâmbind. Chiar dacă era imposibil să petreacă o noapte cu tipul, s-ar fi cuvenit să îl invite măcar la un pahar. Trecea acum pe o stradă pe care erau înghesuite o sumedenie de cârciumi ieftine, una lângă alta, și se amestecă în mulțimea în care erau o grămadă de beți. I se făcuse sete și avea chef să bea un pahar, chiar și de unul singur. Cerceta de zor cârciumile de pe ambele părți, întorcându-și cu iuțeală gâtul lung. Și totuși, nu avea de gând să intre în niciuna dintre ele. Cum ar mai reacționa mama-soacră dacă l-ar prinde duhnind a alcool lângă patul soției și al nou-născutului! Și nu voia să fie văzut din nou băut, nici de către mama-soacră, nici de către tatăl-socru.

Socrul lui fusese, până la pensie, șeful Catedrei de literatură engleză de la universitatea de stat pe care o absolvise Bird, iar acum avea niște cursuri la un mic colegiu particular. Chiar faptul că Bird, la vârsta lui, reușise să obțină postul de profesor la o școală pregătitoare[1] nu ținea neapărat de noroc, ci mai degrabă de bunăvoința socrului. Își iubea socrul și, în același timp, se temea de el. Era un bătrân foarte generos, pe care îl întâlnise din întâmplare și pe care nu voia să îl dezamăgească din nou.

Bird se căsătorise la douăzeci și cinci de ani, în luna mai, iar în vara aceea băuse întruna whisky vreme de patru

[1] Școli particulare care oferă în general cursuri de pregătire pentru examenul de admitere la facultate.

săptămâni. Brusc, începuse să plutească în derivă pe o mare de alcool, ca un Robinson Crusoe beat turtă. Lăsase baltă toate obligațiile pe care le avea ca masterand, și slujba, și studiul, renunțase la tot fără nicio ezitare și nu făcea altceva decât să bea whisky până noaptea târziu, dar și peste zi, ascultând discuri în camera cu perdelele trase. Acum avea senzația că, în acele zile cumplite, nu făcuse nimic altceva decât să bea whisky, să asculte muzică și să doarmă adânc, prăbușit în beție, renunțând la orice alt lucru pe care îl face o ființă umană care trăiește. După patru săptămâni, înviase din profunda agonie a beției care ținuse mai bine de șapte sute de ore și, pustiit mai ceva ca un oraș devastat de război, își dăduse seama cât era de jalnic. Și atunci, labil psihic și cu foarte puține șanse de recuperare, trebuise să accepte provocarea de a descâlci nu numai hățișul din interiorul lui, ci și hățișul relațiilor cu cei din exterior.

Înaintase cererea de retragere de la masterat, iar socrul său îi găsise postul de profesor la o școală pregătitoare. De atunci trecuseră doi ani de zile, iar acum aștepta să-i nască soția. Dacă și-ar fi murdărit din nou sângele cu otrava alcoolului și s-ar fi înfățișat așa în salonul soției, cu siguranță că mama-soacră ar fi dispărut pe loc, trăgându-i după ea, cu forța disperării, și pe fiică, și pe nepot.

Bird însuși încerca să își țină în frâu înclinația către alcool, latentă, dar încă adânc înrădăcinată în el. După cele patru săptămâni în iadul de whisky, se întrebase de nenumărate ori de ce stătuse beat mai bine de șapte sute de ore, dar nu reușise să găsească un motiv clar. Nu numai că nu înțelegea de ce se cufundase în abisul whisky-ului, dar încă mai exista primejdia de a se întoarce acolo pe nesimțite. Câtă vreme nu pricepea adevăratul sens al celor patru săptămâni, nu avea cum să găsească o metodă de apărare împotriva altor patru săptămâni similare.

În una dintre lucrările despre Africa pe care le citea cu atâta asiduitate, dăduse la un moment dat peste următoarea frază dintr-un jurnal de expediție: „Bețiile gălăgioase ale sătenilor, despre care vorbesc toți exploratorii fără excepție, există încă, și faptul acesta arată că și astăzi ceva fundamental lipsește traiului în această țară frumoasă, că există o nemulțumire primară care îi împinge pe oameni într-o disperare fără limite." Era vorba despre o comunitate dintr-o așezare aflată în deșertul sudanez, dar, citind aceste rânduri, Bird ajunsese la concluzia că el evitase dintotdeauna să se gândească serios dacă îi lipsește ceva în viață sau dacă are vreo nemulțumire primară. Cu toate astea, tocmai pentru că aceste lucruri existau cu siguranță, se ferea acum, cu mare băgare de seamă, ca nu cumva să mai bea alcool.

Bird ajunse în piața ce reprezenta centrul acelui cartier dispus radial, în care zgomotul și mișcarea păreau să se concentreze. Drept în față, ceasul electronic de pe clădirea mare a teatrului indica ora șapte. Era vremea să-i dea telefon la spital mamei-soacre, să o întrebe de starea gravidei. De la trei după-amiaza, dăduse telefon din oră în oră. Privi în jur. Erau o sumedenie de telefoane publice pe întreaga circumferință a pieței, dar erau toate ocupate. Gândindu-se la nervii mamei-soacre care, în loc să vegheze travaliul fiicei, prefera să stea proțăpită la telefonul pentru pacienți de la recepție, așteptând ca el să sune, Bird se înfurie. De când își dusese fiica la spital, mama-soacră avea ideea fixă că, pe nedrept, e tratată cu dispreț. „Ce bine-ar fi ca telefonul ăla să fie ocupat de familia vreunui alt pacient", speră Bird trist. Apoi, întorcându-se în stradă, cercetă cu privirea cârciumile, cafenelele, restaurantul de supe chinezești, cele cu preparate din carne de porc și magazinul de produse occidentale. Se gândea că putea să intre într-unul dintre ele și să ceară voie să folosească telefonul. Voia totuși, pe cât posibil, să evite cârciumile și, pe

de altă parte, tocmai mâncase. „Ce-ar fi să-mi cumpăr niște medicamente pentru stomac?“

O porni în căutarea unei farmacii și ajunse dinaintea unei prăvălii ciudate, a cărei fațadă dădea într-o intersecție și de streașina căreia atârna un panou gigantic pe care era desenat un cowboy lăsat pe vine, pe punctul de a trage cu pistolul. Pe fruntea indianului, Bird citi cuvintele *Gun Corner.* Interiorul era împânzit de drapele mici de hârtie și de panglici galbene și verzi, sub care erau rânduite niște mașinării viu colorate, în formă de lăzi, iar prin magazin mișunau încoace și încolo câțiva inși mult mai tineri decât el. Privind înăuntru prin ușa de sticlă mărginită cu bandă adezivă roșie și indigo, Bird băgă de seamă că în spate, pe colț, era un telefon de culoare roșie. Trecând printre tonomatul din care răcnea un rock'n'roll demodat și automatul de Coca-Cola, Bird intră în magazin, pășind pe podeaua de scânduri murdară de noroi uscat. Avu brusc senzația că-i pocnesc focuri de artificii în urechi. Bird se strecură cu greu printre jocurile mecanice, printre *darts*-uri și pe lângă niște mașinării ciudate: trăgeai cu pușca în interiorul unei cutii în care se afla o pădure în miniatură cu căprioare cafenii, iepuri albi și uriașe broaște verzi ce se mișcau pe o mică bandă. Când Bird trecu pe acolo, un licean înconjurat de câteva fete ce râdeau cu gura până la urechi tocmai nimerise o broască și tabela de pe mașinărie arăta cinci puncte. Parcă umblând printr-un labirint, Bird ajunse în cele din urmă la telefon. Vârând o monedă, formă numărul spitalului, pe care îl știa deja pe de rost. Într-o ureche auzea țârâitul îndepărtat al telefonului, iar în cealaltă muzica rock'n'roll și zgomotul făcut de miriade de crabi târându-se la unison. Era, de fapt, fâșâitul produs de adolescenții concentrați la jocuri, care își târșâiau pe podeaua de lemn tălpile pantofilor, moi precum niște mănuși. „Oare ce-o să creadă mama-soacră

despre hărmălaia asta? Va trebui să-i explic nu numai de ce am întârziat cu telefonul, ci și ce e cu gălăgia asta?“

După al patrulea țârâit de apel, se auzi vocea soacrei, care aducea puțin cu vocea copilăroasă a soției lui. Fără să mai dea până la urmă nicio explicație, Bird întrebă de starea soției.

– Încă nu, încă n-a născut. Deși suferă cumplit, încă nu. Încă n-a născut.

Zăpăcit de aceste cuvinte preț de o clipă, Bird privi cele câteva găuri de furnică din receptorul de ebonită, a cărui suprafață se aburea și se dezaburea odată cu respirația lui, de parcă ar fi fost cerul unei nopți cu stele negre.

– Păi atunci, mai sun la opt. La revedere, spuse Bird după un minut și, așezând receptorul, suspină.

Chiar lângă telefon era așezată o mașină în miniatură în care stătea un tânăr ce părea filipinez, învârtind volanul. Mașina – un Jaguar E-Type – era susținută în centru de un cilindru în jurul căruia se învârtea o bandă pe care era desenat un peisaj rural, astfel că Jaguarul părea să gonească nebunește, la nesfârșit, pe un drum de țară superb. Drumul nu se mai termina și pe la curbe se iveau ba câte o vacă, ba câte o oaie, ba câte o fetiță, obstacole care puneau permanent în pericol Jaguarul. Misiunea celui care se distra cu acest joc era să evite un accident de mașină, mânuind volanul și învârtind cilindrul cu mare atenție. Tânărul cu fruntea îngustă și negricioasă aproape că făcuse riduri de la concentrare și părea să fie una cu volanul. Conducea întruna, șuierind și scuipând printre buzele subțiri mușcate de caninii ascuțiți, de parcă și-ar fi făcut iluzii că drumul circular se va sfârși cândva și că Jaguarul lui va ajunge în cele din urmă la destinație. Dar șoseaua plină de obstacole se întindea la nesfârșit în fața minusculei mașini; din când în când, banda cu peisajul începea să încetinească, iar tânărul, scotocind în mare grabă după o monedă în buzunarul pantalonilor, o introducea în fanta ca o pleoapă de fier a

mașinăriei. Bird, stând în picioare în spatele tânărului, puțin în lateral, îl observă o bucată de vreme. Curând, simți cum începe să i se răspândească în picioare o senzație aproape insuportabilă de oboseală. Se îndreptă repede spre ieșirea din dos, mergând de parcă podeaua ar fi fost de fier încins. Și brusc dădu peste două mașinării cu adevărat ciudate.

La cea din dreapta erau îngrămădiți niște tineri care purtau toți jachete ce păreau făcute în Hong Kong pentru americani, brodate cu dragoni aurii și argintii, și care scoteau urlete de atac misterioase. Bird se apropie de mașinăria din stânga, pe care nu o băga nimeni în seamă. Era un model de secol XX al instrumentului medieval de tortură cunoscut în Europa ca „Fecioara de fier": o femeie frumoasă, de oțel, în mărime naturală, acoperită cu dungi negre și roșii trasate cu precizie geometrică, care își acoperea pieptul gol cu ambele brațe. Trebuia să tragi cu putere de cele două brațe ca să poți zări sânii de fier ascunși, iar sistemul care măsura forța de prindere și cea de tracțiune a jucătorilor ce se încumetau să încerce afișa rezultatele pe ecranele din ochii „Fecioarei de fier". Deasupra capului fecioarei se afla și un tabel cu valorile medii ale forței de prindere și cele ale forței de tracțiune, pe grupe de vârstă.

Bird vârî o monedă în fanta dintre buzele „Fecioarei de fier" și apoi se apucă să îi tragă mâinile de pe sâni. Brațele de fier păreau să se opună cu înverșunare, așa că se încordă mai tare, iar fața lui se apropia tot mai mult de fecioara de oțel. Cum chipul ei era zugrăvit în culori care îi ascundeau, cu siguranță, expresia de agonie, Bird avea senzația că o violează. Se încordă până începură să îl doară toți mușchii din trup. Deodată, în pieptul fecioarei zornăi o roată dințată care se învârtea și în ochii ei apărură niște cifre de culoarea sângelui. Relaxându-și brusc toți mușchii, Bird răsuflă puternic și compară cifrele ce reprezentau punctajul lui cu

media de pe tabel. Nu era clar în ce unități se măsura, dar el avea forța de prindere de șaptezeci și cea de tracțiune de șaptezeci și cinci. Pe tabel, la douăzeci și șapte de ani, forța de prindere era o sută zece și forța de tracțiune o sută zece. Nevenindu-i să creadă, Bird răscoli cu privirea tot tabelul și descoperi până la urmă că rezultatele lui erau media pentru patruzeci de ani. Patruzeci de ani! Simți un șoc puternic în stomac și râgâi. Bird – bărbatul de douăzeci și șapte de ani și patru luni care are forța de prindere și forța de tracțiune a unuia de patruzeci. Oare ce-o fi însemnând asta? Deja începuseră să-l înțepe umerii și brațele, semn că avea să se instaleze o febră musculară tare neplăcută. Încercând să-și recapete onoarea, Bird se apropie de mașinăria din dreapta. Fără să-și dea seama, începuse să ia foarte în serios jocul ăsta de-a măsurarea puterii.

Își croi calea printre tinerii ce purtau jachetele cu dragoni brodați, iar aceștia, suspicioși ca niște animale sălbatice cărora le e amenințat teritoriul, se opriră toți dintr-odată și îl întâmpinară cu priviri sfidătoare. Dându-se puțin înapoi, dar cu toate astea oarecum nonșalant, Bird se uită lung la dispozitivul din mijlocul cercului pe care îl formau tinerii. Era o structură care te ducea cu gândul la o spânzurătoare dintr-un film western, doar că, în locul unde trebuia să atârne nefericitul răufăcător, era agățat un soi de coif ca al unui călăreț slav, din care se ițea un sac negru cu nisip, din piele de căprioară. Dacă introduceai o monedă în fanta deschisă ca un ochi de ciclop în mijlocul coifului, puteai să cobori sacul și, în același timp, acul indicatorului aflat pe stâlp se fixa la zero. În centrul indicatorului era desenat un șoarece-robot, care își căsca gura galbenă și țipa: „Ha! Hai să-ți măsori forța de lovire!“

Deoarece Bird părea că are de gând să privească o veșnicie la dispozitiv, unul dintre tinerii în jachetă, pe jumătate

încurcat, pe jumătate plin de încredere în sine, înaintă până în fața mașinăriei, ca și cum ar fi vrut să facă o demonstrație, vârî o monedă în deschizătura din coif și trase sacul cu nisip. Apoi, dându-se un pas înapoi, sări cu tot corpul, de parcă ar fi dansat, și lovi sacul. O bubuitură puternică și apoi un huruit: lanțul de care era atârnat sacul se frecă de partea interioară a coifului. Acul, care depășise limita indicatorului, oscilă o vreme în zadar. Tinerii izbucniră în râs toți deodată. Pentru că lovitura depășise ca forță capacitatea de măsurare a indicatorului, mașinăria paralizase și refuza să revină la starea inițială. Cu un aer triumfător, tânărul lovi ușor sacul cu o mișcare de karate. În cele din urmă, acul indicatorului se opri la o sută cincizeci, iar sacul, asemenea unui rac obosit, se retrase încet în coif. Tinerii hohotiră din nou.

Bird se simți cuprins de o fervoare ciudată. Atent să nu șifoneze hărțile Africii, își scoase haina și o așeză pe o masă de bingo. Apoi, scoțând o monedă dintre cele pe care le avea pregătite din belșug ca să dea telefon la spital, o introduse în coif. Adolescenții în jachetele cu dragoni brodați îi urmăreau cu atenție fiecare mișcare. Trase sacul în jos, se retrase un pas și se pregăti. Pe vremea când, în orășelul lui de provincie, fusese dat afară din liceu și se pregătea pentru examenul de atestare ca să poată da la facultate, se bătea săptămânal cu câte o bandă din oraș. Fusese înconjurat de pușți care se temeau de el, dar care, în același timp, îl venerau. Avea încredere în forța lui de lovire. Nu o să sară aiurea ca tânărul acela, ci o să lovească exact cum trebuie. Făcu încet un pas și apoi lovi brusc cu mâna dreaptă. Oare lovitura lui va fi depășit limita maximă a indicatorului, de două mii cinci sute, blocându-l? Nici vorbă, e trei sute. Cu pumnul cu care lovise sacul încă întins și îndreptat înainte, Bird rămase o clipă nemișcat, privind în gol la indicator. Apoi simți cum i se urcă tot sângele în obraji. Tinerii în jachetele cu dragoni brodați stăteau în

spatele lui tăcuți. Și totuși, de bună seamă că erau atenți și la Bird, și la acul indicatorului și fuseseră surprinși de apariția unui tip cu o forță de lovire atât de slabă.

Prefăcându-se că le ignoră pezența, Bird se apropie din nou de coif și, vârând încă o monedă, trase sacul în jos. De data asta, fără să mai țină cont de postura corectă de lovire, își concentră toată puterea corpului în pumn și izbi sacul. Brațul îi amorți de la încheietură până la cot, dar acul abia arăta cinci sute.

Rapid, se duse să își ia haina și, cu fața încă spre masa de bingo, se îmbrăcă. Apoi, în tăcere, se întoarse spre adolescenții care îl urmăreau din priviri. Le adresă un zâmbet îmbătrânit înainte de vreme, zâmbetul plin de înțelegere și surprindere pe care îl trimite un campion retras de mult noului campion. Dar tinerii, țepeni și fără nicio expresie pe chip, îl priveau ca și cum s-ar fi uitat la un câine. Înroșindu-se până în vârful urechilor, Bird își plecă fruntea și ieși cu pași grăbiți din prăvălie. În spatele lui răsunară hohote de râs parcă intenționat pline de o energie exagerată.

Simțind că i se întunecă privirea din pricina senzației de-a dreptul copilărești de umilință, străbătu piața cu pași mari și o luă pe o alee întunecată, pe lângă teatru. Își pierduse curajul de a hoinări prin cartierul aglomerat, amestecându-se în mulțimea de necunoscuți. Aleea colcăia de prostituate, dar, văzând aerul amenințător al lui Bird, niciuna nu îndrăzni să îi vorbească sau să se apropie de el. În scurtă vreme, ajunse pe un drum pe care nu era nimeni, nici măcar prostituate, și calea îi fu brusc tăiată de un dig mare de pământ. Își dădu seama că pe latura digului creșteau o mulțime de plante de vară, pentru că simți în întuneric mirosul puternic de iarbă. Pe dig trecea linia de cale ferată și Bird se uită atent în ambele părți să vadă dacă se apropie sau nu vreun tren, dar nu distinse nimic. Privi în sus, către cerul negru ca smoala.

Din cauza neoanelor din cartier care se reflectau pe cer, se vedea un halou roșiatic foarte jos. Pe fruntea îndreptată în sus îi căzură dintr-odată câțiva stropi de ploaie. Tocmai pentru că stătea să plouă se simțea și mirosul ierbii mai puternic. Coborându-și privirea, urină încet, de parcă n-ar mai fi avut nimic altceva de făcut.

Între timp, auzi zgomotul făcut de pașii dezordonați ai câtorva oameni care se apropiau din spate. După ce termină de urinat, se întoarse și se pomeni înconjurat de tinerii în jachetele cu dragoni brodați. Cum aceștia erau doar niște siluete negre decupate în lumina slabă ce răzbătea pe lângă clădirea teatrului, nu putea să-și dea seama de expresiile lor. Își aduse totuși aminte în acea clipă că, în prăvălie, chipurile lor impenetrabile ascundeau un dispreț brutal și total față de el. Dăduseră peste o vietate neputincioasă și se trezise în ei instinctul de animal feroce. Tremurând de pofta copilăroasă și violentă de a-i chinui pe cei mai slabi, urmăriseră un biet mielușel cu forța de lovire de cinci sute, pentru a-l ataca. Lui Bird i se făcu frică și căută panicat o cale de scăpare. Ca să o ia spre cartierul luminat, ar fi trebuit să spargă frontal încercuirea tinerilor, exact unde erau ei mai mulți, dar cu abia măsurata sa putere fizică – forța de prindere și forța de tracțiune a unui bărbat de patruzeci de ani! – i-ar fi fost imposibil: l-ar fi împins înapoi într-o clipă. În dreapta lui era o fundătură scurtă, blocată de un gard de scânduri. În stânga – un drum îngust și întunecos printre digul cu calea ferată și gardul înalt de sârmă al curții unei fabrici care ducea, în depărtare, până la o șosea pe unde se auzeau trecând mașini. Dacă ar putea să alerge cei aproximativ o sută de metri fără să fie prins de tineri, ar avea șanse să scape.

Se hotărî. Îndreptându-și corpul spre dreapta și prefăcându-se că o ia spre fundătură, se întoarse brusc și se năpusti spre stânga. Dar inamicii erau versați în astfel de atacuri, așa

cum fusese și Bird la douăzeci de ani, în lumea de noapte a orașului său de provincie. Anticipându-i strategia, se mutaseră spre stânga și se proțăpiseră acolo în momentul când Bird o luase spre dreapta. În clipa în care se răsucise și își ridicase corpul repezindu-se spre stânga, Bird se lăsă mult pe spate și, luându-și avânt din toate puterile, cum făcuse când lovise sacul, se îndreptă cu fața spre tinerii întunecați care dădeau să-l atace. Nu mai avea niciun pic de spațiu de mișcare. Primi cel mai groaznic pumn din viața lui și se prăbuși pe spate în stratul de iarbă de pe latura digului. Gemând, scuipă salivă amestecată cu sânge. Tinerii începură să râdă gros, ca atunci când blocaseră indicatorul sacului cu nisip. Apoi, în tăcere, îl înconjurară pe Bird, prăbușit cum era, într-un semicerc mai strâns decât la început. Îl priveau de sus, așteptând.

Bird se gândi că hărțile Africii sigur o să se șifoneze de tot, strivite între corpul lui și dig. Apoi, încă un gând îi apăru zburdând prin creier, de o urgență care nu suferea amânare: copilul lui stătea să se nască. Fu cuprins de o furie neașteptată și de o disperare violentă. Până atunci, uimit și perplex, făcuse febril planuri de a scăpa. Dar acum nu se mai gândea să fugă. „Dacă nu mă lupt acum, nu numai că pierd pentru totdeauna orice șansă de a călători în Africa, dar și copilul meu se va naște doar ca să trăiască o viața nenorocită", își dădu seama Bird, cuprins brusc de o revelație.

Picături de ploaie începură să i se scurgă pe buzele crăpate. Își scutură capul și se ridică încet, mormăind. Semicercul adolescenților se retrase, lăsându-i loc de mișcare, invitându-l parcă să riposteze. Apoi, dintre agresori făcu încrezător un pas în față insul cel mai puternic. Coborându-și încet brațele, cu bărbia împinsă înainte, Bird stătea în picioare, cu expresia de stupefacție a unui hopa-mitică. Tânărul ochi ținta netulburat și pe urmă, imitând mișcările unui jucător de baseball, ridică un picior, se aplecă pe spate și, ducându-și brațul mult

înapoi, atacă. Bird lăsă capul în jos, se aplecă pe vine și se năpusti spre stomacul lui, ca un taur feroce. Tânărul țipă și vomă violent, iar apoi se prăbuși brusc, în tăcere. Se sufoca. Bird ridică repede capul și se îndreptă spre ceilalți adolescenți. După ani buni simțea din nou bucuria de a se bate. Nemișcați, Bird și adolescenții se înfruntau din priviri ca niște inamici ireconciliabili. Aveau tot timpul.

Și atunci, pe neașteptate, unul dintre tineri le strigă celorlalți:

– Hai, gata, s-o lăsăm baltă! Ăsta nu e de noi, e prea bătrân.

Instantaneu, tinerii uitară tensiunea și, ignorându-l pe Bird care era în continuare nemișcat, își ridicară camaradul leșinat și, spijinindu-l, se îndreptară spre teatru. Bird rămase singur, udat de ploaie. În mod bizar, fu cuprins de senzația că totul e amuzant și o vreme râse de unul singur, liniștit. Haina îi era murdară de sânge, dar dacă se plimba prin ploaie probabil că petele aveau să arate în cele din urmă ca acelea făcute de stropi. Simțea un soi de împăcare și, deși îl dureau și bărbia, și ochii, și brațele, era, pentru prima dată de când soția lui intrase în travaliu, într-o dispoziție bună. Șchiopătând, o luă spre șosea pe drumul îngust dintre dig și curtea fabricii. La un moment dat, pe dig se apropie o locomotivă veche cu aburi, scuipând furios limbi de foc. Când trecu pe deasupra capului lui Bird, locomotiva păru un rinocer gigantic proiectat pe cerul întunecat.

Ieșind la șosea și așteptând un taxi, Bird își scoase un dinte rupt dintre limbă și gingie și îl scuipă pe jos.

2

Bird dormea încolăcit ca un gândac aflat în primejdie, sub peretele pe care era prinsă în piuneze harta Africii de Vest, murdară de noroi, de sânge și de vomă. Era dormitorul lui și al soției. Între patul în care dormea el și patul gol al soției era așezat, învelit încă în plastic, leagănul alb al copilului, care semăna cu o insectă gigantică. Mormăind nemulțumit de frigul dimineții, Bird visa ceva ciudat.

Stă în picioare pe un platou de pe malul vestic al lacului Chad, undeva în estul Nigeriei. Oare ce-o fi așteptând acolo? În scurtă vreme, e descoperit de un facocer uriaș. Animalul feroce lovește nisipul cu picioarele și se repede spre el. Și asta nu e rău deloc, pentru că Bird a venit în Africa tocmai pentru aventură, ca să aibă parte de pericole de moarte și să întâlnească specii noi de animale, pentru a privi dincolo de viața lui zilnică actuală, fadă și plină de frustrări. Dar nu are nicio armă cu care să lupte cu facocerul. Cuprins de panică, reflectează: am ajuns în Africa fără să mă pregătesc, fără antrenament. Între timp, bestia se apropie. Își amintește de perioada când era „băiat rău" în orașul lui de provincie și purta în cusătura de la pantaloni un briceag. Doar că și-a scos de mult pantalonii aceia și i-a aruncat. Ciudat, nici măcar nu e în stare să-și aducă aminte cum i se spune facocerului în japoneză. „Un facocer, se aude strigând întruna grupul care îl lăsase în urmă pe Bird și se adăpostise în zona protejată, e periculos, fugi, e un facocer!" Facocerul furios s-a apropiat la

zece metri, dincolo de un tufiș pipernicit. Bird nu are nicio șansă de scăpare. Exact atunci, zărește spre nord un loc înconjurat de o linie ondulată albastră, care de bună seamă e o sârmă de oțel. „Dacă alergi într-acolo, ești salvat", strigă oamenii care îl lăsaseră în urmă. Începe să alerge, dar brusc scăparea pare mult prea departe. Facocerul e chiar pe urmele lui. Am ajuns în Africa fără să mă pregătesc, fără niciun antrenament. Gândind astfel, pradă deznădejdii, neputând să evite atacul facocerului, Bird aleargă cuprins de panică. De dincolo de linia ondulată albastră, nenumăratele perechi de ochi ale „oamenilor aflați în siguranță" îl privesc apropiindu-se. Colții sinistri ai facocerului mușcă adânc din glezna lui Bird…

Telefonul țârâia întruna. Bird se trezi. Era dimineață și ploaia din ajun continua să cadă. Coborând din pat cu tălpile goale pe podeaua rece și umedă, țopăi ca un iepure până la telefon. Când ridică receptorul, o voce de bărbat, fără măcar să îl salute, îl întrebă doar cine e și apoi spuse:

– Veniți imediat la spital. E ceva în neregulă cu copilul și trebuie să stăm de vorbă.

Dintr-odată, Bird se simți complet singur și fără sprijin. Voia doar să se întoarcă pe platoul Nigerului ca să lingă zațul visului, chit că ar fi fost un coșmar înțesat cu țepi de spaimă, ca un arici de mare. Rezistând tentației, întrebă cu vocea obiectivă a bărbatului fără suflet cu care vorbea:

– Mama e teafără?

Avu senzația că i se întâmplase de câteva mii de ori să rostească replica asta, pe tonul ăsta.

– E teafără. Veniți repede!

Asemenea unui crab care se întoarce la adăpost, Bird reveni în grabă în dormitor. Apoi, de parcă ar fi putut nega realitatea care tocmai șterse cu totul platoul nigerian din vis, dădu să se vâre din nou în patul cald. Dând însă din cap a resemnare, își ridică pantalonii și cămașa aruncate lângă

pat. Când se aplecă, durerea din tot trupul îi aduse aminte de bătaia din seara trecută. Vru să regăsească senzația de mândrie la gândul încăierării în care își dovedise puterile, dar nici pomeneală. În timp ce își încheia nasturii la cămașă, ridică privirea spre harta Africii de Vest. Descoperi că platoul din vis era pe hartă Deifa, unde se găsea și o ilustrație cu un mistreț galopând. Facocerul era de fapt un mistreț. Și, chiar deasupra, partea cu linia albastră ondulată indica rezervația de vânătoare. Dacă în vis ar fi reușit să fugă într-acolo, tot n-ar fi avut nicio șansă. Clătină încă o dată din cap și, ieșind din dormitor în timp ce își trăgea haina pe el, coborî scările încercând să nu facă zgomot. Dacă se trezea cumva proprietara bătrână care locuia la parter, ce-ar fi putut să răspundă la întrebările ei atât de bine ascuțite cu piatra curiozității și a bunăvoinței? Deocamdată, nu știe nimic. A fost doar anunțat că e ceva în neregulă cu copilul! „Și totuși, se gândi Bird, probabil că e într-o stare gravă." Bâjbâind după pantofi în holul cu podea de pământ, deschise ușa cât putu de încet și ieși în strălucirea dimineții.

Bicicleta îi căzuse pe pietrișul de lângă gardul viu și fusese udată de ploaie. O ridică și șterse cu mâneca hainei câteva picături îndărătnice de pe șaua destrămată. Fără să termine însă de șters, se urcă în șa și, lovind puternic în pietriș, ca un cal înfuriat, ieși în stradă mergând pe lângă gard. În scurtă vreme, își simți pielea feselor rece și udă. În plus, mergea împotriva vântului și, din pricina ploii, toată fața i se acoperi de stropi. Gonea privind atent la roți ca să nu dea în gropile de pe drum, iar picăturile de ploaie îl izbeau direct în pupile. În cele din urmă, ieși într-un drum mai mare și mai luminat și o luă la stânga. Cum vântul îi arunca acum stropii dinspre dreapta, era ceva mai ușor de suportat. Gonea încercând să își mențină echilibrul pe bicicletă, aplecat spre dreapta ca să contracareze forța vântului.

Cauciucurile bicicletei, rulând în viteză pe pelicula subțire de apă ce acoperea asfaltul șoselei, iscau mici valuri ca o ceață fină. Privindu-le în timp ce pedala de zor cu trupul aplecat înainte, Bird se simți cuprins de amețeală. Își ridică fruntea. Cât vedea cu ochii, nu era nici măcar țipenie de om pe drum în dimineața aceea. Nenumăratele frunze groase și dese ale arborilor de gingko înșirați pe margini erau umflate și grele de la picurii de ploaie sorbiți cu nesaț. Iar trunchiurile întunecate susțineau marea aceea adâncă și verde. Dacă marea s-ar fi spulberat dintr-odată, Bird ar fi fost probabil luat de o viitură mirosind puternic a frunze verzi, cu tot cu bicicletă. Se simți amenințat de mulțimea copacilor. În înalt, frunzele de la vârf foșneau în vânt. Privi către răsărit cerul îngustat de copacii luxurianți. Era de un cenușiu-închis, dar, undeva în depărtare, se ghicea puțin soarele roșiatic. Pe cerul parcă rușinat și umil, norii alergau ca niște potăi prăpădite. Câteva gaițe care îi tăiară calea fără rușine, ca pisicile vagaboande, îl dezechilibrară. Observă picăturile de apă strânse ca niște purici în cozile albăstrui ale gaițelor. Bird își dădu seama că a început să se sperie foarte ușor și că i s-au ascuțit excesiv simțurile – și auzul, și văzul, și mirosul. Se gândi vag că era un semn rău prevestitor. Și în perioada când fusese beat întruna simțise la fel.

Ridicându-și trupul și aplecându-și capul înainte, Bird se lăsă cu toată greutatea pe pedale, mărind viteza. Îi reveni senzația de fugă zadarnică din vis. Cu toate acestea, gonea. Rupse cu umerii o crenguță din partea de jos a unui arbore de gingko și bucata care sări ca dintr-un arc îi zgârie o ureche. Și totuși, nu încetinea. Picăturile de ploaie îi treceau șuierând pe lângă urechile pulsând de durere. Frânând cu zgomot ascuțit de parcă el însuși ar fi țipat, Bird pătrunse în spital pe intrarea pentru mașini. Era ud leoarcă, asemenea unui câine abia ieșit din apă. În timp ce se scutura tremurând de stropii

de ploaie, fu cuprins de halucinația că tocmai străbătuse în goană un drum foarte lung.

Trăgându-și răsuflarea în fața cabinetului de consultații, privi în interiorul aflat în penumbră, fără să poată distinge cele câteva chipuri care stăteau să îl aștepte; apoi, întrebându-se de ce or fi stând cu lumina stinsă, spuse cu o voce răgușită:

– Eu sunt tatăl.

Apoi, zărind-o pe soacra sa care stătea așezată și își acoperea jumătatea de jos a feței cu mâneca, de parcă ar fi încercat să nu vomite, se apropie. Se așeză pe scaunul de lângă ea și simți cum țesătura îmbibată de apă i se lipește de spate și de fese. De data asta, fu apucat nu de înfrigurarea de la intrare, ci de un tremurat de nestăpânit, ca al unui biet pui zgribulit.

Când privirea începu să i se deprindă cu întunericul, zări trei medici care priveau atent și în tăcere scaunul pe care era așezat, ca niște anchetatori. Dacă deasupra capetelor unor anchetatori de tribunal atârnă un drapel care simbolizează autoritatea legii, atunci, pentru anchetatorii care stăteau acum în cabinetul de consultații, steagul care arăta autoritatea legii lor era schema colorată de anatomie pe care o aveau în spate.

– Eu sunt tatăl, repetă Bird iritat, cu o voce care arăta vădit că se simțea amenințat.

– Da, da, răspunse defensiv medicul din mijloc, simțind parcă tonul agresiv al lui Bird (el era directorul spitalului, pe el îl văzuse spălându-se pe mâini lângă soția lui care urla).

Îl privea țintă pe director așteptându-i cuvintele. Acesta, în loc să înceapă să explice situația, scoase din buzunarul halatului murdar și șifonat o pipă și se apucă să pună tutun în ea. Semăna cu un băiețel scund și îndesat ca un butoi și adoptase o postură solemnă și gravă, pompoasă din pricina excesului de grăsime. Prin halatul desfăcut se întrezărea pieptul plin de păr ca de cămilă, iar barba i se întindea de la buza superioară și de sub urechi până la pungile cu grăsime care îi

atârnau pe gât. N-a avut timp nici măcar să se bărbierească de dimineață, cu alte cuvinte, de ieri după-masă s-a luptat întruna pentru copil, se gândi Bird plin de recunoștință, dar, în același timp, ghicind la acel bărbat păros între două vârste ceva suspicios și greu de înțeles, nu putea pur și simplu să se liniștească. Se simțea că sub pielea plină de păr a directorului care își umplea pipa cu tutun zăcea ceva poate mortal care încerca să iasă încet, dar care era stăpânit cu forța.

În cele din urmă, scoțându-și pipa dintre buzele groase și umede și așezând-o în palma făcută căuș, directorul, cu privirea ațintită asupra lui Bird, întrebă cu o voce puternică, nepotrivită cu încăperea aceea mică:

– Întâi de toate, vreți să vedeți chestia aia?

– A murit? întrebă Bird tușind.

Arătându-se mirat că Bird înțelesese altfel întrebarea sa, directorul arboră un zâmbet ambiguu și, ca să lămurească lucrurile, spuse:

– Nu, nici vorbă, acum chiar plânge cât îl ține gura, iar trupul îi e puternic.

Lângă el, Bird o auzi pe mama-soacră scăpând un oftat grav și sugestiv. Dacă n-ar fi avut gura acoperită cu mâneca, ar fi răsunat probabil la fel de violent ca un căscat al unui bărbat masiv care a băut prea mult. Fie mama-soacră era foarte obosită, fie îi trimitea un semnal despre adâncimea mlaștinii de nenorociri în care se afundaseră el și soția lui.

– Așadar, vreți să vedeți chestia aia?

Pe când directorul repeta fraza, medicul tânăr din dreapta lui se ridică în picioare. Era un bărbat înalt și slab, cu oasele feței proeminente și cu ochii puțin asimetrici. Un ochi părea nervos și timid, iar celălalt calm și senin; când Bird, nedezlipindu-și privirea de la el, își schimbă poziția pe scaun, își dădu seama că ochiul frumos al medicului era, de fapt, de sticlă.

– Nu. Înainte de toate, aș vrea să-mi explicați despre ce e vorba, spuse cu o voce din ce în ce mai amenințătoare, reținând încă în năvodul inimii indignarea față de cuvintele „chestia aia", pe care le folosise medicul.

– Chiar așa! Dacă îl vedeți dintr-odată, o să fiți surprins, cum am fost și eu când a ieșit.

Zicând acestea, directorul se înroși în obrajii grași și izbucni pe neașteptate într-un chicotit ca de copil. Chicotitul acesta era acel ceva care stătuse ascuns până atunci sub pielea păroasă, lăsând impresia de suspiciune, și care se ghicise și în zâmbetul ambiguu de mai devreme. Bird, indignat, îl privi țintă preț de o clipă pe directorul păros care chicotea în continuare și își dădu seama că acesta râdea, de fapt, de rușine. Scosese dintre picioarele soției unui străin cine știe ce monstru misterios. Vreun monstru cu cap ca de pisică și cu trupul umflat ca un balon? Chicotea de rușine pentru că a ajutat la o asemenea naștere. Făcuse un lucru potrivit mai degrabă cu tehnica unui medic amator dintr-o comedie ieftină decât cu atitudinea pătrunsă de demnitatea profesiei a unui director de clinică de ginecologie cu experiență. A fost surprins, s-a încurcat și acum era cuprins de rușine.

Fără să se clintească, Bird așteptă ca directorul să își revină din criza de chicotit. „Monstru, ce naiba, ce fel de monstru?" Lui, cuvintele „chestia aia" rostite de medic îi evocaseră un monstru. În plus, spinii ascunși în cuvântul monstru îi zgâriau pieptul, rănindu-l. Când se prezentase spunând: „Eu sunt tatăl", oare nu cumva medicii se agitaseră pentru că în urechile lor sunase ca și cum ar fi spus: „Eu sunt tatăl monstrului"?

Curând, directorul își stăpâni chicotitul și își recompuse mina de demnitate îngrijorată. Coborându-și privirea de pe obrajii și fruntea acestuia, unde zăbovea încă o strălucire trandafirie, Bird, încercând să-și stăpânească vârtejul lăuntric de furie și de spaimă, întrebă:

– De ce anume ați fost surprins?

– Imediat ce l-am văzut? Păi arată de parcă ar avea două capete, știți, Wagner are o lucrare intitulată *Sub acvila bicefală* – asta chiar că e surprinzător! spuse directorul și dădu să chicotească din nou, dar se stăpâni până la urmă.

– Ca la gemenii siamezi? întrebă Bird cu o voce pierdută.

– Nu, doar că arată de parcă ar avea două capete. Vreți să vedeți?

– Din punct de vedere medical… făcu Bird ezitant.

– E hernie cerebrală: de la o malformație a craniului, creierul a ieșit în afară. Pentru mine, de când m-am căsătorit și am construit spitalul ăsta, e primul caz. Cum e un caz extrem de rar, chiar că am fost surprins!

Hernie cerebrală, încercă Bird să se gândească, dar nu reuși să-și imagineze nimic concret. Apoi, încă buimăcit și absent, întrebă:

– Un copil cu așa ceva, cu hernie cerebrală, are șanse de a se dezvolta normal?

– Șanse de a se dezvolta normal! izbucni doctorul parcă enervat, ridicând tonul surprinzător de mult. E hernie cerebrală! Chiar dacă i-am tăia osul craniului și am împinge creierul înăuntru, ar putea, în cel mai fericit caz, să ducă o viață de legumă. Cum adică șanse de a se dezvolta normal?! În ce sens?

Și, parcă indignat de absurditatea lui Bird, dădu din cap către cei doi medici tineri de lângă el. Atât cel cu ochiul de sticlă, cât și celălalt – un taciturn acoperit de la fruntea înaltă până la baza gâtului de aceeași piele maronie și fără expresie – se grăbiră să aprobe țintuindu-l pe Bird cu o privire severă, asemenea examinatorului care-i reproșează elevului un răspuns greșit. Acesta întrebă:

– Cu alte cuvinte, o să moară imediat?

– Nu, nu se pune problema să moară imediat. Rezistă până mâine, poate chiar mai mult. E un copil cu multă poftă de viață, răspunse directorul, foarte obiectiv. Așadar, ce facem?

Scandalizat și stupefiat, Bird se cufundă în tăcere, ca un copil bătut. Oare ce se putea face? După ce, asemenea unui jucător de șah viclean, directorul îl vârâse într-o fundătură, îl întreba acum ce să facă? Ce e de făcut? Să plângem în hohote cu capul în mâini?

– Dacă doriți, vă putem duce la spitalul Universității N. Dacă doriți, spuse directorul, de parcă ar fi pus o întrebare-capcană.

– Dacă nu e nicio altă cale… răspunse Bird cu o precauție zadarnică, încercând să arunce o privire dincolo de ceața suspiciunii, dar negăsind niciun indiciu.

– Altă cale nu există, spuse hotărât directorul și continuă apoi: Oricum, pot spune că am făcut tot ce ne-a stat în putință.

– Nu putem să lăsăm copilul aici, pur și simplu? zise mama-soacră.

Nu doar Bird, ci și cei trei medici se uitară uimiți la cea care pusese inoportuna întrebare. Era neclintită, asemenea celui mai sumbru ventriloc de pe pământ. Directorul o cântări cu privirea, grav, și apoi îi răspunse defensiv, cu o onestitate aproape indecentă:

– Asta e imposibil, fiindcă e vorba de hernie cerebrală, e imposibil!

Deși îl auzise, mama-soacră rămase impasibilă, acoperindu-și în continuare gura cu mâneca, fără să schițeze cel mai mic gest.

– Să-l ducem la spitalul universitar, hotărî Bird.

Directorul cel păros, prinzând ocazia oferită de răspunsul lui Bird, începu imediat să acționeze mânat de o vitalitate administrativă. Le indică celor doi medici de lângă el, cu gesturile eficace ale unui funcționar, să ia legătura cu spitalul universitar și să pregătească ambulanța.

– O să urce în ambulanță și unul dintre medicii noștri, așa că până acolo totul o să fie negreșit în ordine, continuă după ce

ieșiseră cei doi medici tineri care-și primiseră instrucțiunile, răsuflând ușurat de parcă i se luase o piatră de pe inimă și îndesind din nou tutun în pipă.

– Mulțumesc.

– Pe mamă o să o mai ținem aici, în salonul pentru lăuze. Nu vreți să vă duceți acasă să vă schimbați hainele ude? Pregătirea ambulanței durează cam douăzeci de minute.

– Așa am să fac, spuse Bird.

Directorul se apropie de el și, cu familiaritatea exagerată a celui care spune o glumă porcoasă, începu să-i șoptească:

– De bună seamă, vă puteți opune operației!

„Bietul copil, sărmanul copil, gândi Bird. Prima persoană cu care bebelușul meu s-a întâlnit pe lumea asta a fost medicul ăsta obez și păros." Părea din nou absent, dar fierbea pe măsură ce se cristalizau sentimentele de tristețe și de mânie.

Bird, mama-soacră și directorul merseră tustrei în liniște până la recepția de la intrare, cu capetele plecate, fără să se privească. Ajunși acolo, Bird se întoarse spre soacra lui ca pentru a-și lua la revedere. Aceasta îl privi doar cu ochii care semănau atât de mult cu ai soției lui și păru că vrea să spună ceva. Bird așteptă. Mama-soacră continuă să îl privească fără nicio expresie pe chip și fără să spună nimic, cu ochii întunecați și închizându-i-se tot mai mult. Bird îi simți concret rușinea: era ca și cum ar fi stat goală și o mulțime de ochi ar fi fost ațintiți asupra ei. Oare de ce i-o fi într-atât de rușine, încât să-i împietrească și ochii, și chipul? Înainte ca mama-soacră să-și coboare privirea, Bird se întoarse spre director și îl întrebă:

– Copilul e băiat sau fată?

Directorul nu-și ascunse uimirea și, începând din nou să chicotească, răspunse asemenea unui stagiar la examen:

– A, ce-o fi, na c-am uitat, parcă i-am văzut, cum îi zice… penisul!

Bird ieși singur la rampa pentru mașini. Ploaia se oprise și vântul se mai potolise. Norii care pluteau în dezordine pe cer păreau luminoși și uscați. Dintr-odată, se făcuse o dimineață strălucitoare ieșită din coconul întunecos al zorilor. Mirosea frumos a aer de început de vară și Bird își simți toate organele și toți mușchii relaxându-se. Lumina strălucitoare a dimineții, reflectată din copacii luxurianți de pe marginea drumului și din asfaltul ud, înțepă adânc și alb, ca niște ace de gheață, pupilele lui Bird, încă obișnuite cu blândețea restului de noapte din interiorul clădirii. Împotrivindu-se luminii, dădu să apese pedala și să pornească, dar fu cuprins de senzația că stă pe o trambulină. Senzația că i se întunecă privirea, că e izolat și că se află la mare distanță de pământul ferm. Înmărmuri ca o insectă slabă, capturată de un păianjen.

Poți să te urci pe bicicletă, să mergi într-un ținut necunoscut și să te îneci în alcool vreme de câteva sute de zile, auzi Bird vocea unei revelații dubioase. Scăldat în soare, clătinându-se pe bicicleta înclinată nesigur, aștepță vocea următoare. Dar vocea nu răsună și a doua oară. Revenindu-și în fire, începu să pedaleze cu încetineala unui animal sălbatic în migrație.

În mijlocul camerei, aplecat înainte, Bird întinse un braț ca să-și ridice chiloții de pe televizor și abia când văzu propriul braț conștientiză faptul că era gol pușcă. Apoi, ca și când ar fi urmărit cu privirea un șobolan pus pe fugă, se uită pe furiș la propriul sex și se rușină. Țopăind asemenea unor boabe puse la prăjit într-o tigaie, își puse chiloții, trase pe el o pereche de pantaloni și îmbrăcă o haină. Devenise și el acum o za în lanțul de rușine, alături de directorul spitalului și de mama-soacră. Cât de rușinos poate fi trupul nesigur și fragil al unui om în pericol! Tremurând tot și cu capul plecat ca o fecioară rătăcită în vestiarul unui stadion de fotbal, evadă din cameră, evadă de la etaj, evadă de la intrare și, suindu-se pe bicicletă, evadă din tot ce era în urmă-i. Dacă i-ar fi fost cu putință, ar fi vrut

să evadeze până și din propriul trup. Față de mersul pe jos, mersul pe bicicletă îi dădea măcar cât de cât sentimentul că a reușit cu adevărat să evadeze din propriul trup…

Încă pedalând, Bird văzu un bărbat îmbrăcat în alb care ieșea în grabă pe poarta spitalului, ținând în brațe ceva ce semăna cu un coș împletit și care, trecând printre oamenii adunați acolo, urcă în ambulanță pe ușile din spate, date deoparte. Partea moale și slabă din el, cea care dorea să evadeze, simți scena de parcă ar fi fost ceva ce se întâmpla departe de tot, la mii de metri distanță. Și nu avea nicio legătură cu el, care era doar un trecător căruia îi place să iasă la plimbare dimineața devreme. Și totuși, chiar ros de sentimentul greu și lipicios de respingere ca de o cârtiță care înaintează săpând într-un perete de pământ imaginar, nu avea altceva de făcut decât să se apropie.

Ocolind prin spate grupul de oameni, opri bicicleta. Coborî și, aplecat, mai învârti o dată lanțul și roțile murdare de noroi ud și, pe când dădu să îi pună lacătul, o voce amenințătoare și critică se răsti la el:

– Dacă lași bicicleta acolo, e chiar în drum.

Surprins, Bird se întoarse și văzu ochii directorului păros, care se burzuluise la el, așa că își luă bicicleta pe umăr și se duse să o ascundă între tufișuri. Picăturile de ploaie adunate din belșug pe frunzele de *aralia* se scuturară încet, scurgându-i-se apoi pe gât și pe spate. Bird cel neliniștit, de obicei mereu iritat și nervos, accepta acum tot în mod cât se poate de firesc, fără să protesteze câtuși de puțin la nenorocul mărunțit în acei stropi. Nici măcar nu crâcni a indignare.

Când Bird reveni dintre tufișuri cu pantofii murdari de noroi, directorul părea să regrete oarecum faptul că se răstise la el. Luându-l de umeri cu brațele-i mici și butucănoase și conducându-l spre ambulanță, îi spuse apăsat, de parcă i-ar fi dezvăluit un secret nemaipomenit:

– Era băiat, parcă-mi aduc aminte că i-am văzut penisul!

În ambulanță urcaseră deja medicul cu ochiul de sticlă și un anestezist cu tenul măsliniu, în halat alb, iar între cei doi se aflau coșul și tuburile cu oxigen. Din pricina spatelui anestezistului, nu se vedea ce se află în coș. Se auzea doar sunetul slab, ca de mesaj secret, al bulelor de oxigen care se spărgeau în rezerva umplută cu apă. Bird se așeză pe bancheta opusă celei pe care stăteau cei doi. Un loc nu foarte sigur. Stătea de fapt pe o targă simplă de pânză pusă pe banchetă. În timp ce încerca să își găsească o poziție oarecare, privi afară pe geam și se înfioră pe loc: la toate ferestrele de la etaj ale spitalului, ba chiar și pe balcoane, una lângă alta, gravidele, care probabil abia se treziseră și se spălaseră pe față, își îmbăiau pielea albă în lumina strălucitoare a dimineții și priveau în jos către el. Înșirate, cămășile de noapte largi, din fibre sintetice, roșii, albastre și azurii. Mai ales la cele ieșite pe balcoane, cămășile lungi până la călcâie, umflate ușor de vânt, păreau un stol de îngeri care dansează în văzduh. Ghicind pe fețele lor nesiguranță, așteptare, dar și bucurie, Bird își coborî privirea. Sirena începu să țiuie și ambulanța se puse în mișcare, iar Bird, dezechilibrat de hurducătură, fu cât pe-aci să cadă de pe banchetă, dar, opintindu-se din tot corpul, se înfipse bine pe picioare, zicându-și: „Of, sirena asta!“ Pentru el, până atunci, sirenele fuseseră doar niște corpuri în mișcare: veneau de departe, treceau pe lângă el și apoi se pierdeau aiurea. Și totuși, de data asta sirena se lipea de el ca o suferință lăuntrică. Și nici nu avea să se piardă în depărtare.

– Totul e în regulă, spuse medicul tânăr cu ochi de sticlă, întorcându-se spre el.

– Mulțumesc.

Ceva din înflăcărarea atentă la detalii, dar vădit plină de demnitate a atitudinii medicului îl făcu pe Bird să se destindă. Reacția lui de om învins, exagerat de pasivă, șterse

din ochii medicului orice umbră de îndoială și de suspiciune. Asumându-și hotărât autoritatea, medicul se îmbățoșă:

– Este, într-adevăr, un caz foarte rar, iar pentru mine este prima experiență de acest fel, spuse apăsat și apoi aprobă singur.

Profitând repede de o întrerupere în legănatul mașinii, se mută lângă Bird. Nici măcar nu luă în seamă cât de incomodă era bancheta cu targa de pânză așezată peste ea.

– Ești specialist în afecțiuni ale creierului? întrebă Bird.

– Nu, nu, sunt medic ginecolog, preciză tânărul cu ochiul de sticlă, fără ca demnitatea profesională să-i fie știrbită de o asemenea confuzie. În spitalul nostru nu e niciun specialist în afecțiuni ale creierului, dar cum astfel de simptome sunt foarte clare… Nu poate fi decât hernie cerebrală. Dacă i se face o puncție în umflătura aceea mare și i se extrage niște lichid, se vede mai clar în ce stare e, dar, dacă nu merge bine și se scoate și țesut cerebral, e grav. De-asta mergem la celălalt spital. Oi fi eu ginecolog, dar sunt norocos că am întâlnit un nou-născut cu hernie cerebrală și am de gând să cer permisiunea să asist și la autopsie. De bună seamă, vei fi de acord cu autopsia? Deși probabil e cam neplăcut să-ți vorbesc acum pe șleau despre așa ceva… Dar o asemenea situație ajută la progresul medicinei, nu? Probabil că autopsia copilului tău va ajuta la salvarea următorului copil cu hernie cerebrală! Și dacă tot e să vorbim deschis, cred că cel mai bine și pentru el, și pentru voi, părinții, ar fi ca acest copil să moară repede. Sunt și oameni care dau dovadă de un optimism ciudat față de astfel de copii, însă eu, unul, cred că sunt cu atât mai fericiți, cu cât mor mai curând. O fi diferența de generație… Eu sunt născut în 1935, tu?

– Și eu tot cam pe-atunci, spuse Bird, nereușind să calculeze în calendarul creștin. Și… e dureros?

– Pentru generația noastră?

– Nu, pentru copil.

– Problema e ce înseamnă, de fapt, cuvântul dureros. Copilul ăsta nu are nici auz, nici văz, nici miros, adică îi lipsesc toți nervii cu care ar putea să simtă durerea. Păi, după cum spune directorul, o existență de legumă! Tu crezi că legumele suferă?

Bird tăcu, gândindu-se: „Oare eu oi fi crezând că legumele suferă? Oare m-oi fi gândit că o varză din care mușcă o capră suferă?"

– Ei, cum e ? Crezi că un copil-legumă suferă? îl întrebă din nou doctorul, calm și grav.

Bird își plecă docil capul, parcă arătând că întrebarea aceasta depășea acum puterea de judecată a creierului său înfierbântat, deși nu era genul de om care să se dea bătut fără să opună rezistență unui străin pe care îl întâlnea pentru prima oară.

– Ceva nu merge bine cu oxigenul, spuse anestezistul întorcându-se spre ei, iar medicul se ridică imediat și se duse să verifice tubul de cauciuc.

În acea clipă, Bird își văzu fiul pentru prima oară. Era un copil urât, cu fața mică și roșie, plină de zbârcituri și pungi de grăsime, cu ochii strânși ca o scoică închisă, cu tubul de cauciuc vârât pe nas, care scotea pe gura trandafirie cu luciri de perlă un țipăt fără sunet. Pe negândite, se lăsă pe vine și se întinse ca să privească mai bine capul copilului, înfășurat în bandaje. Partea din spate era acoperită de un pansament mânjit tot de sânge, dar se vedea clar că acolo există o umflătură anormală.

Plecându-și capul și așezându-se, Bird își lipi fruntea de geam și privi orașul din goana mașinii. Pietonii alertați de sirenă urmăreau ambulanța cu aceeași curiozitate arătată de mulțimea de gravide lăsate acum în urmă. Dădeau impresia de mișcare curmată nefiresc, de ecran pe care filmul s-a întrerupt brusc. Întrezăreau doar o fisură măruntă în viața lor fadă de zi cu zi și asta le dădea o expresie de pioșenie inocentă.

„Fiul meu are acum capul bandajat asemenea lui Apollinaire când a fost rănit pe front, se gândi Bird. Fiul meu a fost rănit la cap pe un front necunoscut mie, întunecat și însingurat, și acum, asemenea lui Apollinaire, e bandajat și țipă fără să scoată vreun sunet…“

Deodată, îi dădură lacrimile. Imaginea copilului cu capul bandajat asemenea lui Apollinaire îi simplificase dintr-odată sentimentele și le dăduse o direcție. Bird simțea acum că sinele lui sentimental și slab e permis și justificat, iar propriile lacrimi i se părură dulci. „Fiul meu a venit cu capul înfășurat în bandaje precum Apollinaire, rănit pe un front necunoscut mie, întunecat și însingurat. Trebuie să-i fac fiului meu o înmormântare ca pentru cei căzuți pe front.“

Continua să plângă.

3

Pe când Bird stătea așezat pe treptele din fața secției de terapie intensivă, cuprinzându-și ambii genunchi cu mâinile murdare și luptând cu osteneala cumplită care luase locul lacrimilor, medicul cu ochiul de sticlă ieși din cabinet cu o expresie blazată. Când se ridică, medicul îi spuse pe un ton nesigur, schimbat față de cel din ambulanță:

– Spitalul ăsta e tare birocratic, nici măcar asistentele nu ascultă nimic din ce le spun. Am adus cu mine o carte de vizită a unui profesor care e prieten cu directorul nostru, dar habar nu am care dintre doctori e profesorul cu pricina!

Bird înțelese atunci de ce medicul se dezumflase brusc. Aici, unde până și el era tratat ca un copil, tânărul cu ochiul de sticlă începuse să aibă îndoieli cu privire la demnitatea profesională.

– Și copilul? întrebă Bird pe neașteptate, cu o voce de parcă ar fi vrut să-l îmblânzească pe medic.

– Copilul? A, dacă îl consultă un neurochirurg o să-și dea seama negreșit în ce stare e. Asta dacă rezistă copilul până atunci. Dacă nu, o să se afle date certe la autopsie. Probabil că nu rezistă până mâine. Ce-ar fi să te întorci aici mâine pe la vreo trei? Tare birocratic mai e spitalul ăsta, până și asistentele!

Cum medicul o luase din loc, hotărât parcă să nu mai accepte niciuna din întrebările lui Bird și privind în gol, fără nicio expresie, atât cu ochiul sănătos, cât și cu cel de sticlă, Bird luă pe brat coșul acum gol al copilului, ca o spălătoreasă,

și îl urmă. Când ajunseră la culoarul care lega pavilionul cu saloane de clădirea centrală a spitalului, li se alăturară șoferul ambulanței, care îi așteptase fumând, și anestezistul. Condus de medicul cu ochiul de sticlă, grupul format din pompierii de pe salvare și Bird – purtând coșul pe brat – se îndreptă spre clădirea centrală.

Cei doi pompieri parcă și-ar fi dat seama imediat că medicul cu ochiul de sticlă își pierduse buna dispoziție din ambulanță. Dar acum și ei își pierduseră strălucirea și demnitatea care le înnobilase uniformele stoice când, făcând sirena să țiuie în mod ostentativ, ignoraseră semafoarele orășenilor cumsecade gonind cu ambulanța prin centrul metropolei precum cu un jeep în savană. Privindu-le din spate cefele fără păr, Bird își dădu seama că semănau cu doi gemeni monozigoți: erau amândoi de înălțime medie, cu chelie și trecuți de prima tinerețe.

– Dacă într-o zi e nevoie de tubul de oxigen la prima misiune, atunci e nevoie de tub până la lăsarea serii în ziua cu pricina, spuse apăsat anestezistul.

– A, păi tu întotdeauna spui așa, rosti și mai apăsat șoferul ambulanței.

Medicul cu ochiul de sticlă ignoră acest scurt schimb de replici și nici Bird nu păru impresionat, dar înțeleseră oricum că cei doi pompieri încercau acum să-și ridice reciproc moralul. Atunci, Bird se apropie de pompierul responsabil cu oxigenul și dădu din cap a aprobare, iar pompierul, teribil de încordat, de parcă cine știe ce avea să fie întrebat, îi anticipă cuvintele:

– Da?

Bird spuse descumpănit:

– O fi asta ambulanță, dar puteți pune sirena și ignora semafoarele chiar și la întoarcere?

– La retragerea ambulanței?! spuseră la unison cei doi, de parcă ar fi fost un minicor al corpului pompierilor, apoi tăcură

în același timp și, întorcând unul către celălalt fețele tot mai congestionate ca de la beție, pufniră în râs cu nările fremătând.

Bird se enervă din pricina întrebării sale stupide și din pricina reacției pompierilor. Enervarea aceasta comunica printr-o conductă subțire cu rezervorul de furie violentă și întunecată adunată în interior. Încă de dimineață, în interiorul lui se acumula întruna o furie nedefulată, care nu făcea decât să mărească presiunea. Dar, cum cei doi pompieri păreau acum sincer stânjeniți de faptul că râseseră răutăcios de tânărul tată nefericit, valva conductei de indignare se închise. Bird avea senzația că era vina lui; doar el începuse cu întrebarea aceea ridicolă, ca nuca-n perete! Și întrebarea oare nu cumva scăpase pentru că în capul lui, răpus de amestecul de tristețe și de nesomn, se ivise o spărtură mare și largă?

Aruncă o privire în coșul copilului, pe care-l ținea pe brat. Îi lăsă impresia unei gropi goale, săpate degeaba. Pe fundul coșului nu rămăseseră decât un pled împăturit de câteva ori și un mănunchi de bandaje și tifon. Sângele cu care erau mânjite era încă roșu-aprins, dar Bird nu putu să vizualizeze din nou imaginea copilului său cu capul bandajat și inspirând doze mici de oxigen prin tubul de cauciuc din nas. Nu putea să-și amintească exact nici măcar pelicula lucioasă de grăsime care i se lipise de pielea roșie sau forma grotescă a capului. Copilul se îndepărta acum cu viteză maximă de Bird, care simțea un amestec de ușurare clandestină și de panică adâncă. „Până la urmă o să uit de copilul ăsta – o viață care a apărut din întunericul nesfârșit, a petrecut vreo nouă luni ca făt, apoi a gustat câteva ore de neplăcere greu de suportat și acum cade din nou în întunericul nesfârșit și final. Probabil că am să uit curând toate astea. Și, de bună seamă, o să mi le readuc aminte doar când o fi să mor și eu. Atunci, dacă durerea și spaima o să fie cumplite, îmi voi fi îndeplinit și eu, cât de puțin, datoria de tată."

Bird și ceilalți ajunseră la poarta clădirii centrale. Cei doi pompieri o luară la fugă spre parcare. Cum ei făceau o muncă în care erau tot timpul puși în situații de urgență, până și faptul că alergau gâfâind de colo până colo era ceva obișnuit. Scuturându-și brațele, traversară piața imensă și strălucitoare de beton, de parcă i-ar fi pișcat de fund un demon. Între timp, medicul cu ochiul de sticlă îl sunase pe director de la un telefon public. Îi explică pe scurt cum stau lucrurile. Nu avea practic nimic nou să-i comunice. Apoi, la celălalt capăt al firului se auzi mama-soacră. Întorcându-se spre Bird, medicul îl întrebă:

– E soacra ta, i-am vorbit despre starea copilului, vrei să ți-o dau ?

„Nu!“ fu Bird cât pe-aci să refuze. De când cu nenumăratele telefoane din seara precedentă, rezonanța pe care o avea vocea soacrei transmisă prin cablul telefonic era una dintre obsesiile care îl neliniștea. Semăna, într-adevăr, cu vocea soției lui, dar părea mai copilăroasă și aidoma unui bâzâit necontenit de țânțar. După ce așeză coșul copilului pe pavajul de beton, Bird apucă receptorul cu o față tristă.

– O să revin aici mâine după-amiază. Trebuie să așteptăm rezultatele investigației unui specialist neurochirurg, spuse el.

– Pentru ce? La ce bun? întrebă mama-soacră pe tonul pe care Bird voia atât de mult să îl evite și care parcă îl învinuia în mod direct.

– Nu știu la ce bun, dar copilul deocamdată trăiește, răspunse Bird așteptând cu repulsie următoarea replică, dar mama-soacră tăcuse și nu se mai auzea decât zgomotul produs de răsuflarea ei, la intervale foarte scurte. Bird continuă: Pornesc acum spre spital, ca să stăm de vorbă, și dădu să închidă telefonul.

– Să nu te întorci aici, îi zise în grabă soacra. I-am spus fiicei mele că te-ai internat împreună cu copilul într-un spital

de boli cardiovasculare. Dacă vii încoace, o să devină bănuitoare. Cred că cel mai bine ar fi ca, peste câteva zile, când se va mai liniști un pic, să apari și să-i spui că nu a supraviețuit din pricina unei boli de inimă. Nu lua legătura cu ea decât prin telefon.

Bird pricepu. Apoi, pe când îi spunea soacrei că se duce acum să îi explice socrului ce s-a întâmplat, auzi zgomotul dur al telefonului închis. Probabil și mama-soacră simțise doar repulsie auzindu-i vocea. Puse receptorul în furcă și ridică de pe trotuar coșul copilului. Medicul cu ochiul de sticlă urcase de ceva vreme în ambulanța care venise din parcare. Bird, în loc să-l urmeze, puse doar coșul pe targa de pânză.

– Mulțumesc mult, eu mă descurc, le strigă medicului și celor doi pompieri.

– Te întorci singur? întrebă medicul.

– Mda, făcu Bird, când de fapt voia să spună: *Ies* singur.

Trebuia să-i dea de știre socrului său despre circumstanțele nașterii, dar după aceea îi rămânea o grămadă de timp liber. În plus, decât să-și vadă acum soția și soacra, prefera să își viziteze socrul – era un soi de terapie de care avea nevoie.

Medicul cu ochiul de sticlă închise ușa pe dinăuntru și ambulanța porni în liniște respectând limita de viteză, ca o fantomă *decăzută* care-și pierduse puterea și vocea. La fereastra de la care, cu o oră în urmă, îi privise suspinând pe oamenii de pe trotuar, Bird îi văzu pe medic și pe anestezist cum se apropie clătinându-se de cel care stătea pe scaunul șoferului. Cu toate astea, nici nu-i păsa de ce aveau cei trei să bârfească despre el și despre copil. Era din nou foarte înfierbântat la gândul răgazului care se ivise pe neașteptate în urma convorbirii cu mama-soacră, timp liber doar pentru el, singur.

În urma ambulanței, traversă piața din fața spitalului, mare cât un stadion de fotbal. În mijlocul pieței, se întoarse să privească spre clădirea în care tocmai își abandonase copilul

pe moarte, primul lui fiu. Avea o arhitectură de fortăreață, violentă și arogantă. O clădire imensă, care strălucea în lumina soarelui de început de vară și te făcea să simți că acel copil cu gura mică și roșie, cu luciri de perlă, din care nu ieșea decât un scâncet slab, ascuns prin cine știe ce colț, nu era decât o viață măruntă ca un fir de praf. „Chiar dacă mă întorc mâine, o să mă rătăcesc de tot prin labirintul din fortăreața asta modernă și nici măcar n-o să-mi pot vedea copilul deja mort sau doar pe moarte", se gândi Bird. Ideea aceasta îl mai îndepărtă cu un pas de nefericire. Mergând cu pași mari, ieși în stradă pe poarta spitalului.

O luă pe jos. Era momentul cel mai plăcut al unei zile de început de vară, chiar înainte de prânz. Adia un vânt ușor care avea parfumul unei excursii de școală primară și care îi provoca în obrajii îmbujorați de nesomn și în urechi furnicături ușoare, dându-i o senzație de bine. Cu cât simțurile și celulele nervoase îi scăpau mai mult de sub controlul conștiinței, cu atât simțea mai deplin, cu un sentiment de eliberare, cât de minunat era acel moment al anotimpului. În scurtă vreme, sentimentul pătrunse până în străfundurile conștiinței.

„Înainte să mă duc să-l văd pe tata-socru, o să mă rad și o să mă spăl pe cap!" se gândi Bird și, zărind firma unei frizerii, intră hotărât. Frizerul între două vârste îl întâmpină de parcă era unul dintre clienții obișnuiți și îi arătă un scaun. Nu-și dădea seama de simptomele nefericirii lui Bird. Acesta se simți eliberat de tristețe și de nesiguranță pentru că putea acum să se transforme în persoana reflectată în ochii frizerului. Închise ochii. Pe obraji și pe bărbie îl ardea prosopul mirosind greu și fierbinte a dezinfectant. Pe când era copil, văzuse o scenetă care se petrecea într-o frizerie: ucenicul arunca pe capul clientului un prosop îngrozitor de fierbinte pe care nu mai putea să-l țină în mână ca să-l răcească. De atunci, de fiecare dată când fața îi era învelită într-un prosop

fierbinte, pe Bird îl apuca râsul. Își dădu seama că zâmbește. Prea mergea departe! își șterse surâsul de pe buze și începu să se gândească la nefericirea copilului său. Descoperise în zâmbet dovada propriei vinovății.

Începu să examineze nefericirea copilului din perspectiva cea mai dureroasă: moartea unui copil-legumă. Chiar dacă durerea n-ar însoți moartea unui copil care nu are decât funcțiile unei legume, oare ce naiba înseamnă moartea acelui copil? Sau viața lui? Din nimicul întins de-a lungul a miliarde de ani a apărut un mugur de viață ca un fir de praf și a crescut vreme de nouă luni. De bună seamă că fătul nu are nicio urmă de conștiință, dar a trăit cu trupul chircit într-o lume întunecată, cald, lunecos și moale. Și apoi, în primejdie, în lumea de afară, unde e rece, tare, uscat și violent de luminos. O lume pe care nu are puterea să o umple singur. O împarte cu un număr inimaginabil de străini. Și totuși, pentru copilul-legumă, existența în lumea de afară abia dacă durează câteva ore de durere ascunsă și de neînțeles. Apoi, după un moment de pauză, traversează din nou miliardele de ani, redevenind un fir mărunt de nimic în întinderea de nimic. Dacă există Judecata de Apoi, oare cum poate fi chemat și judecat un copil cu funcțiile unei legume, care abia ce s-a născut și a și murit, și ce decizie se poate lua? Oare câteva ceasuri de existență pe pământ, în care a țipat plescăindu-și limba prin gura roșie, larg deschisă, cu luciri de perlă, nu constituie dovezi insuficiente în fața oricărui judecător?

„Cu siguranță nu sunt destule dovezi, se gândi Bird cu răsuflarea tăiată de o panică adâncă. Dacă eu aș fi chemat acolo ca martor, nici măcar n-aș putea recunoaște chipul propriului fiu dacă n-aș avea voie să pipăi umflătura de pe capul lui.“ Simți o durere ascuțită în buza superioară.

– Nu vă mai mișcați, v-am tăiat puțin, îi spuse pe un ton aspru frizerul, de parcă ar fi vrut să-l amenințe cu briciul pe

care îl sprijinise deasupra nasului lui Bird și pe care îl retrase cu o mișcare rapidă.

Bird își trecu degetul peste buză și apoi îl ridică în fața ochilor. Era murdărit de o picătură de sânge. Zărind pata de sânge, simți în stomac o senzație puternică de vomă. Și el, și soția lui aveau grupa A. Probabil că și litrul de sânge care curgea prin trupul copilului nefericit care acum trăgea să moară era tot grupa A. Își retrase degetul mânjit de sânge sub pânza albă și închise ochii, apăsându-și stomacul. Frizerul îi rase încet mustața de pe lângă mica rană și apoi, ca pentru a recupera timpul pierdut, îl bărbieri cu o viteză uimitoare pe obraji și pe bărbie.

– Vă și spăl pe cap, nu?

– Nu, mulțumesc.

– Aveți noroi și gunoaie în păr, spuse frizerul oarecum reticent.

– Am căzut aseară, răspunse Bird și, sculându-se de pe scaun, își privi chipul abia bărbierit în oglinda care strălucea ca apa mării în razele soarelui la amiază. Părul era într-adevăr murdar, aspru și ciufulit ca iarba uscată, dar, de la fruntea ascuțită până la bărbie, pielea era de un roz proaspăt, ca pe burta unui păstrăv roșu. În ochii de o culoare surprinzătoare apăruse un licăr hotărât, pleoapele mereu agitate se relaxaseră și, lăsând deoparte buzele subțiri care tremurau întruna, părea un Bird mult mai tânăr și mai vioi în comparație cu imaginea pe care o văzuse în seara precedentă reflectată în vitrina librăriei.

Simți o satisfacție profundă la gândul că se abătuse pe la frizerie înainte de a se întâlni cu tatăl-socru. Reușise să adauge un plus esențial pe balanța echilibrului psihologic, care de dimineață se înclinase tot mai mult spre eșec. După ce inspectă o clipă crusta de sânge închegat de sub nas care se vedea ca o aluniță triunghiulară, ieși din frizerie. Probabil

că până avea să ajungă la colegiul socrului, culoarea vie din obraji produsă de brici și de prosop se va fi estompat. Și totuși, dacă între timp ar rupe cu unghia alunița-crustă de sânge, poate că nu o să mai pară în ochii socrului un ratat prăpădit și ridicol. Pe când străbătea zona cu pași mari căutând o stație de autobuz, își aduse aminte că îi rămăseseră prin buzunare destui bani din seara dinainte și făcu un semn cu mâna unui taxi apărut ca din senin.

Era douăsprezece și cinci minute când coborî din taxi la poarta principală a colegiului, în mijlocul puhoiului de studenți care ieșeau în pauza de prânz. Intrând în curte, opri un student înalt și îl întrebă unde e cabinetul Catedrei de engleză. Studentul însă zâmbi și, oarecum melancolic, îi răspunse cântat:

– A, nu v-am văzut de multă vreme, domnule profesor!

Bird rămase mut de uimire.

– Mi-ați predat la școala pregătitoare. Cum școlile de stat sunt toate proaste, l-am pus pe tata să facă aici niște donații și am intrat pe ușa din dos.

– Aha, te pomenești că ești student aici, spuse Bird liniștindu-se și încercând să-și aducă aminte de acel student nu neapărat urât, cu ochii rotunzi și nasul aidoma țăranilor nemți din ilustrațiile la basmele fraților Grimm. Păi dacă așa stă treaba, atunci ai venit degeaba la școala pregătitoare, nu?

– Nu, domnule profesor, nu există studiu degeaba; chiar dacă nu ții minte nimic, tot studiu se cheamă că e!

Simțind că e luat peste picior, Bird aruncă o privire scrutătoare spre student, dar acesta emana bunăvoință din tot trupul lui mare. Își aminti clar că fusese un elev atât de prost, încât ieșise în evidență chiar și într-o clasă de o sută de oameni. Tocmai de aceea îl anunțase pe Bird cu atâta simplitate și veselie că intrase pe ușa din dos la un colegiu particular de mâna a doua și, în plus, mai era și recunoscător

pentru cursurile inutile de la școala pregătitoare. Probabil că toți ceilalți nouăzeci și nouă ar fi încercat să-l evite pe Bird.

– Îmi pare bine că spui asta, fiindcă taxele la școala pregătitoare sunt atât de mari, făcu Bird.

– A, nici pomeneală. Ei, domnule profesor, o să lucrați aici de acum înainte?

Bird negă.

– A, am înțeles, spuse studentul și schimbă stângaci subiectul. Să vă conduc până la cabinet. Vă rog, pe aici! Chiar n-a fost degeaba studiul la școala pregătitoare, să știți. S-a acumulat pe undeva prin cap și cândva o să-mi fie cu siguranță de folos. Eu aștept acum acel moment. În ultimă instanță, nu asta înseamnă studiul, domnule profesor?

Condus de fostul său elev, optimist și duhnind a iluminism, Bird o luă pe o alee mărginită de niște copaci mari și bogați și ieși în fața unei clădiri de cărămidă, de un portocaliu închis către roșu.

– Cabinetul Catedrei de engleză e la etajul 2, chiar în capăt, domnule profesor. Fericit că am intrat până și la o școală ca asta, am cercetat-o de la un capăt la altul, așa că acum știu ca-n palmă toate clădirile, spuse studentul mândru și, după o clipă, râzând ușor autoironic, de parcă devenise suspect pentru el însuși, întrebă: Spun prostii?

– Nu, nu cred că sunt chiar prostii, răspunse Bird.

– Mă bucur că ziceți asta, domnule profesor. Păi atunci, la revedere. Să știți că păreți cam palid…

Urcând scările, Bird se gândea la fostul elev de care tocmai se despărțise. „Tipul ăsta precis își trăiește viața de o mie de ori mai bine ca mine și cel puțin nu-și omoară copilul cu o hernie cerebrală. Și când te gândești ce moralist ciudat am avut în clasă!“

Trăgând cu ochiul pe ușa crăpată a cabinetului, Bird își zări socrul. Acesta stătea pe un soi de mic balcon, în colțul

opus al încăperii, cufundat într-un balansoar de stejar din acelea pe care se așază președinții americani, privind pe luminatorul pe jumătate deschis. Era o încăpere care aducea cu o sală de conferințe, mult mai luminoasă și mai spațioasă decât cabinetul de la universitatea pe care o absolvise Bird. Punând la socoteală și balansoarul, deveni clar pentru el că nu fusese doar o glumă povestea tatălui-socru cum că, după pensionare, se mutase la acest colegiu particular pentru un salariu dincolo de orice comparație cu cel de la stat (era una din glumele oarecum autoflagelante ale socrului). Și totuși, dacă soarele ar fi ceva mai puternic, ar trebui fie să tragă scaunul puțin în spate, fie să pună o copertină pe balcon.

La masa dinspre ușă, trei asistenți tineri cu frunțile sănătoase strălucind de grăsime păreau să-și bea cafeaua de după-masă. După figură, îi cunoștea pe toți trei. Fuseseră studenți eminenți într-un an mai mare în universitatea lui. Dacă n-ar fi fost acel incident cu săptămânile de beție și Bird și-ar fi continuat masteratul, probabil că acum ar fi călcat și el pe urmele lor în carieră.

Ciocănind încă o dată în ușa deschisă, intră în cabinet și îi salută pe cei trei asistenți cu o înclinare a capului. Apoi se îndreptă spre socrul lui care, încă afundat cu trupul în balansoar, se ridicase puțin și se întorsese spre el. Cei trei, zâmbind toți oarecum fără sens, îl urmăriră pe Bird cu privirea. Acesta reprezenta pentru ei o apariție întrucâtva bizară, însă era în același timp un intrus care nu-i interesa prea mult. Ceva de genul: tipul ăla ciudat și excentric care s-a lăsat de masterat după ce-a băut întruna vreme de câteva săptămâni.

Când Bird se apropie, socrul său se ridică din scaun și, făcându-i tălpicile de lemn să scârțâie, îl îndreptă spre el. Fidel obiceiului pe care și-l formase încă din studenție, înainte de a-i lua fiica în căsătorie, Bird îl abordă cu:

– Domnule profesor!

– S-a născut copilul? întrebă profesorul, indicându-i lui Bird cu degetul un fotoliu cu brațe lungi.

– S-a născut, s-a născut, doar că… spuse Bird cu o voce pe care o simți el însuși extrem de timidă și din ce în ce mai mică și care se cufundă în cele din urmă în tăcere. Apoi, adunându-se ca să termine tot dintr-o răsuflare, continuă: Copilul are hernie cerebrală și medicii spun că probabil va muri mâine sau poimâine, iar mama e bine.

Cum balansoarul își întrerupse legănatul sprijinindu-se de perete, profesorul îl privea pe Bird oarecum pieziș. Pielea cafenie de pe chipul lui larg și distins, înconjurat de o coamă argintie leonină, începu să se coloreze încet, devenind stacojie, de parcă din pleoape i s-ar fi scurs sângele ca din niște pungi. Bird simți că și el se înroșește. Înțelese mai bine cât de singur și fără sprijin se simțise de dimineață.

– Hernie cerebrală. Tu ai văzut copilul? întrebă profesorul cu o voce stinsă, în tonalitatea căreia Bird regăsi, ascunsă, vocea soției lui și i se făcu dor de ea.

– L-am văzut. Avea capul bandajat, asemenea lui Apollinaire.

– Asemenea lui Apollinaire, cu capul bandajat, rumegă profesorul, de parcă ar fi auzit o glumă și apoi, mai degrabă către cei trei asistenți decât către Bird, spuse: Trăim într-o perioadă când nu se știe dacă e mai bine să te naști sau să nu te naști.

Auzindu-i pe cei trei râzând înfundat, Bird se întoarse către ei și își ațintи privirea asupra lor. Cei trei făcură la fel: în ochii lor se citea un soi de calm placid care arăta că nu îi surprinsese deloc faptul că unei persoane ciudate ca Bird i se putuse întâmpla un asemenea lucru anormal, ceea ce îl irită pe acesta. Privindu-și pantofii plini de noroi, spuse:

– Când o să se termine cu toate astea, am să vă sun din nou.

Socrul său tăcea, legănându-se ușor în balansoar. Bird simți că profesorul se cam săturase de legănat pe ziua aceea

și tăcea și el, neștiind ce să facă. I se părea că deja spusese tot ce avea de spus. Oare și când o să stau de vorbă cu soția despre situația asta o să putem isprăvi tot atât de repede și de clar? Nu, așa ceva ar fi cu siguranță imposibil. Lanțul de lacrimi, sutele de întrebări, neputința vorbelor, o durere în gât, fierbințeala din cap și, în final, nevroza îi vor strânge prea tare pe Bird și pe soția lui.

– Mai sunt niște formalități de făcut la spital, așa că mă voi retrage, spuse în cele din urmă.

– Mulțumesc pentru osteneală, zise profesorul, fără măcar să se ridice din balansoar. Fericit că nu fusese reținut mai mult, Bird dădu să plece, dar profesorul continuă: Vezi că în sertarul mesei de lângă tine e o sticlă de whisky, poți s-o iei!

Încordat, Bird simți cum privirile celor trei asistenți, încordați și ei, începuseră să urmărească evoluția lucrurilor. Ca și profesorul, și cei trei știau probabil în detaliu totul despre săptămânile lui de beție. Încă aplecat înainte preț de o clipă, Bird își aminti o frază dintr-un manual pe care-l preda la școala pregătitoare, replica unui tânăr american înfuriat: *Are you kidding me, kidding me? Are you looking for a fight?*[1]

Și totuși, aplecându-se, deschise sertarul mesei de lângă profesor și, zărind înăuntru o sticlă de Johnnie Walker, o scoase cu amândouă mâinile. Se înroși până în vârful urechilor, simțind însă în același timp o bucurie fierbinte și oarecum perversă. „Ăsta-i un test de loialitate, dar n-am să dau înapoi."

– Mulțumesc, spuse.

Încordarea celor trei asistenți care-l urmăriseră din priviri dispăru. Cu fața gravă și din nou stacojie îndreptată înainte, profesorul începuse să mute încet balansoarul în poziția inițială. Bird îi salută repede pe toți cu o înclinare a capului și ieși din încăpere.

---

[1] În engleză, în original: „Îți bați joc de mine? Ai chef de harță?"

Ținând sticla de Johnnie Walker strâns în mână, de parcă ar fi fost o grenadă, coborî în curtea interioară pavată cu piatră. Ideea răgazului, doar pentru el, se cumula cu sticla de whisky și îi dădea o senzație periculoasă de exaltare. „Mâine sau poimâine, sau poate peste o săptămână, după ce îi voi fi dat soției de știre despre suferința și moartea copilului, o să fiu închis într-o temniță subterană pe caz de nevroză acută. Așa că astăzi, sticla asta de whisky și timpul pe care-l am la dispoziție sunt un drept binemeritat", își convinse Bird vocea interioară, înspăimântată. Vocea încetă imediat. „Așa, ia să mă apuc să beau niște Johnnie Walker." Dar era abia 12 și jumătate. Se gândi întâi să se întoarcă la apartamentul închiriat și să se pună pe băut în birou, dar i se păru planul cel mai prost. Dacă s-ar duce acolo, proprietăreasa și prietenii l-ar asalta cu întrebări despre naștere, fie direct, fie la telefon și, în plus, zărind în dormitor patul copilului acoperit de plasticul alb, asta i-ar sfâșia nervii asemenea unui rechin. Scuturându-și capul cu putere, alungă ideea. „Dacă m-aș închide să beau într-un hotel ieftin în care n-ar fi decât necunoscuți în jur?" Se simți însă cuprins de panică la gândul că s-ar putea îmbăta într-o cameră de hotel încuiată. Privi cu invidie la eticheta sticlei, la bărbatul alb cu haină roșie, care se plimbă vesel cu pași mari. „Oare ăsta unde s-o fi ducând?" Și apoi, pe neașteptate, își aduse aminte de o prietenă care, fie vară, fie iarnă, dormita tot timpul zilei într-o cameră întunecoasă, meditând la tot soiul de chestii misterioase, aprinzând una după alta țigări Navy Cut până se umplea camera de fum. Nu ieșea din casă decât după lăsarea serii.

Bird ieși pe poarta principală, căutând un taxi. Dincolo de fereastra cofetăriei de peste drum, fostul său elev stătea la masă cu prietenii. Acesta îl reperă imediat și, asemenea unui cățelandru prietenos, îi făcu un semn de salut sincer și stingher. Prietenii se zgâiau și ei la Bird cu o curiozitate tâmpă.

„Oare ce le-o fi spus ăsta despre mine celor din grup? Cum că sunt tipul ăla care, după ce că a petrecut câteva săptămâni de beție, s-a lăsat de masterat și a devenit profesor la o școală pregătitoare, și acum e cuprins de o fervoare și o panică de neînțeles?“ În orice caz, fostul elev îl privi cu încăpățânare, cu zâmbetul pe buze, până se urcă în taxi. După ce mașina porni, Bird înțelese că se simțea de parcă ar fi fost privit cu milă, mila fostului elev cu inteligența unei pisici, care trecuse de școala pregătitoare fără să fie în stare să facă diferența între participiul prezent și gerunziu.

Îi explică șoferului cum să ajungă în zona în care locuia prietena lui. Era un cartier dincolo de o autostradă suspendată, pe un deal înconjurat de nenumărate temple și cimitire. Ea stătea singură într-o casă veche, la un capăt de stradă. O cunoscuse în primul an de facultate când, în mai, făcuseră o petrecere cu grupa. Atunci, după ce se prezentase, ea îi ceruse să ghicească de unde vine numele ei, Himiko – „fata care vede focul“. Bird răspunsese corect că e din fragmentul despre provincia Bigo din scrierea antică *Fudoki*: „Împărăteasa le porunci luntrașilor să meargă negreșit drept înainte, încotro se va vedea focul.“ De atunci, Bird și Himiko, născută în Kyûshû, rămăseseră prieteni.

Puținele fete din facultate sau, cel puțin din câte știa Bird, cele venite din provincie la secția de literatură se schimbaseră toate brusc chiar înainte de absolvire, ca posedate de un spirit necunoscut. Celulele li se dezvoltaseră prea mult și se deformaseră într-atât, încât fetele deveniseră neglijente, cu o expresie tâmpă și tristă. Până la urmă, au ajuns să fie fatal de nepregătite pentru viața de zi cu zi de după absolvire. Dacă se măritau, aveau o căsătorie cu probleme, dacă își găseau vreo slujbă, erau concediate, iar cele care nu făceau nimic altceva decât să călătorească erau implicate în accidente cu coliziuni ridicole, dar groaznice. Oare de ce s-o fi întâmplat așa ceva?

De ce, când toate absolventele de la universitățile de fete se adaptau la noile condiții de viață și își impuneau apoi ritmul, doar studentele de la universitatea lui Bird ajungeau astfel? Himiko se căsătorise chiar înainte de absolvire cu un student la masterat și, chiar dacă nu a fost o căsnicie cu probleme, se întâmplase ceva și mai rău: soțul îi murise la un an după nuntă. Tatăl soțului îi lăsase ei casa în care cei doi locuiseră până atunci și o ajuta în continuare cu bani de cheltuială în fiecare lună. Spera ca Himiko să se recăsătorească, dar ea își ducea traiul cufundată peste zi în meditații secrete și ieșind noaptea la plimbare prin oraș cu mașina ei sport.

Bird auzise niște zvonuri deșănțate despre Himiko, cum că ar fi fost destul de aventuroasă în privința sexului, cu oarecare deviații. Chiar zvonuri care legau asta de sinuciderea soțului ei. Lui i se întâmplase o singură dată să se culce cu ea, dar fuseseră amândoi atât de beți, încât nici nu mai ținea minte dacă într-adevăr făcuseră sex. Asta se petrecuse cu mult înainte ca Himiko să se mărite, pe când, aprinsă de pofte fierbinți, căuta avid plăcerea, numai că nu era nimic mai mult decât o studentă fără experiență.

Bird coborî din taxi la capătul unei alei din cartierul lui Himiko. Calculă grăbit câți bani îi mai rămăseseră în portofel. Putea să ceară a doua zi, după curs, un avans din salariul pe luna respectivă. Băgă sticla de Johnnie Walker în buzunarul hainei și, ascunzând cu palma gâtul sticlei, intră cu pași repezi pe alee. Deoarece viața excentrică a lui Himiko era cunoscută în amănunt prin zonă, nici nu mai încăpea îndoială că toți musafirii ei erau spionați de peste tot de la ferestre.

Apăsă butonul soneriei, dar fără nicio reacție dinăuntru. Scutură de două-trei ori ușa, strigând încet: „Himiko! Himiko!“ Asta era calea obișnuită. Ocoli apoi casa până în spate, unde dădu sub fereastra de la dormitor peste un MG ca o ladă, luat la mâna a doua și cam prăfuit. MG-ul roșu

își expunea scaunele goale lăsând impresia că fusese de mult abandonat acolo, dar indica evident faptul că Himiko era acasă. Bird se cățără cu pantofii murdari de noroi pe bara de protecție toată numai găuri și se lăsă cu toată greutatea, să vadă dacă-l ține. MG-ul se legănă agale, ca un vapor. Începu din nou să strige, cu privirea ațintită spre fereastra cu perdeaua trasă a dormitorului. Perdeaua fu ridicată puțin din interior și, prin vizorul îngust astfel creat, un ochi privi în jos către Bird. Acesta încetă să mai legene MG-ul și zâmbi. În fața acestei prietene putea întotdeauna să se poarte liber și natural.

– A, Bird… se auzi o voce care, înăbușită de geam și de perdea, suna ca un suspin slab și trist.

Bird simți că găsise locul cel mai potrivit pentru a se apuca de băut sticla de Johnnie Walker primită. Se întoarse la intrare cu senzația că trebuie să mai adauge un plus la bilanțul psihologic al zilei.

4

– Dormeai cumva? o întrebă Bird pe Himiko, care venise să-i deschidă ușa.

– Să dorm, la ora asta? îl luă ușor peste picior prietena lui.

Din spatele lui Bird năvăli lumina puternică de amiază peste palma ridicată cu care Himiko încerca să se ferească, peste gâtul ei îndoit și peste umerii robuști și potriviți de minune cu vârsta, ce îi ieșeau din capotul violet de bumbac pe care-l purta. Bunicul lui Himiko, pescar din Kyûshû, răpise din Vladivostok o rusoaică cu care se însurase, așa că pielea ei era atât de albă, încât aproape că i se vedeau capilarele palpitând, iar în mișcări i se simțea nesiguranța străinului care nu se va obișnui niciodată cu noua țară. Dând înapoi din fața luminii invadatoare, Himiko se retrase în grabă, ca o găină, în umbra ușii întredeschise. Femeia era acum în stadiul acela intermediar și vulnerabil, în care își pierduse deja frumusețea răpitoare a tinereții și nu atinsese încă împlinirea vârstei mijlocii. Și părea tipul de femeie care rămâne multă vreme în această perioadă incertă.

Ca să-și protejeze prietena de povara luminii strălucitoare de afară, Bird intră în holul mic unde se scot pantofii și închise repede ușa. În clipa următoare, pe jumătate orbit, se simți ferecat ca într-o cușcă de animale în spațiul foarte îngust al holului. Scoțându-și pantofii, clipi des ca să-și obișnuiască ochii cu întunericul. Iar prietena lui, pe jumătate în umbră, îl privea în tăcere.

– N-aș vrea să trezesc aiurea din somn pe cineva, spuse Bird.

– Ești cam timid astăzi, Bird. Da' să știi că nu dormeam; dacă dorm peste zi, nu mai pot adormi seara cu niciun chip. Mă gândeam la universurile plurale.

„Universuri plurale? Ce bine, să bem whisky stând de vorbă despre asta", se gândi Bird. Privind prin preajmă aidoma unui câine de vânătoare care adulmecă, își urmă prietena în camera de zi. În încăpere domnea o penumbră de asfințit și plutea un miros stătut, umed și fierbinte de așternut de paie pentru un animal bolnav care zace. Căutând cu privirea scaunul vechi, dar solid, de nuiele, pe care stătea de fiecare dată când venea aici, se așeză cu atenție după ce dădu deoparte revistele de pe el. Până nu făcea un duș, nu se schimba și nu se machia puțin, Himiko nu trăgea perdelele și nici măcar nu aprindea lumina în cameră. Musafirii erau nevoiți să aștepte răbdători în întuneric. Când trecuse pe aici cu un an în urmă, Bird, nevăzându-l, călcase pe un pahar rostogolit pe podea și se tăiase la baza degetului mare. Aducându-și aminte de durerea și de spaima de atunci, se chirci în scaun.

Întrucât în camera lui Himiko, nu numai pe podea, pe masă sau pe biroul scund de lângă fereastră, ci până și pe televizor și pe combina muzicală erau împrăștiate în dezordine cărți și reviste, cutii goale, sticle, scoici, cuțite, foarfece, specimene de insecte, flori uscate culese iarna de prin desișuri, scrisori vechi, scrisori noi și o sumedenie de alte lucruri, Bird fu încurcat neștiind unde să pună sticla de whisky. Apoi își desfăcu puțin picioarele cât să prindă sticla de Johnnie Walker între glezne.

Privindu-l în timp ce se foia, Himiko îi spuse, în loc de salut:

– Nu se lipește nicicum ordinea de mine, Bird, nu tot așa era când ai venit și data trecută?

– Ba da. Păi mi-am tăiat degetul de la picior atunci.

– A, da, și era plin de sânge, pe undeva pe acolo, își aminti ea. Nu ne-am văzut de multă vreme, Bird. Eu nu m-am schimbat deloc. Tu?

– Eu am avut un accident.

– Accident?

Cum nu-și închipuise că vor ajunge să vorbească atât de repede despre nenorocirea lui, Bird ezită. Apoi, simplificând lucrurile ca să poată explica în cât mai puține cuvinte, zise:

– Mi s-a născut un copil, dar a murit imediat.

– Ți s-a întâmplat și ție? I s-a întâmplat și unui prieten de-al meu, de fapt nu unul, ci chiar doi. Cu tine sunt deja trei. Oare n-o fi influența ploii poluate cu pulberi nucleare?[1]

Bird încercă să facă o comparație între copilul său care arăta de parcă avea două capete și niște poze cu exemple de boli ale copiilor afectați de radiații pe care le văzuse cândva. Doar că, pentru el, să vorbească altora despre anormalitatea propriului copil sau chiar numai să se gândească la asta însemna să-și împărtășească nefericirea, și se simțea cuprins de un foarte intim și puternic sentiment de rușine. Își dădu seama că era o problemă care nu avea nimic în comun cu restul oamenilor, care nu afecta întreaga umanitate.

– În cazul fiului meu, se pare că e pur și simplu un accident, spuse el.

– Ce experiență tristă, spuse Himiko privindu-l blând cu ochii lipsiți de expresie, acoperiți parcă de un văl negru.

Fără să încerce a descifra sensul privirii ei, Bird ridică sticla de Johnnie Walker dintre glezne și spuse:

– Am venit pe la tine fiindcă m-am gândit că o să mă lași să beau whisky, chiar dacă e încă zi. Ce zici, bem ăsta împreună?

Simțea că, față de prietena lui, se alinta ca un cuceritor tânăr și obraznic. Dar cam toți prietenii lui Himiko ajungeau

---

[1] Aluzie la consecințele bombelor atomice de la Hiroshima și Nagasaki.

să se poarte astfel cu ea. Și bărbatul cu care se căsătorise avusese atitudinea unui frate, mai mult chiar decât ceilalți prieteni, începând cu Bird, și apoi se sinucisese din senin într-o dimineață.

– Nenorocirea asta cu copilul e recentă, așa-i, Bird? Nu ți-ai revenit încă. Mai bine nu te întreb nimic despre copil.

– Da, ar fi mai bine pentru mine. În plus, chiar dacă m-ai întreba, n-aș prea avea chef să vorbesc.

– Atunci, ne punem pe băut?

– Da, hai!

– Mă duc să fac un duș. Până una-alta, caută niște pahare și o carafă și poți să începi singur.

După ce Himiko dispăru în baie, Bird se ridică de pe scaun. La capătul dormitorului îngust și strâmt, cam cât un compartiment de vagon de dormit, se aflau bucătăria și baia. De fapt, spațiul din spatele casei, o fostă prăvălie, fusese împărțit în bucătărie și baie. Pășind ca pe deasupra unei pisici încolăcite peste capotul și lenjeria lăsate pe jos de Himiko, Bird intră în bucătărie. Umplu o carafă cu apă, vârî în buzunare două pahare și două căni abia spălate și, când să se întoarcă, întrezări prin ușa de sticlă spatele, fesele și picioarele prietenei sale, care făcea duș în baia întunecoasă. Himiko ridicase mâna stângă ca pentru a se apăra de picăturile negre de apă care-i șiroiau deasupra capului, din întuneric, și, cu mâna dreaptă pe burtă, își privea peste umărul drept fesele și pulpele puțin îndoite. Lui Bird i se făcu pielea ca de găină și fu cuprins de o senzație cumplită de repulsie. Grăbit de parcă ar fi fugit de un spirit ascuns în întuneric, trecu tremurând tot pe lângă dormitor și se întoarse în scaunul familiar de nuiele vechi. Inima îi bătea nebunește. Se confrunta din nou cu vechea repulsie anxioasă față de un trup gol, pe care reușise să o stăpânească la un moment dat. Chiar dacă s-ar fi aflat la spital, lângă patul soției care abia născuse și se gândea

acum la copilul care, „din cauza unei boli de inimă, a fost dus la un alt spital împreună cu tatăl“, simțea că repulsia tot și-ar fi întins tentaculele asemenea unei caracatițe. Oare tot așa o să fie de acum înainte? Dacă nu cumva chiar mai rău?

Rupând cu unghiile sigiliul sticlei, scoase dopul și își turnă whisky în pahar. Întrucât îi tremura mâna, paharul scoase un clinchet ascuțit de parcă ar fi fost mușcat de un șoarece nervos. Încruntă sprâncenele ca un bătrân zgârcit și încuiat și bău whisky-ul dintr-o înghițitură. Îl arse pe gât. Tuși și îi dădură lacrimile. Dar un fior de fierbințeală plăcută îi străbătu stomacul și își reveni din tremurat. Scoase un râgâit copilăros care mirosea a fragi sălbatici și, ștergându-și cu dosul palmei buzele umezite, umplu încă un pahar cu o mână sigură, care nu mai tremura. „Chiar am petrecut câteva mii de ore fără să pun în gură strop de băutură?“ se gândi Bird cu o ranchiună fără obiect și apoi dădu pe gât al doilea pahar de whisky, grăbit ca un cârd de vrăbii ciugulind grăunțe. Nu-l mai duru gâtul, nu tuși și nici nu mai lăcrimă. Ridică sticla și privi îndelung la imaginea de pe etichetă, iar apoi, suspinând încet, bău și cel de-al treilea pahar.

Când Himiko se întoarse, Bird începuse deja să se amețească. Repulsia pe care o simțea adulmecând trupul prietenei lui prin preajmă amorțise din pricina intoxicației cu alcool. Iar acum Himiko arăta ca un urs din niște benzi desenate comice, fiindcă purta un soi de pulover lung și negru asemenea unei blăni zbârlite, ceea ce producea o diluare a imaginii trupului ei astfel acoperit. După ce își aranjă puțin părul, ea aprinse lumina în cameră. Făcând puțină ordine pe masă, Bird așeză paharul și cana pentru Himiko și îi turnă cu atenție whisky și apă. Himiko se așeză pe un fotoliu mare de lemn sculptat, atentă ca nu cumva să i se vadă prea mult de sub haine din pielea proaspăt spălată. Bird îi fu recunoscător pentru asta – aproape că reușise să scape de repulsie, dar nu-i stârpise încă rădăcinile.

– Fie ce-o fi! spuse Bird și-și bău paharul.

– Fie ce-o fi! zise și Himiko și, cu buza de jos țuguiată asemenea unui urangutan care gustă ceva, nu luă decât o înghițitură mică.

După ce răsuflară amândoi în pace, răspândind în jur miros de alcool, privirile li se întâlniră pentru prima oară. Dușul o împrospătase pe Himiko și acum arăta chiar frumoasă, de parcă ar fi fost fiica aceleia asupra căreia năvălise soarele mai devreme. Bird se simțea mulțumit. Chiar și la vârsta ei mai era posibilă o transformare atât de radicală.

– Mi-am adus aminte de ceva când eram la duș, tu ții minte poezia asta? întrebă Himiko și apoi recită în șoaptă un vers dintr-o poezie englezească, de parcă ar fi fost o incantație magică.

După ce termină, Bird o rugă să repete.

– *Sooner murder an infant in its cradle than nurse unacted desires…*

– Cică e mai bine să omori un nou-născut în leagăn decât să-i inculci dorințe încă neapărute.

– Da, dar asta nu înseamnă că toți copiii trebuie uciși din leagăn, spuse Bird. A cui e poezia?

– William Blake. Nu ții minte că eu mi-am făcut lucrarea de diplomă despre Blake?

– A, da, tu ai fost cu Blake, zise Bird și apoi, căutând cu privirea în jur, descoperi pe peretele de lemn dinspre dormitor o reproducere după un tablou al lui Blake. O văzuse de nenumărate ori până atunci, dar nu o privise niciodată cu atenție. Acum însă băgă de seamă că era o imagine puțin ciudată. Dădea impresia de litografie, dar era, de fapt, o acuarelă. Probabil că originalul fusese colorat, numai că reproducerea expusă acolo, înrămată într-un cadru mare de lemn, era toată cenușie. O piațetă înconjurată de clădiri în stilul celor din Orientul Mijlociu. Cum în fundal plutește o piramidă

stilizată, probabil că e vorba de Egipt. Lumina difuză a unui asfințit sau a unui răsărit scaldă întreaga scenă. În piață e desenat un mort cu burta deschisă ca un pește, înconjurat de bătrâni cu torțe și de niște femei cu copii în brațe. Dar lucrul cel mai important e o arătare uriașă care zboară pe deasupra capetelor tuturor, cu ambele brațe desfăcute, încercând parcă să traverseze piața de-a curmezișul. Să fie o ființă umană? Trupul frumos și bine clădit e acoperit tot de solzi. Ochii plini de o durere tristă, fanatică și sinistră, gura atât de căscată, încât parcă înghite și nasul – ca o gură de salamandră. Să fie demon sau zeu? Bărbatul, cu solzii arzând, pare că se pierde în zbor spre cerul de noapte întunecat și tulbure…

– Oare ce-o fi făcând? Poate chestiile alea care-i acoperă trupul nu sunt solzi, ci zalele unui soldat medieval…

– Ba cred că sunt solzi, în reproducerea în culori erau verzi și arătau mai mult a solzi. Iar el reprezintă ciuma care a venit să-i ucidă pe toți primii născuți ai egiptenilor.

Bird nu știa mai nimic din Biblie. „O fi *Fuga din Egipt*“, se gândi. Era cumplit cât de grotesc arătau ochii și gura bărbatului cu solzi. Tristețe, panică, uimire, osteneală, singurătate, până și hohote de râs țâșneau la nesfârșit din ochii întunecați și din gura ca de salamandră.

– Nu-i așa că-i fermecător?

– Ție-ți place bărbatul ăsta cu solzi?

– Da, răspunse Himiko. Și îmi mai place să îmi închipui cum m-aș simți dacă aș fi spiritul ciumei.

– Dacă tu ai fi spiritul ciumei, probabil că ochii și gura ta ar fi ca ale bărbatului cu solzi, spuse Bird, privind o clipă gura lui Himiko.

– Groaznic.

– Da, groaznic.

– Eu, de fiecare dată când mi se întâmplă ceva groaznic, mă gândesc că ar fi încă și mai rău dacă ar fi invers și eu aș

pune pe altcineva într-o situație cumplită, și așa pot să-mi liniștesc mintea. Tu ce crezi, ți s-a întâmplat vreodată să sădești în mintea cuiva o panică de aceeași intensitate cu cea mai înspăimântătoare pe care ai îndurat-o tu?

– Chiar, mi s-o fi întâmplat? se întrebă Bird cu voce tare. Trebuie să stau să mă gândesc, nu-mi dau seama acum.

– Ăsta nu-i un lucru de care să-ți dai seama gândindu-te la el.

– Păi atunci nu, nu mi s-a întâmplat încă să pun pe nimeni într-o situație groaznică.

– Asta cu siguranță. Până acum cel puțin. Dar n-o să ai cândva și experiența asta? spuse Himiko oarecum profetic.

– Dacă ajungi, de exemplu, să omori un copil în leagăn, asta-i o experiență groaznică pentru toată lumea, nu? zise Bird.

Apoi turnă din nou whisky în ambele pahare goale. Îl bău pe al său dintr-o dușcă și își umplu iar paharul. Himiko nu bea atât de repede ca el.

– Tu ești abstinentă?

– Conduc, răspunse Himiko. Pe tine te-am luat vreodată în mașină, Bird?

– Încă nu. Dar să mă iei cândva.

– Te iau dacă vii la noapte. Peste zi sunt mulți oameni și e periculos. Și apoi, eu am reflexe mai bune când conduc noaptea, așa că pe lumină nu prea mă descurc.

– De-aia stai închisă peste zi și meditezi întruna? O viață de filosof. Un filosof care se plimbă la miezul nopții cu un MG roșu. Chestia aia la care te gândești acuma, cu universurile plurale, ce înseamnă?

Bird privi cu o ușoară satisfacție cum Himiko se bucură și începe să se înfierbânte. Compensa, în sfârșit, impolitețea de a fi apărut în camera ei pe nepusă masă ca să bea whisky. Și asta pentru că, în afară de Bird, nu erau prea multe persoane care să plece urechea cu atenție la utopiile lui Himiko.

– Păi noi doi stăm acum, aici, de vorbă, nu, Bird? Deci pentru noi există în primul rând lumea asta reală, începu Himiko, iar Bird își asumă rolul de ascultător după ce își turnă din nou whisky în paharul pe care îl ținea acum în palmă cu grijă, de parcă ar fi fost o jucărie de copil. Doar că noi doi avem existențe total diferite, suntem incluși în nenumărate alte universuri diferite de ăsta. Ne aducem aminte că, în anumite momente din trecut, șansele de a trăi sau de a muri au fost egale. De exemplu eu, în copilărie, era cât pe-aci să mor când făcusem febră tifoidă. Și-mi aduc aminte clar clipa de răscruce, în care puteam să mă las alunecând în moarte sau să urc panta abruptă către revenire. Și am ales atunci calea de întoarcere la mine, cea care stau acum alături de tine în acest univers. Doar că, în aceeași clipă, celălalt eu al meu a ales moartea. Și atunci, în jurul cadavrului meu tânăr, înroșit de erupția de tifos, a început să existe un univers în care oamenii își aduc aminte că eu am murit. Nu, Bird? Omul, de câte ori se află între viață și moarte, are în față două universuri: unul fără nicio legătură cu el, în care moare, și unul în care păstrează legătura și continuă să trăiască. Și atunci, lăsând în urmă universul în care nu există decât ca mort, ca și cum și-ar scoate hainele, vine în universul în care va continua să trăiască. Așa că de la un singur om pornesc diferite universuri, așa cum din trunchiul unui copac se desprind întâi crengi și apoi frunze. Când s-a sinucis soțul meu, a avut loc o astfel de diviziune celulară a universurilor. Eu am rămas în universul ăsta în care soțul meu a murit, dar dincolo, în universul în care soțul meu nu se sinucide și trăiește în continuare, există încă o Himiko, care locuiește împreună cu el. Lumea noastră se multiplică perpetuu în universuri lăsate în urmă când omul moare și în universuri în care, evitând moartea, trăiește mai departe. Asta înțeleg eu prin universuri plurale. Și poate ar fi mai bine să nu te întristeze prea

mult moartea copilului, pentru că într-un univers bifurcat în care copilul e axa centrală, se dezvoltă în jurul lui o lume în care el trăiește și crește. Și tu, tatăl tânăr debordând de fericire, ai auzit numai vești bune și ai venit să ciocnești cu mine pentru a sărbători. Așa-i, Bird?

Bird continua să bea cu un surâs imperceptibil. Alcoolul i se răspândise în tot trupul și începea să-și facă efectul. Presiunea dintre întunericul roșiatic dinăuntrul lui și lumea exterioară începea să se echilibreze. Dar știa că asta nu avea să dureze.

– Chiar dacă n-ai înțeles tot, te-ai prins cam care e ideea? Și tu, în viața ta de douăzeci și șapte de ani, probabil că ai fost de câteva ori în astfel de clipe de răscruce între viață și moarte. Și în asemenea clipe ai rămas în viață în universuri care se continuă cu ăsta și, pe de altă parte, ai lăsat în urmă câte un cadavru de-ale tale în altele. Îți aduci aminte de câteva astfel de clipe?

– Da, mi-aduc aminte. Cu siguranță, am fost aproape de moarte de câteva ori. Adică de fiecare dată am lăsat în urmă câte un cadavru de-ale mele și am ajuns în universul ăsta?

– Da, Bird.

– Dacă-i așa, păi atunci înseamnă că am reușit să trăiesc cum trebuie, pentru că am avut și câteva clipe cumplite pe care nu le-am înțeles deloc, spuse Bird cu o voce nesigură, asaltat de strigătele unor amintiri îndepărtate care păreau să fi dormitat până acum.

„Așa deci, de fiecare dată când a fost vreo criză de-asta, câte un eu a rămas în urmă transformat în cadavru. Vasăzică am mai multe euri moarte, în diverse universuri diferite de ăsta, de pildă un elev de școală primară timid și pipernicit sau un licean greu de cap, dar cu trupul mai puternic decât al meu acum. Dar care dintre toți morții o fi fost sinele meu cel mai bun? Cu siguranță, nu ăsta de acum, din universul ăsta."

– Și dacă eșuez în evadarea către alt univers, moartea mea în ultimul univers înseamnă moartea mea în toate universurile? Cu alte cuvinte, moartea mea cea din urmă există sau nu?

– Dacă n-ar exista, ar trebui să trăiești la infinit în cel puțin unul dintre universuri. Așa că vom presupune că există, zise Himiko. Probabil, moartea de bătrânețe, după ce treci de nouăzeci de ani. Până să moară de bătrânețe în cel din urmă univers, chiar dacă moare pe neașteptate în celelalte, fiecare om continuă să trăiască într-un univers. Și apoi, când, în final, fiecare moare de bătrânețe în ultimul său univers, asta nu înseamnă oare echitate, Bird?

Dându-și seama de ceva pe neașteptate, Bird o întrerupse pe Himiko:

– Tu încă te învinovățești pentru sinuciderea soțului tău. Și tocmai de-aia, ca să faci să dispară moartea hotărâtă și irevocabilă, ai inventat asemenea aberații psihologice. Nu-i așa?

– Oricum, eu, care am rămas în universul ăsta, sunt în situația dureroasă să-mi pun mereu întrebări în legătură cu sinuciderea lui, spuse Himiko, înroșindu-se brusc și urât în obrajii palizi, cu privirea din ce în ce mai pierdută. Dar, cel puțin, nu încerc să fug de răspunderea mea din universul ăsta.

– Nu vreau să te critic, Himiko, dar uite cum stau lucrurile, spuse Bird, zâmbind din nou și încercând parcă să îndulcească întrucâtva otrava din cuvintele lui. Dacă pornești de la ipoteza că el trăiește încă într-un alt univers, ajungi să relativizezi caracterul ireversibil și absolut al morții lui din universul ăsta. Doar că, orice trucuri psihologice ai folosi, nu ai cum să relativizezi caracterul absolut al morții unui om.

– Probabil că așa e, Bird. Nu-mi mai torni un pahar de whisky? întrebă sec Himiko, de parcă și-ar fi pierdut brusc interesul pentru teoria universurilor plurale.

Bird turnă din nou whisky și pentru el, și pentru Himiko, sperând ca aceasta să se îmbete și să uite de comentariile lui

și apoi, începând de a doua zi, să se reapuce de fanteziile ei despre universurile plurale. Aidoma unui călător cu o mașină a timpului care vizitează lumea de acum zece mii de ani, se temea ca nu cumva prin propriile acțiuni să provoace în lumea de acum schimbări oricât de mici. Era o temere care creștea în el de când fusese anunțat despre starea anormală a copilului. Așa cum te retragi dintr-un joc de cărți în care ghinioanele se țin lanț, voia și el să se retragă puțin din lume.

Tăceau amândoi, schimbând surâsuri largi și senine și sorbind serioși whisky-ul, ca niște gângănii care sug seva unui copac. Pentru Bird, zgomotele străzii în acea după-amiază de început de vară se auzeau ca niște semnale venind de foarte departe și, în ultimă instanță, inutile. Foindu-se puțin, căscă și vărsă aiurea o lacrimă ca o picătură de salivă, iar apoi, turnându-și din nou whisky, îl sorbi dintr-o înghițitură. Ca să-și poată continua retragerea din lume cum trebuie…

– Hei, Bird!

Cum Bird tocmai ațipise cu paharul încă în mână, tresări și vărsându-și whisky pe genunchi din pricina mișcării bruște a umărului, deschise ochii. Simțea că intrase în a doua treaptă de beție.

– Da?

– Ce s-a întâmplat cu haina aia de piele pe care ai primit-o de la unchiul tău? întrebă Himiko evident ametită, cu fața rotundă și colorată ca o roșie, mișcându-și limba încet, străduindu-se în mod vădit să pronunțe corect cuvintele.

– Hm, chiar, oare ce s-o fi întâmplat cu ea? Aia pe care o purtam în anul întâi de facultate, nu?

– Ai purtat-o până în iarna anului doi, Bird.

Cuvântul „iarnă“ fu un stimul care creă pe dată valuri în rezervorul de amintiri al lui Bird, amorțit de beție.

– A, da, am întins-o pe pământul ud de ploaie în depozitul de cherestea, când m-am culcat cu tine. A doua zi de

dimineață, când am văzut-o, era plină de noroi și de talaș și nu mai era bună de nimic. Pe atunci nici nu primeau haine de piele la curățătorie. Așa că am băgat-o în dulap așa cum era, dar cred că am aruncat-o la un moment dat, spuse Bird, aducându-și aminte de excitarea din acel miez de noapte de iarnă ca de o întâmplare de foarte demult.

Nu mai ținea minte cu ce ocazie fusese, dar în acea noapte Bird și Himiko, pe atunci în anul doi, băuseră împreună și se îmbătaseră criță. Bird, care o condusese acasă pe Himiko, o prinsese în întunericul din depozitul de cherestea aflat în spatele atelierului unde locuia ea cu chirie, la etaj. Și, deși nu părea să fie mai mult decât o simplă mângâiere între doi oameni care stăteau față în față, dârdâind de frig, Bird își puse la un moment dat mâna direct pe sexul ei. Apoi, înfierbântat, o rezemă de o bârnă sprijinită de gardul de lemn și încercă s-o penetreze. Himiko se străduia să-l ajute, dar pufnea mereu într-un chicotit înfundat. Erau amândoi înfierbântați, dar totul rămăsese în limitele unui joc. Doar că, dându-și seama că nu putea să-și introducă penisul stând în picioare, Bird nu voia totuși să renunțe, de parcă asta ar fi însemnat o umilință pe nedrept. Așa că și-a întins haina de piele pe jos și a așezat-o pe ea pe Himiko, care continua să râdă. Cum Himiko era înaltă, capul și partea de la genunchi în jos nu încăpeau pe haină și atingeau direct pământul. Când ea încetă să râdă, Bird se gândi că se apropia în cele din urmă de orgasm. După o vreme, când o întrebă ca să obțină confirmarea, Himiko îi răspunse că îi era doar foarte frig. Iar Bird se opri.

– Eram cam sălbatic pe-atunci, spuse Bird ca un bătrân de o sută de ani, care-și rememorează trecutul.

– Și eu eram sălbatică.

– Oare de ce noi doi n-am mai făcut-o niciodată în altă parte? De atunci, nu ne-am mai culcat nici măcar o dată.

– Am simțit că ceea ce se petrecuse la depozitul de cherestea nu a fost decât un accident cu totul întâmplător, iar a doua zi mi s-a părut că așa ceva e imposibil să se repete.

– Da, n-a fost ceva ce se întâmplă în fiecare zi, ci mai degrabă un incident. Cam ca un viol, se rușină Bird.

– Ba chiar *a fost* viol, îl corectă Himiko.

– Dar tu chiar n-ai simțit niciun pic de plăcere? Nici măcar nu putea fi vorba de orgasm? întrebă Bird a reproș.

– Era imposibil. Pentru mine era prima dată când făceam sex.

Surprins, Bird o privi pe Himiko. Știa că ea nu era genul de om care să spună asemenea glume sau minciuni. Rămase stupefiat și apoi fu cuprins de o senzație de ridicol amestecată cu panică. Râse scurt. Himiko râse și ea.

– Viața e cu siguranță ciudată, plină de surprize, spuse Bird roșind puternic nu numai din pricina băuturii.

– Nu spune chestii de-astea patetice, Bird! Chiar dacă aia a fost prima mea experiență sexuală, asta nu mă privește decât pe mine și n-are nicio legătură cu tine, replică Himiko.

Bird turnă whisky nu în pahar, ci în cană și bău dintr-o înghițitură. Voia să-și amintească mai precis de întâmplarea de la depozitul de cherestea. Parcă într-adevăr, atunci, penisul lui întâlnise rezistență din partea a ceva ce semăna cu niște buze strânse și țuguiate. Își spusese că probabil Himiko era mai strâmtă pentru că îi era frig. Și totuși, pata de sânge de pe mânecă pe care o observase a doua zi de dimineață… „Oare de ce n-oi fi întrebat nimic despre asta?“ În timp ce gândea astfel, pe Bird îl cuprinse o dorință capricioasă. Scrâșni din dinți ca pentru a îndura o durere și apucă strâns cana cu whisky. În străfundul trupului apăru ceva asemenea unui cheag în care se amestecau nesiguranță și o durere intensă, și cheagul acesta era fără îndoială chiar dorință. Dorință care semăna cu durerea și nesiguranța care îi cuprind până în oase

pe cei care suferă un infarct. Ceea ce simțea Bird acum nu era dorința aceea potolită care-i doar un neg pe fața buhăită a vieții de zi cu zi și care dispare prin câteva partide de sex cu soția pe săptămână, dorință aflată la polul opus visului de a călători în Africa, ce strălucea undeva în adâncul conștiinței lui; o dorință altfel decât dorința gospodărească mânjită de noroiul unei osteneli triste și de un oftat vulgar și fără vlagă. O dorință care putea să revină la nesfârșit și care nu dispărea prin sex. O dorință de care nu te puteai debarasa ca de un bilet aruncat după o tură cu trenulețul de distracții într-un parc. Dorința cea mai intensă dintre toate, dorința cu siguranță irepetabilă, care e atât de periculoasă încât, în clipa când își găsește împlinirea, te face să te întrebi dacă nu cumva moartea pândește undeva dincolo de pielea goală șiroind de sudoare. O dorință care ar fi putut fi probabil satisfăcută în acea noapte de iarnă de acum câțiva ani, dacă Bird ar fi știut că violează o virgină.

Înfierbântat peste măsură de whisky, Bird își încordă pupilele și aruncă rapid o privire ca de nevăstuică spre Himiko. Creierul i se umflase ca un balon și era congestionat. Fără să găsească vreo ieșire, fumul de țigară se învârtea prin cameră ca un banc de sardine și Himiko părea că plutește prin ceață. Iar ea, ca în transă din pricina beției, cu un surâs tâmp și întrebător pe buze, îl urmărea cu privirea, dar ochii ei nu vedeau nimic. Cufundată în meditații, dădea impresia că tot trupul i se făcuse moale și rotund, mai ales fața roșie și fierbinte.

„Ce bine-ar fi dacă s-ar putea repeta scena din noaptea aceea de iarnă, cu violul lui Himiko“, gândi Bird cu ciudă. Numai că așa ceva era imposibil. Dacă ar fi să facă sex cu ea de acum înainte, asta ar avea legătură și cu sexul său ca o vrabie pricăjită, pe care îl zărise de dimineață pe când se schimba, și cu sexul soției, care avea să se micșoreze treptat de la dimensiunea uriașă de la naștere. Ar avea legătură și cu

copilul pe moarte, ar avea legătură și cu toate nenorocirile omenirii și ar avea legătură și cu o promiscuitate vulgară pe care toți ceilalți, punându-se de acord, s-ar preface că nu o observă, numind asta umanism. Dorința sublimă ar deveni gunoi. Bird bău o înghițitură de whisky, făcând să-i tremure, încălzite, toate măruntaiele. Se gândi că, dacă ar fi să repete cu Himiko partida de sex tensionată și eșuată din acea noapte de iarnă, nu avea altă cale decât, probabil, să o omoare. O voce își lua zborul bătând din aripi din cuibul de dorința din el: „Omoar-o! Violeaz-o!“ Dar știa că el, în starea de acum, nu ar putea să facă așa ceva. Regreta doar faptul că aflase de-abia acum că Himiko fusese virgină în noaptea aceea. Disprețuindu-și propria confuzie, încerca să-și repudieze acel eu. Doar că ariciul plin de țepii roșii-negri ai dorinței și nesiguranței nu dispărea. Cum nu poți s-o omori și s-o violezi, caută ceva care să evoce un dramatism exploziv și tensionat cu nimic mai prejos! Dar Bird avea mâinile legate, nu putea decât să rămână împietrit de propria nepricepere în lucruri neobișnuite și periculoase. Bău whisky fără plăcere, obosit, furios și oarecum autoironic, precum un jucător de baschet care bea apă, întors pe bancă după ce fusese scos pe tușă pentru că făcea greșeală după greșeală. De ceva vreme, băutura nu mai avea nici tărie, nici aromă și nici măcar nu mai era amară.

– Bird, tu întotdeauna bei atâta whisky așa de repede? Parcă ar fi ceai. Eu nici ceaiul, cât e fierbinte, nu-l pot bea așa.

– Așa fac, așa fac întotdeauna când beau, spuse Bird rușinat.

– Și când ești cu soția?

– De ce?

– Dacă bei așa, ajungi să nu mai poți satisface o femeie. Ba chiar mai mult, nici măcar tu n-o să mai poți ajunge la orgasm. Inima bate aiurea, ca la un înotător pe distanțe lungi epuizat, și întinzi un curcubeu de alcool pe lângă capul femeii!

– Tu ai cumva de gând să te culci cu mine?

– Nu mă culc cu tine după ce-ai băut atâta, n-ar avea niciun sens pentru niciunul din noi.

Bird își vârî degetele prin gaura din buzunarul pantalonilor și atinse ceva moale și cald, un șoricel plictisit care dormea liniștit. Scofâlcit, spre deosebire de ariciul care îi chinuia sufletul.

– Ei, Bird, degeaba, spuse Himiko surprinzând gestul lui, mândră de parcă ar fi câștigat ceva.

– Chiar dacă eu nu ajung la orgasm, tot am să mă țin tare și măcar tu ai putea să termini.

– Nu-i chiar așa de simplu orgasmul meu! Am senzația că tu nu ții minte exact ce s-a întâmplat când ne-am culcat noi doi în noaptea aia de iarnă, pe pământul rece din depozitul de cherestea, dar, mă rog, asta nu mai contează, doar că pentru mine ăla a fost un ritual de inițiere, știi? În frig și murdărie, a fost un ritual ridicol și pe deasupra mizerabil. De atunci, m-am zbătut cu disperare și am bătut cale lungă, Bird.

– Ai rămas cumva frigidă din cauza mea?

– Dacă-i vorba de un orgasm obișnuit, l-am găsit repede. Cu ajutorul unuia sau altuia dintre colegi, pe vremea când încă mai aveam sub unghii noroi din depozitul în care fusesem trântită pe jos. Atât doar că, așa cum urci niște trepte, am început să caut orgasme din ce în ce mai intense.

– Deci, de când ai terminat facultatea numai asta ai făcut?

– Nu numai după facultate, ci, dacă stau bine să mă gândesc, chiar de când eram încă studentă, cam asta a fost meseria mea.

– Și nu te-ai scârbit?

– Nu, nici vorbă. Cândva o să-ți explic și ție, Bird. Dacă nu cumva vrei să-ți aduci aminte de mine din punct de vedere sexual doar prin incidentul de la depozit.

– Atunci și eu o să te învăț lucrurile pe care le-am acumulat în lungul meu drum, spuse Bird. Hai să nu ne mai cicălim cu ciocurile ca doi pui frustrați și să ne culcăm împreună.

– Ai băut prea mult, Bird.

– Crezi că penisul e singurul organ cu care se poate face sex? După cei mai buni cercetători ai orgasmului suprem, asta-i o naivitate.

– Cu degetele? Cu buzele? Cu apendicele sau cine știe ce alt organ de neimaginat? Mie nu-mi plac chestiile astea. Prea seamănă a masturbare.

– Tu cel puțin ești sinceră, atât de sinceră de parcă ai vrea să fii meschină, spuse Bird ezitant.

– Și-apoi, Bird, tu nu speri acum nimic legat de sex. Mai degrabă mi se pare că disprețuiești sexul. Chiar dacă ar fi să ne culcăm acum, tot ce-ai putea face ar fi să-ți proptești genunchii între picioarele mele și să vomiți. N-ai rezista scârbei, Bird, și m-ai umple pe burtă de whisky maroniu și de vomă gălbuie. Mi s-a întâmplat deja o chestie ca asta.

– Se spune că experiența îl învață pe om orice, nu? Oricum, observația ta e corectă, zise Bird abătut.

– Să nu ne grăbim, îl consolă Himiko.

– A, să nu ne grăbim. Am senzația că de tare multă vreme nu a mai trebuit să mă grăbesc pentru a face ceva. Când eram copil mă grăbeam tot timpul. Oare de ce?

– Poate pentru că știai că în curând nu vei mai fi copil.

– Într-adevăr, peste puțină vreme n-am mai fost copil. Și am ajuns la vârsta la care sunt tată. Dar, cum nu m-am pregătit suficient pentru a fi tată, n-am dat peste un copil cum trebuie. Oare când o să pot fi tatăl unui copil normal? Nu mai am încredere, spuse Bird îndurerat.

– Nimeni n-are încredere când e vorba de lucruri de-astea, Bird. Dacă următorul copil e un copil cum trebuie, de-abia atunci poți să ai confirmarea că ai devenit un tată cum trebuie și să-ți recapeți încrederea privind în trecut.

– Tu chiar ai devenit o persoană foarte înțeleaptă, zise Bird încurajat. Aș vrea să te mai…

Simți atunci că nu putea să reziste mai mult de un minut la atacurile în valuri ale somnului, asemenea tentaculelor unei anemone de mare. Examinând în detaliu paharul gol aflat în câmpul său vizual cam tulbure, clătină din cap și, gândindu-se dacă să mai bea un pahar sau nu, își dădu seama că nu mai era în stare să bea nici măcar o picătură de whisky în plus. Cana îi scăpă din mână, se lovi de genunchi și apoi se rostogoli cu zgomot pe podea.

– Aș vrea să te mai întreb ceva: cum arată lumea oamenilor care mor cât sunt încă abia copii? spuse, în timp ce încerca să se ridice.

– Dacă există, e o lume foarte simplă, Bird. Numai că ție nu prea-ți vine să crezi în teoria mea cu universurile plurale, așa-i? Să știi că și copilul tău o să trăiască până la nouăzeci de ani în universul cel din urmă.

– Hm, hm, mormăi Bird. Mă duc să dorm, Himiko. S-o fi făcut noapte? Te uiți puțin după perdea, te rog?

– E încă zi, Bird. Dacă vrei să dormi, poți să mergi în patul meu. Eu oricum ies după asfințit.

– Ai de gând să ieși cu mașina aia sport roșie și să abandonezi un prieten la ananghie?

– Când prietenul la ananghie se îmbată, cel mai bine e să-l lași singur. Dacă nu, după aceea nu va fi bine pentru nimeni.

– Așa e! Tu chiar ai învățat o grămadă de chestii înțelepte! Și o să gonești cu MG-ul până se crapă de ziuă?

– Câteodată da, Bird, mă plimb ca un Moș Ene căutând copii care nu dorm.

Ridicându-și în cele din urmă trupul greu, de parcă ar fi fost al unui străin, din scaunul de nuiele, Bird își sprijini brațul de umărul solid al lui Himiko și o luă spre dormitor. În capul fierbinte și roșu ca soarele îi plutea, răspândind raze

de lumină, un omuleț amuzant care semăna cu zâna lui Peter Pan pe care o văzuse într-un film Disney. Gâdilat de acea halucinație, râse.

– Tu ești ca o străbunică amabilă, mai avu el putere să strige drept mulțumire, pe când se prăbușea pe pat.

Adormi. În visul lui, piața în asfințit era traversată de bărbatul acoperit de solzi verzi, cu ochii întunecați de tristețe și cu gura deschisă înfiorător, ca de salamandră, dar totul era până la urmă cuprins de vârtejul unui întuneric negru-roșcat. Zgomotul mașinii sport care demara și apoi un somn adânc. Se trezi de două ori peste noapte. De fiecare dată, constată că Himiko nu se întorsese încă. Îl treziseră niște voci care strigau la fereastra dormitorului. Erau voci potolite, dar puternice și încăpățânate, care țipau: „Himiko! Himiko!"

La început, strigase o voce care părea să fie a unui tânăr. Când Bird se trezise a doua oară, era vocea unui bărbat între două vârste. Ridicându-se, trase perdeaua ca să-l vadă pe vizitator, cum făcuse Himiko cu el. În lumina slabă a lunii, zări un domn scund care purta un frac strâmt de parcă intrase la apă, dar elegant, și care striga, cu capul rotund ca un ou îndreptat în sus, oarecum rușinat și oarecum disprețuitor față de sine însuși. Lăsând jos perdeaua pe care o strânsese în mână, Bird se duse în camera alăturată să caute sticla de whisky și, după ce bău gura care mai rămăsese, adormi la loc, prăbușit pe patul prietenei sale.

5

Bird se trezi cu greu, asaltat de gemete. La început, crezu că erau propriile gemete. De fapt, chiar în clipa când deschise ochii și simțise cum demonii nenumărați care îi fierbeau în stomac trimiteau săgeți mici peste tot, scoase și el un geamăt. Doar că auzi din nou gemete care nu erau ale lui. Rămas în poziția în care se trezise, ridică puțin capul, în liniște, și privi lângă pat. Himiko dormea direct pe podeaua goală, între pat și televizor. Ea scotea acele gemete puternice, ca de animal. Trimitea, din lumea viselor, semnale sub formă de gemete. Erau gemete care indicau panică.

Prin ochiurile plasei de întuneric din cameră, Bird privi cum fața tânără și rotundă a lui Himiko, cu tenul obosit și palid, se încrunta dureros pentru a se relaxa apoi prostește. De fiecare dată când gemea, Himiko se foia și se scărpina cu degetele groase pe gât și pe piept. Bird îi examină cu atenție sânii și șoldurile ivite de sub pătură. Sânii… care formau emisfere perfecte, dar se lăsau pe margini, evitându-se unul pe celălalt. Partea plată și întinsă dintre ei – oarecum inexpresivă. Își aduse aminte că mai văzuse pieptul acela, încă necopt. În acel miez de noapte de iarnă, în depozitul de cherestea. Numai că șoldurile și burta ușor umflată, ascunsă aproape toată în umbra păturii, nu-i evocau lui Bird nimic nostalgic. Erau semnele de grăsime care arătau că vârsta începuse să-și spună cuvântul. Iar asta ținea de latura noii vieți a lui Himiko, rămasă necunoscută lui. Într-o clipă, grăunțele de grăsime

aveau să se răspândească pe sub piele în toate cotloanele și să-i modifice forma trupului. Iar sânii aveau să-și piardă senzația firavă de prospețime pe care încă o mai păstrau.

Himiko gemu puternic încă o dată și, ca și cum ar fi fost speriată de ceva, deschise brusc ochii. Bird se prefăcu că doarme. Când redeschise ochii după un minut, Himiko ațipise la loc, de data asta ca o mumie, înfășurată în pătură până la baza gâtului, dormind ca o insectă, fără gemete și fără nicio expresie de suferință. Părea să se fi împăcat cu fantomele din vis. Ușurat, Bird închise ochii și se concentră asupra propriei probleme de stomac care-l amenința. Pe neașteptate, stomacul i se umflase și îi invadase până la refuz interiorul trupului, strivindu-i lumea conștiinței. Întrebări precum: „Oare când s-o fi întors Himiko?“, „Oare copilul n-o fi fost deja cărat pe targă, cu capul încă bandajat precum Apollinaire, soldatul rănit?“, „Oare cursul de azi de la școală o să meargă bine până la sfârșit?“ se înlănțuiau, încercând să pătrundă în capul lui Bird, în ciuda presiunii stomacului, dar erau respinse una câte una. „Cred că o să vomit imediat“, realiză Bird. Sentimentul de panică îi înghețase pielea capului. „Ce-o să creadă Himiko despre mine dacă îi umplu patul de mizerie? Nu numai că m-am îmbătat, dar nici n-am priceput câtuși de puțin sensul adevărat al acelei nopți de iarnă când am atacat-o și, practic, am violat-o. Și apoi, după câțiva ani, când petrecem iar o noapte în aceeași încăpere, nu numai că mă îmbăt criță și adorm, dar mă mai apucă și senzația de vomă. De bună seamă sunt un bărbat care face numai tâmpenii.“ Scoțând una după alta vreo zece râgâieli urât mirositoare, Bird se ridică mormăind și, făcând un prim pas nehotărât și nesigur în afara patului, se îndreptă anevoie spre baie. Își dădu seama că avea doar o pereche de chiloți pe el. Deschise ușa de sticlă care nu stătea bine în țâțâni și, după ce se închise în baie, ținându-și răsuflarea, fu cuprins de o bucurie neașteptată. Putea să vomite

fără ca Himiko să-și dea seama. Asta dacă reușea să vomite în liniște, ca un greiere care își vomită cântecul…

Bird îngenunche, își sprijini coatele pe colacul closetului și, aplecându-și capul de parcă s-ar fi rugat cu pioșenie, așteptă ca presiunea din stomac să ajungă la punctul de explozie. Pielea capului, înghețată până atunci, i se acoperi de sudoarea provocată de o febră nefirească, iar apoi, pe neașteptate, dispărură și febra, și sudoarea. În ochii persoanelor care privesc un closet dintr-o asemenea postură, pare un gât alb și mare, cu tot cu apa adunată la capătul îngustat. Simți primul impuls de a voma. Răcnind de parcă ar fi lătrat, cu mușchii gâtului înțepeniți, Bird vomită violent. Nasul începu să-i curgă din cauza șocului. Gâfâi. Lacrimile îi picurară pe obraji, scurgându-i-se până la murdăria adunată în jurul buzelor. Vomită încă o dată, fără energie, ceea ce mai rămăsese în esofag. După ce artificiile galbene din cap se stinseră cu totul, urmă o mică pauză. Ridicându-se agale, ca un instalator care tocmai și-a terminat treaba, își șterse fața cu hârtia din suport și își suflă nasul de câteva ori cu zgomot. Apoi oftă. Numai că vomatul nu se terminase. Ăsta era obiceiul lui Bird. Dacă începea să vomite, o făcea de cel puțin două ori. Dar a doua oară nu putea să se mai bazeze doar pe forța stomacului. Trebuia să-și vâre degetul pe gât, murdărindu-l, ca să-și provoace voma. Oftă cu gândul la acea durere. Își aplecă din nou capul. Interiorul closetului arăta acum groaznic din pricina mizeriei. Închizând ochii de scârbă, căută cu mâna deasupra capului și trase apa, care începu să curgă cu zgomot, trecând ca un vârtej mic pe lângă fruntea lui Bird, răcorindu-l. Când deschise ochii, gâtul mare și alb se căsca din nou curat. Apoi, vârându-și degetul pe gâtul inflamat, începu să vomite din nou. Din nou, gemetele, lacrimile fără sens, focurile de artificii galbene din cap, durerea ascuțită din nări. După ce termină de vomat și își șterse degetul, buzele murdare

și obrajii plini de lacrimi, Bird rămase mai departe sprijinit de closet. „Oare cu asta oi fi plătit cât de cât pentru chinul copilului?“, se gândi, înroșindu-se de nimicnicia propriilor merite. Chinul unei mahmureli e cu totul neproductiv, nu te face să scapi de niciun alt chin.

„Chiar dacă e un gând ca un fulger prin creier, n-am voie să fiu atât de impertinent, încât să-mi permit o plată atât de derizorie“, se autocenzură Bird ca un moralist. Doar că sentimentul de ușurare după ce terminase de vomat și liniștirea pe moment a demonilor din stomac, chiar dacă de scurtă durată, îi dădură, pentru prima dată de când deschisese ochii, o clipă de răgaz. „Azi trebuie să-mi țin cursul la școală și probabil că o să fie și diverse formalități de făcut la spital pentru copilul care poate deja a murit, se gândi Bird. Apoi trebuie să o sun pe mama-soacră în legătură cu moartea copilului și să ne sfătuim când s-o anunțăm pe soție. Grea treabă! Și când colo, eu stau înlemnit, sprijinit de un closet, sleit de puteri după ce am vomitat din pricina mahmurelii, în baia unei prietene pe care am vizitat-o după multă vreme. Ce poveste ridicolă!“ Doar că, încolțit de o asemenea situație, Bird nu se simțea deloc panicat, ci, dimpotrivă, gusta din plin o senzație de autoeliberare datorată celor câteva zeci de minute în care lăsase deoparte orice răspundere și nu ridicase nici măcar un deget. „În halul în care sunt acum, frânt de oboseală și cu durerea asta ascuțită în gât și în nas, parcă aș fi fratele copilului care e pe moarte. Partea bună la mine e că nu plâng și nu scâncesc asemenea copilului, dar asta e cu mult mai indecent decât copilul care plânge și scâncește…“

Dacă ar fi putut, Bird ar fi ales să-și arunce trupul în closet și, trăgând apa cu zgomot, să se scurgă în iadul conductelor de evacuare. Dar scuipă o dată și, ridicându-se de lângă closet de parcă n-ar mai fi vrut să plece, deschise ușa de sticlă și dădu să se întoarcă în dormitor. Uitase deja de existența lui

Himiko, dar, chiar în clipa când făcu primul pas în cameră, în tălpile goale, realiză că aceasta, trează, recepționase fără îndoială semnalele pe care le trimisese el când vomitase și apoi tăcerea ciudată de după. În lumina foarte slabă care pătrundea printre perdele, o văzu pe Himiko încă întinsă în poziția în care dormise, dar partea cu fruntea, pleoapele, nările și buza superioară se înălța în strălucirea gălbuie, iar ochii, deși încă umbriți complet, erau larg deschiși. N-avea altceva de făcut decât să-i ocolească picioarele cu pași mici de șoricel ca să ajungă la pantalonii și la cămașa aruncate lângă pat, dar știa că, în tot acest răstimp, Himiko avea să nu-i slăbească din ochii deschiși asemenea lentilei unui aparat de fotografiat coapsele păroase și burta care începuse să se rotunjească.

– Ai stat să mă asculți cum vomitam ca un câine? întrebă Bird, cu o voce timidă.

– Ca un câine ? Un câine tare bun de gură, spuse Himiko cu un glas încă adormit, privindu-l de parcă l-ar fi examinat cu ochii ei calmi, larg deschiși.

– Chiar așa, un Saint-Bernard cât un taur, zise Bird descumpănit.

– Te-ai cam chinuit, nu? Ai terminat?

– Mda, deocamdată, răspunse Bird. Apoi, frânt de oboseală și șovăitor, călcând-o – parcă intenționat – pe Himiko pe picioare peste pătură, ajunse în cele din urmă la pantalonii lui și, în timp ce și-i trăgea în grabă, continuă să vorbească, încercând să fie amuzant și mândrindu-se cu starea lui lamentabilă, dar alunecând în cele din urmă într-o introspecție amară: Da' cred că o să mai vomit o dată în dimineața asta. Așa mi se întâmplă întotdeauna. Cum n-am mai băut alcool de ceva vreme și ultima mahmureală e o chestie tare îndepărtată, cred că în dimineața asta voi avea cea mai rea mahmureală din toată viața mea. Dacă stau bine să mă gândesc, m-am înscris pe acea orbită infinită a alcoolului și am băut iar și iar, doar

ca să scap cumva de mahmureală, pornind de la principiul că doar cui pe cui se scoate.

– Și dacă ai face din nou așa?

– Nu-mi permit să fiu beat astăzi.

– Dacă bei niște suc de lămâie, sigur o să te simți ceva mai bine. Vezi că sunt lămâi în bucătărie.

Docil, Bird aruncă o privire în bucătărie. Dincolo de ușa de sticlă mată, vreo zece lămâi sclipeau viu – numai bune pentru nervii unui stomac slăbit – rostogolite în chiuvetă, ca într-o natură moartă a Școlii flamande.

– Tu întotdeauna cumperi așa de multe lămâi? întrebă Bird, care, după ce-și pusese pantalonii și-și încheiase cămașa până la ultimul nasture, părea să-și mai fi revenit puțin.

– Depinde, răspunse Himiko rece și distrat, dându-i de înțeles cât de anostă era întrebarea.

Din nou descumpănit, Bird întrebă:

– Tu când te-ai întors? Te-ai învârtit cu MG-ul până s-a crăpat de ziuă? Apoi, cum Himiko îl privea oarecum ironic, adăugă în grabă, de parcă ar fi făcut cine știe ce anunț important: Au venit peste noapte doi prieteni de-ai tăi. Unul părea abia un copil, iar celălalt, pe care l-am zărit de după perdea, era un domn între două vârste cu capul ca un ou. Nu i-am salutat.

– Să-i saluți? Bineînțeles, nici nu trebuia, spuse Himiko, fără să-și schimbe câtuși de puțin expresia.

Bird scoase ceasul din buzunarul hainei și se uită să vadă cât e ora. Nouă. „Am curs de la zece." Un profesor de școală pregătitoare care să nu vină la cursuri fără să anunțe sau să întârzie ar fi fost într-adevăr o raritate. Bird nu era nici pe departe atât de curajos sau de nesimțit. Își legă cravata.

– M-am culcat cu ăia doi de câteva ori, așa că acum își închipuie că au dreptul să vină să mă viziteze noaptea. Cel copilăros e un tip bizar. Nu-l interesează prea tare să se culce

numai cu mine, ci visează să intervină în timp ce eu mă culc cu un alt bărbat. Pândește momentul când trece cineva pe la mine și atunci vine și el, într-atât e de gelos!

– Și i-ai dat ocazia să facă asta?

– Nici vorbă! spuse Himiko hotărâtă și apoi continuă: E un copil și îi plac adulții ca tine, Bird, iar dacă v-ați întâlni vreodată, să știi că i-ar plăcea mult de tine. Dar tu oricum trebuie să mai fi avut parte de servicii de-astea, nu? În universitate, ai avut admiratori printre studenții din anii mai mici, iar acum, la școala pregătitoare, trebuie că ai niște elevi foarte devotați, așa-i? Eu cred că tu ești un erou pentru copiii de genul ăsta.

Bird clătină din cap a negație și apoi se duse în bucătărie. Când păși cu tălpile goale pe podeaua rece, își dădu seama că încă nu avea șosete și se îngrijoră: „Ah, ăsta e încă un chin; dacă mă aplec să-mi caut șosetele, îmi forțez stomacul și probabil o să vomit din nou." Dar tălpile goale pe podea îi dădeau o senzație de bine și simți o oarecare încântare umezindu-și degetele în firul de apă care curgea de la robinet. Apucă apoi o lămâie cu mâna udă. Alesese o lămâie mare, pe care o tăie în două, o stoarse și-i bău sucul. Revelația clipei de revigorare, pe care o așteptase atât, coborî pe gât, rece și înțepătoare, odată cu sucul de lămâie, spre stomacul chinuit.

– Cred că lămâia chiar a avut efect, îi spuse Bird plin de recunoștință lui Himiko în timp ce, întors în dormitor, se aplecase cu grijă și își căuta șosetele.

– Chiar dacă mai vomiți acum, o să miroasă a lămâie și o să fie mai bine.

– Îmi zădărnicești și ultima speranță, spuse Bird, văzând cum sentimentul de mulțumire produs de lămâie se risipește imediat ca un fuior de ceață.

– Ce cauți? Te învârți aiurea în jurul cozii.

– Șosetele, spuse Bird, simțindu-se ridicol în picioarele goale.

– Sunt în pantofi, ca să le poți pune odată cu pantofii când ieși.

Bird o privi întrebător pe Himiko, încă întinsă pe jos, înfășurată în pătură, și presupuse că era un obicei deprins de la amanții ei cu care dormea în patul acela. Probabil că îi lăsa așa ca să-și poată lua tălpășița în grabă, înhățând pantofii la ieșire, dacă apărea cumva vreun alt amant, violent și mai solid.

– Păi atunci, eu am să plec. Am de ținut azi un curs de două ore. Mulțumesc mult pentru aseară și pentru dimineața asta, spuse Bird.

– Mai treci pe-aici, Bird? Poate că noi doi avem nevoie unul de celălalt.

Bird simți un asemenea șoc, de parcă ar fi auzit țipând un mut. Cu pleoapele groase și rotunde pe jumătate închise și cu riduri pe frunte, Himiko îl privi uimită.

– Da, probabil. Poate că noi doi avem nevoie unul de celălalt, spuse și Bird.

Apoi, străbătând întunericul camerei cu uimirea unui explorator care pășește circumspect printr-o mlaștină, simțind pe tălpile goale înțepăturile mărăcinilor și ale unor capete de sârmă, se duse în hol unde, aplecându-se cu teama că senzația de vomă îi va reveni, își puse în mare grabă șosetele și pantofii.

– Păi atunci, la revedere și odihnă plăcută! strigă Bird.

Prietena lui nu spuse absolut nimic. Bird ieși. Era o dimineață de vară, scăldată din belșug într-o lumină înțepătoare. Când trecu pe lângă MG-ul roșu, văzu cheia lăsată în contact. „De bună seamă că în curând o să apară un hoț care o să fure cu mare ușurință mașina asta sport, se gândi Bird foarte trist. Și totuși, ce s-o fi întâmplat cu studenta asta atât de harnică, de atentă și de deșteaptă de s-a schimbat într-o persoană total lipsită de caracter? S-a căsătorit și soțul tânăr i s-a sinucis, iar acum gonește cu mașina în miez de noapte în căutarea unui *catharsis* îndoielnic și după aceea are coșmaruri și geme în somn."

Bird avu impulsul să scoată cheia MG-ului. Numai că, dacă ar fi fost să se întoarcă acum în locuința prietenei sale care stătea în semiîntuneric, cu sprâncenele încruntate și cu ochii strâns închiși, i-ar fi fost apoi foarte greu să iasă din nou. Retrăgându-și degetele de pe cheie, aruncă o privire în jur, gândind ușurat: „Bine că măcar acum nu e prin preajmă vreun hoț de mașini." Lângă una din roțile cu spițe late zăcea un capăt de trabuc. Pesemne că îl aruncase noaptea trecută domnul cu capul în formă de ou. Cu siguranță erau mulți cei care încercau să aibă grijă de Himiko mai cu sârg decât Bird.

Clătinând din cap și respirând adânc ca să se apere de carapacea ca de rac a mahmurelii, blindată grație nenumăratelor încercări, dar nereușind cu toate astea să-și revină din starea de sfârșeală, Bird, cu capul plecat, ieși pe aleea care strălucea în lumină.

Dar reuși să reziste fără probleme până să treacă pragul școlii. Trotuarul, peronul, apoi trenul. Asta fusese partea cea mai grea, când trebuise să îndure, înghițind întruna în sec, nu numai hurducăturile trenului, ci și mirosul respingător al celorlalți. Dintre toți călătorii, numai Bird nădușise întruna, ca și cum în jurul lui, pe o rază de un metru, ar fi sosit arșița din miezul verii. Cei care îi atinseseră pielea întâmplător îi aruncaseră priviri bănuitoare. Iar Bird nu putuse decât să se simtă cumplit de rușinat pentru respirația lui duhnind a citrice, ca a unui porc ce tocmai mâncase un coș întreg de lămâi. Căutase însă tot timpul, cu ochi iscoditori și neliniștiți, un loc unde să poată fugi să vomite în caz de urgență.

Când ajunsese la poarta școlii, reușind să evite impulsul de a voma, se simțea ca un soldat bătrân epuizat după un marș de retragere interminabil. Numai că problemele abia atunci aveau să apară. Dușmanul îi anticipase mișcările și îi pregătise o ambuscadă.

Bird scoase din dulap manualul și o cutie cu cretă. Aruncă o privire spre dicționarul Oxford de pe birou, dar simți că în ziua respectivă îi era mult prea greu să-l care și renunță să îl mai ia în clasă. În grupa lui erau măcar câțiva elevi care îi erau net superiori, cel puțin în ceea ce privea sensul locuțiunilor sau regulile de gramatică. Dacă ar fi apărut vreun cuvânt nemaiîntâlnit până atunci sau vreo expresie dificilă, ar fi fost de ajuns să-l pună pe vreunul dintre ei să explice. Căpățânile tinerilor din grupa lui erau atât de îndesate cu amănunte, încât deveniseră la fel de complicate ca niște scoici supradezvoltate: imediat ce încercau să facă o abordare sintetică, integrală, încetau să mai funcționeze – mecanismul se închidea pur și simplu. Așa că rolul lui Bird era să explice, sintetizând sensul general al textului. Doar că Bird era mereu preocupat de întrebarea aproape obsesivă dacă până la urmă cursul lui e sau nu eficient pentru intrarea la facultate.

Ieșind din încăperea cu dulapurile și temându-se ca nu cumva să-i aținã calea profesorul care era șeful Catedrei de limbi străine, un ins foarte prietenos și cu o privire șireată, care absolvise Universitatea din Michigan și care părea să fi aparținut într-o oarecare măsură elitei studenților japonezi din străinătate, Bird nu folosi liftul din capătul cancelariei, ci, luând-o pe ușa din dos, urcă în biroul lui pe scara în spirală care înconjura clădirea precum o iederă. Fără să dea nicio atenție panoramei orașului care i se desfășura treptat privirii, suportând cu greu tangajul ca de vapor al scării provocat de elevii care-l depășeau în grabă, Bird urca palid și nădușit, gâfâind, râgâind din când în când de parcă ar fi gemut. Cum înainta foarte încet, elevii care îl depășeau se opreau o clipă, nehotărâți asupra propriei viteze și, zărind fața lui Bird, ezitau puțin pentru ca apoi să pornească în goană, făcând scara să se clatine. Oftând din pricina amețelii, Bird se ținea strâns de balustradă…

Când ajunse în capul scărilor și se liniști puțin, fu abordat de un prieten care îl așteptase, ceea ce îl descumpăni din nou. Prietenul, una dintre cunoștințele din cercul translatorilor, era cel care sponsoriza înființarea unei asociații de studii de slavistică. Întrucât era complet prins în cercul vicios al mahmurelii, Bird resimți această întâlnire neașteptată ca pe un lucru foarte neplăcut. Se închise în sine ca o scoică atacată.

– Hei, Bird, îl interpelă prietenul, arătând astfel că porecla era folosită oricând și de către orice gen de prieteni. Te-am tot sunat ieri de nu știu câte ori, dar nu te-am prins, așa că iacătă-mă-s!

– Aha, zise Bird rece.

– Tu ai auzit cumva zvonul despre Delcev?

– Ce zvon? întrebă Bird confuz și nesigur.

Delcev lucra la consulatul unei mici țări comuniste din Peninsula Balcanica și era profesor în asociația lor.

– Zvonul că, de mai bine de o săptămână, își petrece tot timpul în apartamentul unei fete japoneze și că n-a mai călcat deloc pe la consulat. Consulatul ar vrea să-l aducă înapoi fără prea mare vâlvă, doar că abia s-a înființat și nu prea au oameni. Se pare că e vorba de fundăturile cele mai mizerabile din Shinjuku și nu sunt funcționari care să fie în stare să caute pe acolo o persoană rătăcită. Așa că au venit să ne roage pe noi, la asociație. Oricum noi suntem în parte răspunzători de toată treaba…

– Răspunzători???

– Păi… împreună cu fata de la birtul la care ne-am dus cu Delcev după ședința asociației, răspunzători pentru situație, râse prietenul jenat. Ți-o amintești pe tipa aia excentrică, măruntă și cu tenul neîngrijit?

Bird își aduse aminte imediat de tipa excentrică, măruntă și cu tenul neîngrijit.

– Dar fata aia nu știe nici engleză, nici vreo limbă slavă, iar Delcev habar n-are japoneză, ce-or fi făcând?

– Chiar așa, cum naiba or fi petrecut o săptămână încheiată, tăcând întruna? întrebă prietenul din ce în ce mai jenat.

– Ce se întâmplă dacă Delcev nu se mai întoarce deloc la consulat? Se cheamă că a fugit, a dezertat?

– Cam așa ceva.

– A cam încurcat-o Delcev, spuse Bird întunecat.

– Noi am vrea să facem o ședință la asociație, să ne gândim ce e de făcut, ia spune, ești liber în seara asta?

– În seara asta… zise Bird încurcat. Nu, nu pot în seara asta.

– Păi tu ai fost cel mai apropiat de Delcev și, dacă e vorba să trimitem un emisar al asociației, am vrea să te rugăm pe tine.

– Emisar, zici? Numai că nu pot în seara asta, zise Bird și apoi, hotărindu-se, continuă: Mi s-a născut un copil, dar are niște probleme și fie a murit deja, fie e pe moarte acum.

Prietenul se sperie imediat și scoase un „Ah!". Deasupra capetelor lor se auzi soneria care anunța începutul cursurilor.

– Asta e de rău, chiar că e de rău. Păi atunci, o să ne adunăm numai noi în seara asta. Tu încearcă să nu te lași doborât. Mama e teafără?

– Da, e teafără, mulțumesc.

– Dacă hotărâm ce măsuri să luăm în cazul Delcev, te anunț eu. Să știi că arăți cam slăbit, ai grijă de tine.

– Mulțumesc.

Învinuindu-se pentru că nu spusese nimic în legătură cu mahmureala, Bird îl urmări cu privirea pe prietenul care cobora scara în spirală în goană, năpustindu-se cu umerii înainte de parcă ar fi încercat să evadeze. Se duse apoi în clasă. În clipa în care intră simți că, în comparație cu capetele ca de muscă ale celor o sută de elevi, chipul lui nu mai era chiar atât de urât. Din reflex, își coborî privirea și, întărindu-și hotărârea de a nu mai ridica deloc capul ca să nu-i vadă pe elevi din față,

urcă pe podium cu manualul și cutia de cretă ținute strâns la piept, ca niște arme de autoapărare.

Începu cursul. Deschise manualul la pagina unde era vârât semnul de carte și, fără să se uite deloc pe context, începu să citească de unde se opriseră săptămână precedentă. Își dădu seama imediat că era un paragraf din Hemingway. Manualul era o antologie masivă alcătuită de șeful de catedră, care cuprindea fragmente interesante din literatura americană contemporană, cu nenumărate chichițe de gramatică. „Hemingway, carevasăzică", se gândi Bird încurajat. Îi plăcea Hemingway, mai ales *Colinele verzi ale Africii*. Fragmentul citat era din *Și soarele răsare*, partea de la final, unde eroul înoată în apa oceanului. Naratorul înoată pe crestele valurilor și, când ajunge în larg, plutește pur și simplu pe apa liniștită, cu privirea îndreptată în sus. Nu se vede decât cerul și nu se simt decât valurile înălțându-se și apoi coborând…

Bird simți că undeva în străfundul lui începea o adevărată criză greu de stăpânit. Gâtul i se uscase și limba i se umflase ca un corp străin. Se scufunda în lichidul amniotic al spaimei. Continuând totuși să citească, inspectă pe furiș ușa cu o privire de vulpe șireată. Oare o să aibă destul timp dacă se năpustește într-acolo? Deși cel mai bine ar fi să poată trece peste criză fără să fie nevoit să facă asta. Ca să se mai liniștească, încercă, în timp ce citea, să își aducă aminte de contextul din care fusese extras paragraful. Eroul se odihnea pe plajă și mergea din când în când să înoate. Apoi, întorcându-se la hotel, găsea o telegramă de la iubita care îl părăsise pentru un toreador tânăr, iar Bird încercă să-și amintească textul acelei telegrame: „COULD YOU COME HOTEL MONTANA MADRID AM RATHER IN TROUBLE BRETT[1]."

[1] În engleză, în original: „Poți veni la hotelul Montana Madrid. Stop. Sunt într-o oarecare încurcătura. Stop. Brett."

„Îmi aduc aminte la perfecție. Ăsta e un început bun! Din tot ce am citit eu până acum, asta e telegrama cea mai frumoasă; probabil că o să îmi mai potolească senzația de vomă", se gândi Bird intens, de parcă ar fi făcut o rugăciune. Apoi își aminti că eroul, cu ochii încă deschiși, se scufunda în mare și vedea ceva verde care se scurgea încet pe fundul apei. Dacă ajung până la scena asta în textul citat, pun rămășag că reușesc să nu vomit. Citi mai departe. Eroul ieșea din mare și, întorcându-se la hotel, primea telegrama. Telegrama era exact așa cum își aducea aminte Bird: „COULD YOU COME HOTEL MONTANA MADRID AM RATHER IN TROUBLE BRETT."

Și totuși, deși eroul terminase de înotat în ocean, scena în care se scufunda cu ochii deschiși nu apărea. Surprins, Bird se întrebă dacă nu cumva era o scenă dintr-un alt roman al lui Hemingway sau chiar dintr-un roman al vreunui alt scriitor. Rămășagul nu ținea și Bird își pierdu în cele din urmă vocea. De-a lungul gâtului uscat i se formaseră crăpături, iar limba i se umflase cât toată gura și stătea să-i țâșnească printre buze. Ridicând privirea spre cele o sută de capete de muscă, zâmbi. O tăcere ridicolă și disperată de cinci secunde. Apoi, prăbușindu-se cu amândoi genunchii pe podeaua murdară de noroi, sprijinindu-se cu degetele rășchirate ca o broască, Bird începu să vomite, gemând. Voma cu gâtul țeapăn, întins înainte, ca o pisică. Cum toate măruntaiele îi erau frământate și stoarse, părea un demon nevolnic care se zbătea în zadar sub picioarele unui Niō[1] gigantic. Sperase ca în cel mai rău caz să vomeze într-un fel amuzant, dar ceea ce făcea era tocmai pe dos. Numai că, în momentul când voma se revărsa inundându-i rădăcina limbii, simțea într-adevăr gust de lămâie, după cum îi spusese Himiko. Bird își spuse că voma îi era ca

[1] Zeitate budistă așezată de obicei la intrarea în temple, pentru protecția împotriva spiritelor rele.

o violetă înflorită pe zidul unei temnițe subterane și încercă să-și revină. Dar tertipul acesta psihologic eșuă lamentabil în fața izbucnirii fluxului de vomă și, după ce urlă cât îl țineau plămânii, rămase cu gura căscată și cu tot trupul înțepenit. Privirea îi fu întunecată de ceva negru care îi înconjură capul precum niște ochelari de cal. Își dori să se prăbușească într-un loc încă mai întunecat și mai adânc și să fugă sărind într-un alt univers.

După o clipă, era încă, de bună seamă, în universul acesta. Cu lacrimile curgând și udându-i obrajii, își privea țintă, jalnic, băltoaca de vomă. Băltoaca roșiatică în care plutea sucul de lămâie de un galben proaspăt. Era, probabil, culoarea savanei africane într-un anotimp dezolant și uscat văzută dintr-un avion Czeszna într-un zbor la joasă altitudine, cu rinocerii și furnicarii, și antilopele ascunși în umbra resturilor de lămâie. Cât să-și pună parașuta, să înhațe pușca în mâini și să sară în mare grabă ca o lăcustă…

Senzația de vomă se potolise complet. Ștergându-se puțin în jurul buzelor cu mâna murdară de noroi și de vomă, Bird se ridică

– Întrucât lucrurile stau așă, vă rog să întrerupem aici cursul de astăzi, spuse cu o voce întretăiată.

Cele o sută de capete de muscă păreau să fi înțeles. Bird dădu să apuce manualul și cutia de cretă. Numai că unul dintre capetele de muscă se înălță aiurea și începu să strige ceva. Era un individ care părea fiu de țărani, cu fața rotundă și efeminată și atât de înroșită, încât aproape strălucea, și care țipa ceva printre buzele trandafirii larg deschise, dar, cum era bâlbâit și vocea părea să i se fi înfundat în gură, nu se înțelegea deloc ce vrea să spună. Dar totul deveni foarte clar în scurtă vreme. Elevul respectiv criticase de la bun început atitudinea lui Bird ca fiind incompatibilă cu cea a unui profesor de școală pregătitoare și, cum Bird îi tolerase pur și

simplu observațiile adoptând o atitudine supusă, sfîrșise prin a deveni un demon al atacurilor agresive. Perora la nesfârșit, furios la culme, despre cât de scumpe erau cursurile la școala pregătitoare și cât de scurt era timpul până la examen, despre așteptări și despre cum erau acestea înșelate în van. Până la urmă, nedumerirea lui Bird se transformă în panică precum alcoolul care se acrește devenind oțet. Simțea că aureola de panică îi încercănează ochii și că se transformă într-o maimuță cu ochelari. Dacă iritarea individului contaminează și celelalte nouăzeci și nouă de capete de muscă, am să fiu înconjurat de o sută de *rōnin*[1] furioși, prins în tranșee fără nicio posibilitate de evadare. Își dădu seama că, de fapt, nu îi cunoștea câtuși de puțin pe acești o sută de elevi cu care avusese curs în fiecare săptămână. Se trezi împresurat de o sută de dușmani misterioși, tocmai acum când se afla la capătul puterilor în urma crizelor de vomat, provocate de mahmureală.

Contestatarul era din ce în ce mai exaltat, pe punctul să izbucnească în plâns. Cum gura uscată după ce vomase nu mai secreta nici măcar o picătură de salivă, Bird nu avea cum să-i răspundă tânărului. Ar fi fost în stare cel mult să scoată un scâncet pierdut, ca de pasăre. „Ah, oare ce-ar trebui să fac? țipă Bird mut. Tot timpul mi se deschid în viață prăpăstii de-astea cumplite și tot ce fac e să aștept să cad. Mai mult, după ce că e cumplit, nici măcar nu-mi pierd cunoștința și nici nu am vreun accident mortal, cum ar fi trebuit să mi se întâmple în vreuna dintre crizele din viața mea aventuroasă în Africa. Tot ce fac e să mă zgâiesc interzis la peretele prăpastiei. Aș vrea să trimit și eu o telegramă, AM RATHER IN TROUBLE, dar cui să o adresez?“

[1] Termen folosit inițial pentru a-i desemna pe samuraii rătăcitori, rămași fără suzeran, dar extins în perioada modernă și la tinerii care, nereușind să intre la facultate imediat după terminarea liceului, petrec un an de „rătăcire“ prin diverse școli pregătitoare.

Exact atunci, de pe un scaun aflat pe un rând de la mijloc, se ridică un tânăr care părea mai dezgheţat şi care, pe un ton potolit şi dojenitor, spuse:

– Auzi, ia nu te mai văicări atâta, da?

Iluzia de iritare spinoasă şi dură care începuse să se acumuleze în toată clasa se risipi pe dată. Începu apoi să se răspândească un freamăt de amuzament şi elevii izbucniră în hohote de râs. Era momentul prielnic. Înşfăcând manualul şi cutia de cretă, Bird se îndreptă spre uşă.

Abia deschisese uşa, când se întoarse pentru că auzise din nou pe cineva strigând. Elevul care-l criticase întruna se apropiase acum de voma lui şi, aplecat asupră-i cum fusese Bird ceva mai devreme, o adulmeca şi urla:

– Duhneşte a whisky! Eşti mahmur, bă! O să fac peltiţie la director, să te concedieze!

„Ce peltiţie?“ se întrebă Bird şi apoi, când îşi dădu seama că era de fapt vorba despre o petiţie, vocea tânărului simpatic provocă din nou hohote în clasă, strigând pe un ton de invidie:

– Măi, să nu cumva să mănânci aia!

Eliberat de acuzatorul în patru labe, Bird coborî pe scara în spirală. Probabil că, întocmai cum spusese Himiko, exista într-adevăr un grup de luptători tineri care să-i sară în ajutor când o făcea de oaie. Se simţi fericit de-a lungul celor câteva minute cât cobori pe scară, descoperind gustul acru al resturilor de vomă pe limbă şi în gât şi încruntându-şi sprâncenele din când în când.

6

Bird stătea, încurcat, la bifurcația dintre culoarul care ducea către secția de pediatrie și culoarul către secția de terapie intensivă. Un pacient tânăr care venea spre el într-un scaun cu rotile îl privi cu dușmănie, ca să se dea la o parte. În locul unde ar fi trebuit să fie picioarele, pacientul așezase un aparat de radio mare, de tip vechi. Iar picioarele nu i se vedeau nicăieri. Bird se retrase și se lipi de perete. Țintuindu-l încă o dată cu o privire amenințătoare pe Bird – reprezentantul ființelor umane care trăiau cu trupul aburcat pe ambele picioare –, pacientul țâșni apoi cu viteză pe culoar. Privind în urma acestuia, Bird oftă. Dacă fiul lui mai trăia, trebuia să o ia drept înainte, spre secția de terapie intensivă. Dar dacă murise deja, atunci trebuia să o ia spre secția de pediatrie, ca să facă formalitățile pentru autopsie și pentru incinerare. Era ca un pariu. O luă spre pediatrie. Își întipări în conștiință că pariase pe moartea propriului copil. Era acum dușmanul copilului, cel mai mare dușman al acestuia la începutul vieții sale scurte. Își spuse că e vinovat și se gândi că, dacă există viața de apoi și un Dumnezeu care să judece, el păcătuise. Doar că această conștiință a păcatului, aidoma tristeții care îl cuprinsese în ambulanță când spusese despre copil că „are capul bandajat asemenea lui Apollinaire", avea cu siguranță gustul dulce al mierii.

Iuțind pasul de parcă s-ar fi grăbit la întâlnirea cu o iubită, Bird porni în căutarea vocii care să îi anunțe moartea copilului.

„Să aflu vestea despre moartea copilului, să fac formalitățile (își făcuse socoteala că, deoarece spitalul ținea mult la autopsie, formalitățile aveau să fie mult mai ușoare decât cele legate de incinerare), să plâng copilul de unul singur astăzi și să mă duc mâine să-i anunț nenorocirea și soției. Ei am să-i spun, probabil, că bebelușul care a murit din pricina unei răni la cap reprezintă strânsa legătură de carne dintre noi. Și că o să reușim cumva să revenim la viața de cuplu de dinainte. Și apoi, aceeași nemulțumire, aceleași speranțe deșarte, aceeași Africă îndepărtată…“

Aplecându-se pe geamul îngust al ghișeului de la secția de pediatrie, zări o infirmieră care îl privea, la rândul ei, din fundul încăperii. Își spuse numele și apoi îi explică despre copilul care fusese adus cu o zi înainte.

– Aha, deci e vorba de copilul acela cu hernie cerebrală, spuse infirmiera amabil, îmblânzindu-și expresia într-un zâmbet. Era o femeie în jur de patruzeci de ani, cu câteva fire negre de păr crescute deasupra buzei superioare. Mergeți direct la secția de terapie intensivă, știți unde e?

– Da, știu, doar că… zise Bird cu o voce răgușită și din ce în ce mai pierdută. Prin urmare, copilul n-a murit încă?

– Bineînțeles că trăiește! Bea lapte cu spor și are mâinile și picioarele puternice, felicitări!

– Dar are hernie cerebrală.

– Da, are hernie cerebrală, zâmbi asistenta ignorând ezitarea lui Bird. E primul copil?

Bird abia avu puterea să încuviințeze din cap și se grăbi înapoi pe coridor către secția de terapie intensivă. Pierduse deci pariul. Oare cât va trebui să plătească? La o cotitură a coridorului, dădu din nou peste pacientul în scaun cu rotile, dar de data asta merse întins înainte, fără să-i arunce măcar o privire, și schilodul fu nevoit să se retragă disperat ca să evite ciocnirea. Bird nici nu era conștient de durerea pacientului,

darămite să se lase intimidat. Și ce dacă omul nu avea picioare?! Bird se simțea la fel de pustiu ca o magazie goală. Undeva în adâncul stomacului și în cap, mahmureala mai fredona încă un cântec întârziat și otrăvit. Gâfâind, cu respirația urât mirositoare, mergea grăbit pe coridor. Pasarela care lega aripa principală de celelalte pavilioane era arcuită ca un pod suspendat, făcându-l pe Bird să se simtă încă și mai nesigur de propriul echilibru. Iar coridorul dintre secții, mărginit pe ambele laturi de ușile saloanelor, părea un tunel întinzându-se la nesfârșit către o lumină slabă și îndepărtată. Pământiu la față, Bird iuți treptat pasul, încât acum aproape alerga.

Ușa secției de terapie intensivă era acoperită cu o tablă grosolană, ca intrarea într-o cameră frigorifică. Parcă rușinat de ceea ce spunea, Bird își șopti numele către asistenta care stătea înăuntru. Era din nou cuprins de stânjeneala de a avea un trup, pe care o simțise cu o zi înainte, când aflase de anomalia copilului. Amabilă, asistenta îl lăsă să intre și, pe când închidea ușa în urma lui, Bird se privi într-o oglindă ovală agățată pe un stâlp în interiorul încăperii și se văzu cu fruntea și nasul strălucind de transpirație și grăsime, cu buzele întredeschise de respirația întretăiată, cu ochii întunecați întorși spre înăuntrul său: era chipul unui pervers. Scârbit, își redirecționă repede privirea, dar chipul acela i se întipărise deja în minte. Ca un soi de promisiune solemnă, o presimțire începu să-i macine creierii în capul lui tulburat: „Am să sufăr de multe ori de acum înainte din pricina amintirii acestui chip."

– Îmi puteți spune care-i al dumneavoastră? îl întrebă asistenta care-i stătea alături, de parcă s-ar fi adresat tatălui celui mai sănătos și mai frumos copil din tot spitalul. Dar nici nu zâmbea, nici nu arăta compasiune, așa că Bird deduse că asta era întrebarea standard la secția de terapie intensivă. Nu numai asistenta care îl întrebase, ci și cele două asistente tinere care clăteau sticle de lapte lângă boilerul imens, lipit de

peretele din fund, și asistenta mai în vârstă care măsura lapte praf lângă ele, și doctorul care examina dosare cu fișe la biroul șubred de lângă peretele murdar tapetat cu afișe, și doctorul care stătea de vorbă cu un bărbat pipernicit care părea să fie, ca și Bird, tatăl uneia dintre semințele de nenorocire adunate acolo – toți cei din încăpere se opriră din ceea ce făceau și își întoarseră privirile, în tăcere, spre Bird, așteptând.

Bird își plimbă ochii peste camera în care erau copiii, dincolo de geamul despărțitor. Instantaneu, uită de prezența în secție a doctorilor și a asistentelor. Ca un ghepard cățărat pe un mușuroi de termite care își caută prada cu o privire aspră și necruțătoare, Bird observa copiii de dincolo de peretele de sticlă.

Salonul era inundat de o lumină atât de puternică, încât era supărătoare. Acolo nu mai era începutul verii, ci miezul ei, măruntaiele ei, iar Bird simți cum lumina reflectată aproape îi ardea fruntea. Douăzeci de paturi pentru copii și cinci incubatoare care aminteau de niște orgi electrice. Copiii din incubatoare se vedeau doar ca niște siluete neclare, de parcă ar fi fost învăluiți în ceață, iar cei din paturi erau prea goi și prea expuși. Otrava luminii orbitoare îi ofilise pe toți și arătau ca o turmă de bovine dintre cele mai docile. Unii își mișcau ușor brațele și picioarele, dar chiar și pentru aceștia, scutecele și pijamalele albe de bumbac păreau grele ca un costum de scafandru din plumb. Dădeau toți impresia că sunt prinși în cătușe. Erau chiar câțiva ale căror mâini erau prinse de pat la încheieturi (oare nu cumva pentru a-i împiedica să-și zgârie pielea moale?) sau ale căror glezne erau legate cu fâșii de pansament (oare nu cumva pentru a proteja rănile făcute în timpul unei transfuzii de sânge?), și aceștia arătau cu atât mai mult ca niște bieți prizonieri, slăbiți. Liniștea copiilor era uniformă. „Oare li se opresc vocile în peretele de sticlă?“ se întrebă Bird. Nu, aveau toți gurile închise, ca niște broaște țestoase suferinde și fără poftă de mâncare. Privirea lui Bird

plutea peste capetele copiilor. Uitase deja chipul fiului său, dar știa că avea să-l recunoască imediat. După cum zisese directorul spitalului: „Arată de parcă ar avea două capete, știți, Wagner avea o lucrare *Sub Acvila Bicefală*"… Probabil că ticălosul acela păros era un meloman înrăit.

Dar nu găsi niciun copil cu un asemenea cap. Iritat, se uită de nenumărate ori peste rândul de paturi. Pe neașteptate, copiii deschiseră toți gurile vinețiii și începură să țipe și să se agite. Bird tresări și se întoarse către asistentă, de parcă ar fi vrut să o întrebe: „Ce s-a întâmplat?" Dar nici asistenta, nici nimeni altcineva din încăpere nu dădea vreo atenție copiilor care urlau, ci îl priveau în continuare pe Bird, în tăcere și curioși, jucându-se încă de-a ghicitoarea: „Ai ghicit? E într-un incubator. Ei, care incubator crezi tu că e casa copilului tău?"

Bird își îndoi genunchii supus și, uitându-se parcă într-un acvariu cu pereții mânjiți de plancton și de murdărie, încercă să vadă în incubatorul cel mai apropiat. Descoperi înăuntru un copil mic cât un pui jumulit, cu o piele ciudată, ridată și pătată. Era gol, cu penisul ca o pupă învelit într-o pungă de plastic și cu cordonul ombilical înfășurat în pansament. Ca un pitic dintr-o ilustrație din cărțile cu povești, îi întoarse privirea lui Bird cu o expresie de prudență ancestrală pe chip, de parcă ar fi participat și el la jocul asistentelor. Deși evident nu era copilul lui, mogâldeața aceasta tăcută și bătrânicioasă care se stingea fără să protesteze îi inspiră lui Bird un sentiment de prietenie aproape ca pentru un adult. Îndreptându-se și luându-și cu greu privirea de la ochii umezi și placizi ai nou-născutului, Bird se întoarse hotărât către asistente, vrând parcă să le spună că nu mai are chef de jocuri. Din pricina unghiului și a luminii, îi era imposibil să vadă în celelalte incubatoare.

– Nu v-ați dat seama încă? E chiar în incubatorul din capăt, de lângă fereastră. Am să-l împing încoace ca să puteți vedea copilul.

Pentru o clipă, Bird se înfurie. Înțelese însă apoi că jocul fusese un soi de inițiere în secția de terapie intensivă, pentru că, la ultima replică a asistentei, ceilalți se întorseseră la treburile și la conversațiile lor.

Răbdător, privi la incubatorul pe care îl indicase asistenta. De când intrase în salon, fusese sub influența ei, pierzându-și treptat iritarea și nevoia de a se împotrivi. Era acum atât de obedient și de resemnat, încât s-ar fi lăsat legat cu fâșii de pansament, asemenea copiilor care începuseră să țipe zadarnic la unison. Răsuflă o dată lung și fierbinte, își șterse mâinile umede de turul pantalonilor, apoi își șterse cu palmele sudoarea de pe frunte, de pe ochi și de pe obraji. Își apăsă ochii cu pumnii, făcându-i să scapere flăcări întunecate și având senzația că se aruncă cu capul înainte într-o prăpastie adâncă. Se clătină, ametit.

Când Bird redeschise ochii, asistenta era deja de cealaltă parte a peretelui de sticlă, de parcă ar fi trecut în oglindă, și împingea către el incubatorul. Bird își reveni, îndreptându-se, și își încleștă pumnii. Văzu apoi copilul. Nu mai avea capul bandajat asemenea rănitului Apollinaire. Spre deosebire de toți ceilalți copii din salon, avea pielea roșie ca un rac fiert și neobișnuit de strălucitoare, de parcă toată fața i-ar fi fost acoperită de cicatricea uneri arsuri abia vindecate. Bird se gândi că, după cum ținea ochii închiși, copilul probabil că îndura chinuri groaznice. Iar chinurile acestea erau cu siguranță provocate de umflătura care-i țâșnea într-adevăr la ceafă ca un al doilea cap roșu. Bird o privi. Era de bună seamă grea, stânjenitoare, ca o ancoră atârnată de capul lunguieț al copilului. Capul acela îl izbi pe Bird mult mai mult decât umflătura, provocându-i o greață cu totul diferită de amețeala mahmurelii, o greață cumplită despre care știa că avea să-i influențeze fundamental viața. Înclină din cap spre asistenta care îi pândea reacțiile de după incubator, de parcă ar fi vrut fie să spună: „E prea mult!“,

fie să-și recunoască neputința în fața unui lucru pe care nu-l înțelegea. Oare copilul nu o să continue cumva să se dezvolte cu tot cu umflătură? Copilul nu mai era pe moarte. Nu s-ar mai fi topit ca un jeleu sub dulcile, ușoarele lacrimi de jale. Continua să trăiască și îl apăsa pe Bird, ba chiar începuse să-l atace. Înfășurat în pielea-i roșie ca racul, strălucind ca o cicatrice, copilul trăia deja cu încrâncenare, târând după el umflătura grea ca o ancoră. O viață de legumă, de plantă? Da, poate, dar un cactus mortal. Asistenta dădu și ea din cap parcă mulțumită de ceea ce văzuse pe chipul lui Bird și apoi împinse incubatorul la loc lângă fereastră. Izbucni din nou o răbufnire de țipete de copii, zguduind încăperea de dincolo de peretele de sticlă în care lumina fierbea ca într-un cuptor. Bird se înmuie, plecându-și capul. Urletele i se îndesau în capul atârnând cum se îndeasă praful de pușcă pe o țeavă. Își dorea un pat sau un incubator pentru el, mai degrabă un incubator plin cu aburi care să-l învăluie ca o ceață, în care să zacă respirând prin branhii ca un biet pește.

Întorcându-se lângă el, asistenta îi spuse:

– Ar trebui să faceți imediat formalitățile de spitalizare. E nevoie de o garanție de treizeci de mii de yeni.

Bird încuviință.

– Copilul își bea laptele bine și are mâinile și picioarele zdravene.

„La ce naiba îi trebuie lapte și mișcare?“, dădu Bird să întrebe plin de reproș, dar se stăpâni. Îi repugna faptul că începuse să se tot plângă.

– Așteptați puțin aici, mă duc să-l chem pe medicul pediatru.

Bird rămase singur și nebăgat în seamă. Asistentele care treceau cărând scutece și tăvi cu sticle îl tot împingeau cu coatele, dar niciuna nu se uită la chipul lui. Iar Bird murmura întruna scuze. Între timp, în salonul de dincoace de peretele

de sticlă răsuna vocea sonoră a bărbatului mărunt care părea să se certe cu unul dintre doctori:

– Cum puteți fi sigur că nu există ficat? Și cum se poate așa ceva? Mi s-a explicat de o sută de ori, dar tot nu înțeleg. Adică, domnule doctor, e adevărat că e un copil fără ficat?

Bird reuși să se strecoare într-un loc în care nu stătea în calea asistentelor ocupate și aștepta acolo, pleoștit ca o salcie, privindu-și palmele transpirate, care arătau ca niște mănuși de piele ude. Își aduse aminte de mâinile pe care copilul și le ținuse pe după urechi, mâini mari ca ale lui, cu degete lungi. Își ascunse mâinile în buzunarele pantalonilor și se uită apoi la bărbatul cel mărunt, de vreo cincizeci de ani, care încerca să-i explice ceva doctorului, cu o logică încăpățânată. Bărbatul era încălțat cu o pereche de teniși maro și purta o cămașă sport descheiată la primul nasture și cu mânecile suflecate, prea mare pentru trupul lui pipernicit, abia acoperit de niște bucăți de carne, parcă uscată. Dezgolite, brațele și gâtul, înnegrite și tăbăcite de soare, erau numai fibră musculară. Avea pielea și mușchii muncitorilor care suferă de oboseală cronică pentru că nu sunt îndeajuns de robuști. Părul sârmos îi acoperea capul prea mare, ca o farfurie, de parcă ar fi fost o cască uleioasă și grețoasă, fruntea îi era prea lată, ochii îi erau inexpresivi, iar subțirimea buzelor și micimea maxilarelor îi stricau proporțiile feței. Era evident că făcea muncă fizică, dar nu era un simplu muncitor. Probabil că, mai degrabă, în timp ce-și tocea creierul și nervii cu răspunderea unei mici afaceri, punea mâna să ajute când era mult de muncă. Cureaua de piele era lată cât un *obi*[1], în contrast cu cureaua extravagantă a ceasului, din piele de crocodil, care era prinsă la încheietura mâinii pe care o tot flutura prin fața chipului doctorului, la vreo douăzeci de centimetri deasupra capului.

[1] Brâul de mătase cu care se prinde chimonoul, lat de aproximativ 25 de centimetri.

Limbajul și atitudinea doctorului erau exact acelea ale unui oficial mărunt, iar omulețul părea că încearcă din răsputeri să arate că dreptatea e de partea lui. Doar că, din când în când, se întorcea să privească spre asistente și spre Bird, și în ochii lui se citea un soi de resemnare, de parcă ar fi recunoscut o înfrângere după care nu mai avea cum să-și revină. Un omuleț bizar.

– Nu știm cum s-a întâmplat, probabil că e vorba de un accident. Însă ăsta e adevărul, copilul dumneavoastră nu are ficat. Are scaunul alb, nu? Alb curat! Ați mai văzut vreodată vreun copil cu așa un scaun? spuse doctorul, superior, încercând să zdrobească argumentul bărbatului.

– Am văzut pui de găină care făceau niște chestii albe și mai toți puii au ficat, nu? Care se mănâncă prăjit, ca și ouăle. Mai toți puii au ficat și cu toate astea mai sunt unii care fac uneori găinaț alb!

– Știu asta, dar aici nu vorbim de pui de găină, ci de un copil.

– Și e chiar așa de neobișnuit, un copil cu scamă albă?

– Scamă albă? îl întrerupse doctorul nervos. Da, un copil cu scaun alb ar fi foarte neobișnuit. Vrei să spui scaun alb, nu?

– Așa, scaun alb. Toți copiii fără ficat au scaunul alb. Asta pricep, dar asta înseamnă automat că toți copiii cu scaun alb sunt fără ficat? Cum e, domnule doctor?

– Ți-am explicat asta deja de cel puțin o sută de ori!

Vocea doctorului suna ca un țipăt de durere. Îi venea să râdă de bărbatul cel mărunt, dar, în spatele ochelarilor groși cu ramă de baga, fața i se schimonosise fără voia lui și buzele îi tremurau.

– Îmi mai explicați o dată, domnule doctor ? îl rugă bărbatul cu un glas acum liniștit și blând. Faptul că nu are ficat nu e de râs nici pentru fiul meu, nici pentru mine. Adică e o problemă gravă, nu, domnule doctor?

Doctorul cedă în cele din urmă și, spunându-i bărbatului să se așeze lângă biroul lui, scoase o fișă medicală și începu să-i explice. Acum, vocea doctorului și, din când în când, vocea încă plină de îndoială a bărbatului se mai auzeau doar pentru ei doi, excluzându-l pe Bird.

Cu capul îndreptat în direcția lor, Bird tocmai încerca să tragă cu urechea, când un doctor cam de vârsta lui se strecură pe ușă și intră în salon, grăbindu-se spre un punct aflat undeva în spatele lui.

– E aici cineva din familia copilului cu hernie cerebrală? întrebă doctorul cu un glas subțire și înalt, ca sunetul unui flaut.

– Da, spuse Bird, întorcându-se. Eu sunt tatăl.

Doctorul îl examină pe Bird cu niște ochi care îl făcură să se gândească la o broască țestoasă. Nu numai ochii, ci și maxilarele umflate și pielea de pe gât, care atârna ridată, evocau o țestoasă brutală și țâfnoasă. Dar în ochii care aveau o strălucire albă din pricina pupilelor asemenea unor puncte lipsite de expresivitate se simțea ceva simplu și benign.

– E primul tău copil? întrebă doctorul, continuând să-l examineze bănuitor pe Bird. Cred că ai fost tare sălbatic.

– Mda.

– Astăzi nu s-a întâmplat deocamdată nimic important. Cineva de la neurochirurgie o să examineze copilul în următoarele patru sau cinci zile, știi, directorul adjunct e tare în domeniu. De bună seamă, copilul trebuie să fie mai puternic înainte de operație, altfel n-ar avea niciun rost. E foarte aglomerat la neurochirurgie și, bineînțeles, medicii încearcă să evite orice pierdere de vreme.

– Deci… se va face o operație?

– Dacă nou-născutul va fi destul de puternic să suporte intervenția, da, spuse doctorul, înțelegând greșit ezitarea lui Bird.

– Există vreo posibilitate să crească normal dacă i se face operație? La spitalul unde s-a născut, spuneau că lucrul cel

mai bun la care ne putem aștepta, chiar și cu o operație, e o existență de legumă.

– De legumă… Nu știu dacă să-i zic chiar așa.

Fără să dea un răspuns direct întrebării lui Bird, doctorul se cufundă în tăcere. Bird îi urmărea chipul, așteptându-l să continue; deodată, se simți cuprins de o dorință rușinoasă, o dorință care se ivise pentru prima oară în adâncul întunecat al minții sale, când aflase la recepție că fiul lui era încă în viață și care, pe măsură ce creștea cu o forță înspăimântătoare, devenise tot mai clară. Ridică din nou întrebarea la suprafața conștiinței: „Cum, oare, o să putem, eu și soția mea, să trăim de acum înainte cu un asemenea monstru în spate? Trebuie să găsesc o cale să scap de copilul-monstru. Dacă nu, ce-o să se aleagă de călătoria mea în Africa?"

Începu să se pregătească de luptă, pradă unei febre autodefensive, de parcă copilul-monstru l-ar fi pândit din incubatorul de dincolo de peretele de sticlă. Roși brusc și începu să transpire, jenat de tenia de egoism care se lipise de el. Își simțea una din urechi asurzită complet de tumultul sângelui care zvâcnea prin ea și ochii înroșindu-se treptat, de parcă ar fi fost izbiți de un pumn uriaș, invizibil. Sentimentul de rușine aținea focul care îi ardea în obraji. Îi dădură lacrimile. „Ah, dacă aș putea să scap cumva de povara monstrului ăstuia de copil-legumă!" speră Bird. Dar povara rușinii era prea grea; nu putea să-și deschidă inima în fața doctorului și să-l roage așa ceva. Își plecă deznădăjduit capul, roșu ca sfecla.

– Nu vrei să facă operație și să-și revină, mă rog, cel puțin parțial?

Bird se înfioră: se simțea de parcă un deget tocmai i-ar fi mângâiat cu pricepere pliurile cărnoase ale scrotului, partea cea mai urâtă a trupului, dar și cea mai sensibilă la plăcere. Cu fața stacojie, imploră cu o voce atât de slabă, încât de-abia o auzi el însuși:

– Dacă șansele sunt foarte slabe… chiar și cu operație… să crească normal…

Era conștient că tocmai făcuse primul pas pe toboganul de dispreț și că de acum înainte avea să alunece tot mai jos, cu viteză maximă, iar disprețul avea să crească asemenea unui bulgăre de zăpadă, văzând cu ochii. Se scutură, cutremurându-se la gândul că totul era inevitabil, dar ochii lui încețoșați continuau să îl implore pe doctor.

– Sper că îți dai seama că nu pot face nimic pentru a curma viața copilului! îi răspunse doctorul răstit, cu o umbră de repulsie în privire.

– Bineînțeles, bineînțeles, se grăbi Bird să răspundă, încercând să lase impresia că tocmai auzise ceva foarte neobișnuit.

Își dădu seama că doctorul nu se lăsase păcălit de stratagema lui și se simți de două ori umilit. Încrâncenat, nu încercă să se răzbune.

– E drept că ești un tată tânăr, cam de vârsta mea, nu? spuse doctorul întorcându-și încet capul de țestoasă și aruncând o privire spre ceilalți angajați ai spitalului, aflați dincoace de peretele de sticlă.

Bird bănui că e luat peste picior și se simți cuprins de groază. „Dacă încearcă să își bată joc de mine, îl omor!“, își spuse panicat, cu o furie deșartă. Dar doctorul părea că are de gând să se implice în complotul rușinos al lui Bird; îi șopti cu voce joasă, ca să nu îl audă nimeni din cei aflați în încăpere:

– Hai să încercăm să-i dăm mai puțin lapte sau să-i dăm doar apă cu zahăr. Să vedem ce se întâmplă, dar dacă tot nu slăbește după ceva vreme, nu rămâne altă soluție decât operația…

– Mulțumesc, zise Bird, suspinând îndoielnic.

– N-ai pentru ce, răspunse doctorul pe un ton care îl făcu din nou pe Bird să se întrebe dacă nu cumva era luat în derâdere. Mai vino pe-aici peste vreo patru sau cinci zile,

oricum n-o să apară schimbări majore imediat și n-are rost să ne agităm prea mult sau să ne grăbim, continuă doctorul, de data asta blând, de parcă ar fi vorbit cu un pacient. Apoi gura îi rămase închisă, ca gura unei broaște care tocmai a înghițit o muscă.

Luându-și privirea de la el, Bird făcu o plecăciune de mulțumire și se îndreptă spre ușă. Înainte să iasă, îl ajunse din urmă vocea unei asistente:

– Formalitățile de spitalizare, vă rog, cât mai repede!

Bird grăbi pasul pe coridorul întunecat de parcă ar fi încercat să fugă de la locul unei crime. Era cald. Realiză abia acum că secția avea aer condiționat, prima dată când avea parte de așa ceva în vara aceea. Își șterse pe ascuns lacrimile fierbinți de rușine, dar mintea îi era chiar mai înfierbântată decât aerul din jur și decât lacrimile. Tremurând, umbla pe coridor cu pasul șovăitor al unui convalescent. Când trecu pe lângă ușa deschisă a unei rezerve, încă mai plângea, iar pacienții care semănau cu niște animale murdare, unii întinși pe paturi, alții doar așezați, îl priviră cu chipuri împietrite. Când ajunse la partea de coridor care era mărginită de-o parte și de alta cu saloane private, criza de plâns încetase, dar sentimentul de rușine devenise un sâmbure înțepenit ca un glaucom îndărătul ochilor și nu doar atât: îl simțea întărindu-se în nenumărate unghere ale corpului. Sentimentul de rușine: un cancer. Era conștient de prezența unui corp străin, dar nu putea să-l evalueze – creierul i se arsese, se stinsese. Ușa unuia dintre saloane era deschisă și, în cadrul ei, vrând parcă să bareze trecerea, stătea în picioare o fată tânără, subțire, goală pușcă. Acoperindu-și cu mâna stângă sânii, niște umflături abia vizibile, fata își coborî mâna dreaptă să se scarpine pe burtă și apoi să-și smulgă un fir de păr pubian. Când Bird ajunse în dreptul ei, îl înfruntă cu ochii lucind, își desfăcu picioarele și își trecu din nou, încet și ușor, un deget prin puful auriu din

jurul vaginului, vizibil pentru o clipă în lumina care venea de la fereastra din spatele ei. Deși mișcat, aproape vrăjit de fata nimfomană, Bird trecu pe lângă ușa ei fără să-i dea răgaz să ajungă la orgasmul solitar. Sentimentul de rușine era prea puternic ca să-i pese de altcineva decât de el.

Când dădu de pasarela care ducea la clădirea centrală a spitalului, fu ajuns din urmă de omulețul pasionat de logică, cel care purta curea lată la pantaloni și curea din piele de crocodil la ceas. Țopăind pe picioare ca pe niște mingi pentru a compensa diferența de înălțime, bărbatul i se alătură lui Bird cu aceeași atitudine sfidătoare pe care o avusese și în secție. Uitându-se în sus către Bird, începu să vorbească pe tonul apăsat al unui om care a luat o hotărâre. Bird îl ascultă în tăcere.

– Trebuie să te lupți cu ei, știi? Luptă, luptă, luptă! Te lupți cu tot spitalul, mai ales cu doctorii. Da' le-am arătat eu astăzi, probabil ai auzit.

Bird încuviință, aducându-și aminte de „scama albă", expresia pe care o inventase bărbatul.

– Vezi tu, băiatul meu nu are ficat și trebuie să mă lupt cu ei întruna, altfel o să-l taie de viu! Vorbesc serios, chiar așa e! Dacă vrei să meargă ceva bine într-un spital mare, trebuie mai întâi de toate să fii pregătit să lupți. Nu ajungi nicăieri dacă ești cuminte și la locul tău și încerci să-i faci să te placă Păi, un pacient pe moarte e mai tăcut decât un cadavru de acum un an, doar că noi, rudele pacientului, nu avem voie să tăcem mâlc. Trebuie să luptăm, ascultă-mă pe mine, e o luptă! Le-am zis-o acum câteva zile: dacă nu are copilul ficat, puneți mâna și faceți-i unul! Trebuie să ai cunoștințe de tactică dacă vrei să lupți, așa că am mai citit câte ceva despre asta. Și le-am zis-o, le-am spus: dacă unui copil fără rect i se poate pune unul artificial, atunci ar trebui să fiți în stare să faceți și un ficat artificial! Și oricum, un ficat e mult mai elegant decât un cur!

Ajunseseră la intrarea principală a spitalului. Bird își dădu seama că bărbatul încerca să-l facă să râdă, dar nu prea îi ardea de râs. Ca un soi de scuză pentru fața lungă pe care o avea, întrebă:

– O să-și revină copilul până la toamnă?

– Să-și revină? Nici vorbă! Doar eu unul mă lupt aiurea cu două mii de angajați în ditamai spitalul!

Nota de durere amară și de demnitate a celui slab din replica omulețului îl șocă pur și simplu pe Bird. Refuzând oferta de a urca în camioneta cu trei roți, o luă pe jos spre stația de autobuz, gândindu-se la cei treizeci de mii de yeni pe care trebuia să-i dea la spital. Hotărâse deja de unde să ia banii și, în secunda în care luase decizia, sentimentului de rușine îi luase locul o furie disperată, fără adresă, care îl făcea să tremure. Avea într-un cont la bancă puțin peste treizeci de mii de yeni, doar că erau primii bani din fondul pentru călătoria în Africa, deși nu reprezentau deocamdată, simbolic, decât existența unui vis. Iar acum, până și acest simbol avea să dispară. În afară de cele două hărți, nu-i mai rămânea nimic care să aibă de-a face cu călătoria în Africa. Cu transpirația ieșindu-i prin toți porii, Bird simți pe buze, pe urechi și pe vârfurile degetelor o răceală umedă și neplăcută. Se așeză la coada pentru autobuz și înjură cu o voce subțire ca un bâzâit de țânțar: „Ia mai dă-o-ncolo de Africă!“ Bătrânul din fața lui dădu să se întoarcă, dar se răzgândi și își ridică apoi încet capul mare și chel. Toată lumea părea năucită de vara care pârjolise orașul prea devreme.

Bird închise ochii, obosit, și curând simți că transpirația rece din pricina căreia tremura începea să miroasă neplăcut. Autobuzul nu venea și era zăpușeală. Rușinea și furia acumulate în creierul lui Bird îl învăluiră într-un întuneric roșiatic, străpuns apoi de un mugur de dorință sexuală care i se ivi în fața ochilor, crescând cât un arbore de cauciuc. Cu ochii

încă închiși, duse mâna la pantaloni și își pipăi prin țesătură penisul în erecție. Se simți murdar, josnic, mârșav. Își dorea cea mai tare partidă de sex antisocial, care să desprindă și să scoată la lumină viermele rușinii care se cuibărise în el. Ieși din rând și, cu ochii agresați de lumină, căută un taxi în piața pe care o vedea ca pe un negativ, cu albul și negrul inversate. Voia să se întoarcă în camera lui Himiko, unde lumina zilei nu pătrundea. „Dacă mă refuză cumva, o bat până cade lată și apoi i-o trag", se gândi enervat și oarecum autoflagelându-se.

7

– Știi, Bird, de fiecare dată când încerci să mă convingi să mă culc cu tine, ești într-un hal fără de hal, spuse Himiko oftând. Iar atât de puțin atrăgător ca acum nu te-am mai văzut niciodată.

Bird tăcea cu încăpățânare.

– Dar o să mă culc cu tine și așa. Oricum, nu mi-a păsat prea mult de moralitate de când s-a sinucis soțul meu și, oricum, chiar dacă ai de gând să-mi faci cele mai scârboase chestii, știu că o să descopăr ceva *genuine*[1] în orice facem.

Genuine – autentic, adevărat, real, pur, natural, sincer, onest – profesorul de engleză de la școala pregătitoare ordona în minte traducerile posibile. „Dar în starea în care sunt, niciunul dintre cuvintele astea nu mi se potrivește", gândi Bird.

– Eu mă duc să mă spăl puțin, bagă-te tu întâi în pat.

Încet, Bird își scoase hainele murdare de transpirație și se întinse pe spate pe pătura roasă. Cu capul sprijinit în mâini, își privi începutul de burtă și penisul albicios și insuficient de erect. Himiko lăsase ușa deschisă la baie și acum, așezată pe toaletă și aplecată pe spate, își desfăcu coapsele și își stropi vaginul cu apă dintr-o carafă pe care o ținea într-o mână. Bird o privi o vreme din pat și își imagină că era și ăsta un obicei deprins în urma relațiilor sexuale cu tot soiul de necunoscuți, iar apoi continuă să se uite în tăcere la burta și la penisul lui, așteptând.

---

[1] În engleză, în original: „genuin".

– Bird… îl strigă Himiko în timp ce se ștergea cu un prosop mare – se stropise cu apă până pe piept. Azi e cam mare pericolul de sarcină. Ai venit pregătit?

– Nu, nu sunt pregătit.

Bird simți cum îl ardeau spinii de foc ai cuvântului „sarcină" și scoase un mormăit gros și îndurerat. Spinii își croiseră deja drum până la organele interne și ardeau acum înăuntru.

– Păi atunci trebuie să găsim ceva, spuse Himiko, după care puse carafa pe podea cu un zgomot sec ca de revolver și reveni lângă Bird frecându-și trupul cu prosopul. Jenat, Bird își ascunse cu o mână penisul scofâlcit.

– S-a terminat dintr-odată, Himiko, spuse. Nu mai sunt bun de nimic.

Respirând puternic și sănătos, Himiko privi în jos către Bird, continuând să se șteargă pe brațe și pe piept, între sâni. Părea că încearcă să ghicească sensul ascuns al cuvintelor lui. Parfumul trupului ei îi provocă lui Bird un șir de amintiri violente din verile de pe vremea studenției și își ținu răsuflarea: mirosea a piele pârjolindu-se în soare. Himiko ridică nasul ca un pui de spaniel și apoi râse scurt și sec, făcându-l pe Bird să se înroșească.

– Așa crezi tu, spuse nepăsătoare și, aruncând prosopul la picioare, se întinse peste Bird ca să îi acopere trupul cu al ei, cu sânii mici ieșiți în afară ca niște colți. Ca un copil, Bird nu reuși să-și stăpânească instinctul de autoconservare și, cu o mână încă acoperindu-și penisul, își înfipse celălalt braț în stomacul ei. I se făcu pielea ca de găină când își simți mâna intrând în carnea ei moale.

– S-a terminat fiindcă ai strigat tu „sarcină" pe aici, se justifică grăbit.

– Ba n-am strigat, răspunse Himiko indignată.

– M-a lovit chiar în moalele capului. Ăsta e un cuvânt pe care chiar nu-l suport acum.

Himiko își acoperi sânii și burta cu brațele, poate pentru că Bird își ascundea în continuare penisul, rușinat. Asemenea luptătorilor din vechime care luptau goi, își acoperiseră cu mâinile mai întâi părțile cele mai vulnerabile și stăteau acum la pândă, precauți.

– Ce s-a întâmplat, Bird? întrebă Himiko fără reproș, căci înțelesese treptat gravitatea situației.

– Mi-a zburat gândul la sarcină și gata.

Himiko își apropie picioarele și se așeză lângă Bird, care se muta mai încolo pe patul îngust ca să îi facă loc. Coborându-și brațul cu care își acoperise sânii, atinse ușor mâna cu care Bird își ținea încă strâns penisul. Spuse apoi blând, dar ferm:

– Să știi că pot să-l întăresc îndeajuns. A trecut destul de multă vreme de la povestea din depozitul de cherestea.

Bird fu cuprins de o senzație sufocantă și întunecată de neajutorare, în timp ce suporta degetele lui Himiko gâdilându-i palma. Se îndoia că ar reuși să explice destul de convingător cum stau lucrurile, dar trebuia să încerce, trebuia să treacă de zidul acestei situații dificile. Luându-și ochii de la forma tristă și onestă a sânilor lui Himiko, spuse:

– Nu e vorba de tehnică, problema e frica.

– Frica? zise Himiko părând să răsucească în minte cuvântul în speranța de a găsi în el măcar o fărâmă de glumă.

– Mi-e frică de adâncurile tenebroase unde a fost conceput copilul ăla grotesc, spuse Bird, încercând să explice în glumă, dar nu reuși și asta îl făcu să se înnegureze și mai mult. Când am văzut copilul cu capul înfășurat în bandaje, m-am gândit la Apollinaire. Știu că sună siropos, dar am simțit că fiul meu fusese rănit la cap pe front, ca Apollinaire. Doar că… a fost, de fapt, rănit într-o bătălie solitară, într-o gaură întunecată și ferecată pe care n-am văzut-o niciodată. Nu pot să-mi trimit penisul pricăjit pe un asemenea front!

Vorbind, Bird își aduse aminte de lacrimile dulci, de căință, pe care le vărsase în ambulanță. „Dar lacrimile de rușine pe

care le-am vărsat astăzi, pe coridorul spitalului, sunt deja dincolo de orice căință."

– Dar asta nu e doar între tine și soția ta? Adică, nu e, oare, o frică pe care ar trebui s-o ai prima dată când ar vrea să faceți sex după ce își revine?

– Asta dacă o să mai facem vreodată, ezită Bird, deja chinuit de spectrul unui moment aflat încă la câteva săptămâni depărtare. Nu numai că o să-mi fie în continuare frică, dar aș simți că am o relație incestuoasă cu propriul fiu. Ei, și la gândul ăsta, cum să nu se fleșcăiască până și un penis de oțel?

– Bietul de tine! Dacă te las, o să găsești o mie de complexe ca să-ți justifici impotența.

Mulțumită de mica ei glumă, Himiko se întinse cu fața în jos în spațiul îngust de lângă Bird care, încercând să se facă și mai mic pe patul ce se legăna deja ca un hamac sub surplusul de greutate, îi asculta înspăimântat respirația ușoară în urechea lui. Știa că, dacă începuse să simtă dorința, trebuia să facă ceva pentru ea. Dar nu putea sub nicio formă să-și vâre penisul fragil ca un pui de cârtiță în tunelul închis și întunecat de dincolo de nenumăratele pliuri umede. Lobul urechii ei se freca ușor de tâmpla lui și, deși zăcea în tăcere, trupul îi vibra mușcat parcă de cohorte întregi de tăuni de dorință. Bird se gândi să încerce să o satisfacă mai întâi cu degetele, apoi cu buzele, apoi cu limba, dar ea îi spusese deja în seara trecută că toate astea o oripilau la fel de mult ca masturbarea. Dacă ar fi adus din nou vorba și ar fi fost refuzat în aceiași termeni ar fi însemnat să nu arate decât dispreț și cruzime unul față de celălalt. Îi trecu apoi prin cap că s-ar putea face ceva dacă Himiko ar avea înclinații sadice – era gata să încerce orice, atâta vreme cât evita gaura din care țâșnise calamitatea. Putea să îl lovească, să îl plesnească, să îl calce în picioare, n-ar fi ezitat nici măcar să-i bea urina. Pentru prima dată în viață, Bird îl descoperi pe masochistul din el și, cum asta se întâmpla după

ce se scufundase deja într-o mlaștină nesfârșită de rușine, se simțea oarecum atras de aceste umilințe noi și neînsemnate. Se gândi că doar așa putea cineva începe să aibă înclinații masochiste, de fapt chiar și el, de ce să nu recunoască. Nu peste multă vreme, ca masochist la patruzeci de ani, ar putea să-și aducă aminte de ziua aceasta ca de aniversarea convertirii sale la cult. Rămase cu ideea fixă că pervertirea asta depindea doar de el și de nimic altceva.

– Bird?

– Da? zise Bird, resemnat că atacul începuse în cele din urmă.

– Trebuie să distrugi tabuurile pe care ți le-ai impus, altfel lumea ta sexuală o să se îngusteze foarte mult.

– Știu. Tocmai mă gândeam la masochism, spuse Bird așteptându-se, oarecum cu dispreț, ca Himiko să înhațe momeala și apoi să sondeze și ea terenul cu o replică de genul că se gândise și ea adeseori la sadism. Otrava rușinii îl făcea evident să fie de o mârșăvie extremă, căci nu mai avea nici măcar cinstea nesăbuită a perversului în devenire. Himiko vorbi însă mai departe, ignorând ghicitoarea lui:

– Dacă ai de gând să-ți învingi frica, Bird, trebuie s-o definești și să-i identifici cu precizie obiectul.

Neștiind ce urmărește Himiko, Bird tăcu.

– Frica ta e legată doar de vagin și de uter sau ți-e frică de tot ce înseamnă o femeie, de pildă, de mine pe de-a-ntregul?

– De vagin și de uter, cred. De vreme ce tu, una, n-ai nimic de-a face cu nenorocirea mea, cred că singurul motiv pentru care nu mă pot uita la tine e că ești înarmată cu un vagin și cu un uter, răspunse Bird după un minut de tăcere.

– Păi atunci, n-ar trebui pur și simplu să elimini vaginul și uterul? întrebă Himiko pe un ton pe care-l voia neutru. Dacă îți poți concentra frica numai pe vagin și pe uter, atunci inamicul cu care ai de luptat sălășluiește acolo. De ce anume ți-e frică, până la urmă?

– Cam ce spuneam mai devreme, am senzația că acolo, înăuntru, e un cu totul alt univers, întunecat, nesfârșit, în care colcăie tot ce poate fi mai neomenesc… Un univers grotesc. Mi-e frică să intru în el pentru că mă gândesc că o să fiu prins în sistemul temporal al unei alte dimensiuni și n-o să mă mai pot întoarce. Cred că frica mea seamănă, de fapt, cu agorafobia fantastică a unui astronaut.

Simțind că raționamentul lui Himiko avea să conducă până la urmă la o acutizare a sentimentului său de rușine, Bird se ascundea după un paravan de cuvinte, încercând să evite orice avea să se întâmple. Dar Himiko nu se dădea bătută:

– Crezi că ți-ar mai fi frică de un trup de femeie dacă nu ar avea vagin și uter?

Ezitând o clipă, Bird spuse înroșindu-se:

– Nu contează prea mult, dar, mă rog, sânii…

– Adică n-ar trebui să-ți fie frică dacă te-ai apropia de mine pe la spate.

– Păi…

– Bird! reteză scurt Himiko. Mi s-a părut dintotdeauna că tu ești tipul de bărbat pe care cei tineri au tendința să-l idolatrizeze – nu te-ai culcat niciodată cu vreunul din băieții ăștia tineri?

Bird se simți paralizat când realiză că planul pe care îl sugerase Himiko era de-ajuns pentru a-l face să treacă peste propriile rețineri morale și sexuale. „Nu contează cum o să fie pentru mine, pentru Himiko probabil o să fie dureros, o să-i rănesc trupul, o să sângereze și, probabil, o să ne mânjim amândoi“, gândi el eliberat o secundă de preocuparea exclusivă pentru sine. Dintr-odată, simți cum din dezgustul încolăcit ca o funie în el creștea din nou dorința.

– Nu te-ai simți umilită după aceea? șopti Bird într-o ultimă încercare de a se împotrivi, cu o voce tremurând de dorință.

– Nu m-am simțit umilită nici măcar în noaptea aceea de iarnă, în depozitul de cherestea, când m-am murdărit toată de sânge, de noroi și de talaș.

– Dar tu o să simți vreo plăcere?

– Deocamdată vreau doar să fac ceva pentru tine, Bird, spuse Himiko și adăugă apoi cu o blândețe nesfârșită, vrând parcă să-l asigure că nu are de ce să se simtă stânjenit: și pe urmă, cum ți-am spus deja, știu să găsesc ceva *genuine* în orice partidă de sex pe care ți-ai putea-o imagina.

Bird se cufundă în tăcere. Nemișcat pe pat, o urmări cu privirea pe Himiko care alese ceva din puzderia de borcănașe de pe măsuța ei de toaletă și se duse apoi la baie, unde scoase dintr-un sertar un prosop mare, curat. Se simți aproape sufocat de valurile de anxietate care se ridicau încet în el și, brusc, se ridică în capul oaselor, ridică sticla de whisky care se rostogolise lângă pat și trase o dușcă. Își aduse aminte cum, în stația de autobuz, ars de soarele amiezii, își dorise sexul cel mai malefic și mai josnic cu putință. Și acum avea să se întâmple. Înghiți încă o gură bună de whisky și se prăbuși înapoi pe pat. Penisul îi era acum ascuțit și tare, pulsând fierbinte. Întorcându-se de la baie, Himiko îi evită privirea, cu o expresie grea și întunecată pe chip. Întrebându-se dacă nu cumva era și ea în mrejele unei dorințe fantastice, Bird simți cu satisfacție un zâmbet apărându-i pe buze. „Am trecut deja de zidul cel mai înalt, de-acum ar trebui să pot depăși toate obstacolele de rușine, ca un alergător într-o cursă fără limită de timp."

– Bird, nu ai de ce să fii neliniștit, spuse Himiko percepând altfel încordarea lui. Se prea poate ca, de fapt, să fie o nimica toată.

…La început, a fost foarte atent față de Himiko. Însă pe măsură ce eșecurile veneau unul după altul, începu să aibă senzația că e batjocorit de micile zgomote ridicole și de

mirosul ciudat, iar iritarea lui crescândă îl făcu să nu simtă nimic altceva decât o concentrare egoistă asupra lui însuși. În scurtă vreme, uitase de Himiko, iar în clipa când știu că se apropia de punctul culminant, a fost cuprins de o fervoare disperată. Frânturi de gânduri îi sfâșiau creierul ca niște obuze strălucitoare: „Urăsc sânii lăsați și sexul vulgar al animalelor, vreau orgasm în singurătate, numai pentru mine, nu te uita în ochii femeii care îți privește chipul." Era preludiul orgasmului. Să te preocupe orgasmul unei femei și răspunderea care vine după ce ea rămâne însărcinată, în timp ce faci sex cu ea, înseamnă să te lupți cu propriul corp în mișcare, să-i pui cătușe. În capul înfierbântat, Bird scoase un urlet ca de luptă: „O fac acum cu o femeie în modul cel mai josnic cu putință! Sunt capabil de tot ce-i mai murdar și mai mârșav, sunt rușinea însăși, corpul fierbinte pe care penisul meu îl sfârtecă acum sunt chiar eu." Căzu apoi pradă unui orgasm atât de intens, încât i se întunecă privirea.

Trupul lui Bird se convulsiona de plăcere și fiecare convulsie provoca un strigăt agonizant din partea lui Himiko, pe care Bird îl auzea doar pe jumătate conștient. Brusc, de parcă s-ar fi acumulat în el prea multă ură, o mușcă de gât, către umeri. Himiko țipă din nou și, deschizând ochii, Bird văzu un firicel de sânge scurgându-i-se pe lângă ureche pe obraz. Scoase încă un geamăt.

Abia după ce orgasmul se stinse, Bird își dădu seama de grozăvia pe care o făcuse și împietri. Se întrebă dacă după o copulare atât de inumană vor mai putea avea o relație cât de cât umană. Prăbușit pe burtă ca un bolovan, gâfâind, își dorea să dispară pur și simplu. Dar Himiko îi șopti în ureche cu o voce blândă și plină de tihna vieții de zi cu zi:

– Nu te atinge și hai la baie, o să am eu grijă de tine.

Uimit, Bird se simți salvat și eliberat. Himiko se purta cu el de parcă ar fi fost un invalid paralizat, în timp ce el privea

în gol cu o față absentă. Simți cum surpriza îl învăluie și se cuibărește apoi în el. Era evident că încăpuse pe mâna unei profesioniste a sexului. Oare cum parcursese prietena lui lungul drum de la acea noapte de iarnă? Bird răsplăti grija lui Himiko față de el spălându-i cu dezinfectant, neîndemânatic ca un copil timid, rănile pe care chiar dinții lui le făcuseră pe umerii ei. Fu ușurat când văzu culoarea revenindu-i în obraji și pe pleoape.

Bird și Himiko se întinseră din nou pe patul cu așternuturile proaspăt schimbate. Respirau normal acum. Bird era îngrijorat de tăcerea lui Himiko, dar se liniști auzindu-i răsuflarea egală și văzându-i ochii care priveau calm în semiîntunericul din cameră. În plus, se simțea și el învăluit de o senzație profundă de împăcare și de recunoștință, departe de orice intenție de incursiuni psihologice. Recunoștință nu neapărat față de Himiko, ci mai degrabă pentru împăcarea pe care abia o descoperise și despre care știa că nu avea să dureze prea mult în capcanele vârtejului furios care se învârtea în jurul lui. Lanțul de rușine în care era prins continua însă să se extindă: chiar atunci, un simbol al rușinii lui era așezat ca într-un altar într-o secție de spital aflată la mare depărtare. Doar că Bird se odihnea acum într-o baie plăcută de împăcare. Realiză că un prim obstacol interior, odată depășit, dispăruse cu totul.

– Mai încercăm o dată, normal? întrebă Bird. Cred că acum nu îmi mai e frică.

– Mulțumesc, Bird. Hai, ia niște somnifere dacă ai nevoie și să dormim până diseară. Dacă tot n-o să-ți fie frică atunci când o să te trezești…

Bird aprobă, simțind că nu avea nevoie de somnifere în starea în care era.

– Tu mă liniștești, spuse el simplu.

– Asta și vreau. Sunt convinsă că nu te-a liniștit nimeni de când a început toată nebunia asta, și nu e bine, Bird. În

momente de-astea e bine să fie cineva care să te liniștească mult mai mult decât trebuie măcar o dată, altfel n-o să mai ai nicio putere când o să vină timpul să te aduni și să ieși din haos.

– Să mă adun? spuse Bird nedându-și seama ce voia Himiko, de fapt, să spună. Când o să trebuiască să mă adun?

– O, Bird, de multe ori de acum încolo, răspunse Himiko pe un ton nepăsător, dar în care se simțea o autoritate de necontestat.

Bird o privi pe Himiko ca pe un războinic bătrân încercat de bătăliile vieții de zi cu zi, cu mult mai multă experiență decât el. Nu numai că era expertă în sex, dar cunoștințele ei acopereau o sumedenie de alte aspecte ale vieții din lumea reală. Recunoscu față de sine că era sub influența ei, din moment ce datorită ei reușise să-și depășească una dintre frici. Nu-și aducea aminte să se fi simțit vreodată atât de bine stând de vorbă cu vreo femeie după ce tocmai se culcase cu ea. După sex, chiar și după sex cu soția lui, Bird cădea de obicei pradă unor sentimente de autocompătimire și de scârbă. Îi vorbi despre asta lui Himiko, dar fără să o pomenească pe soția lui.

– Autocompătimire? Scârbă? Bird, păi asta înseamnă că nu ești matur din punct de vedere sexual. Iar femeile cu care te-ai culcat probabil că simțeau și ele tot autocompătimire și scârbă. Ia zi, a fost vreodată pe deplin mulțumitor?

Bird simți invidie și gelozie față de tânărul și față de cuceritorul cu cap de ou care o strigaseră pe Himiko la fereastră în miez de noapte, știind că ei avuseseră parte de relații sexuale întru totul satisfăcătoare cu ea. Himiko îi întrerupse tăcerea, spunând pe un ton în continuare nepăsător, dar evident iritat:

– Să știi că nu e nimic mai arogant și mai murdar decât să faci sex cu cineva și apoi să-ți fie milă de tine, Bird. Până și scârba e mai bună decât așa ceva!

– Da, știu. Doar că cei cărora le e milă de ei după sex n-au avut parte de ajutor din partea unei experte ca tine și și-au cam pierdut încrederea.

Bird se simțea de parcă ar fi fost întins pe canapeaua unui psihanalist și, după ce își deșertase sacul de vorbărie goală despre sine, cădea acum în toropeală, întrebându-se cum de putuse să se sinucidă tânărul care o avusese ca soție pe femeia asta de aur. În vidul tâmp pe care virusul somnului i-l crease în cap se iți un gând: tolerându-l pe el și pe ceilalți doi, Himiko nu încerca, oare, să își ceară oarecum iertare față de soțul ei, care se spânzurase exact în camera aceea, coborând de pe pat, gol pușcă, așa cum era și Bird acum? Chemat la telefon de Himiko în ziua respectivă, Bird eliberase gâtul băiatului din lațul aruncat peste bârne și îl coborâse pe podea, ca un măcelar care coboară o halcă de carne de vită înghețată din cârlig. În visul confuz de sub pelicula subțire de somn, Bird se văzu pe sine una cu tânărul mort. Partea din el care era încă trează o simțea pe Himiko ștergându-l cu un burete, în timp ce în vis se temea de mâinile ei tremurânde care îi frecau trupul, spălând cadavrul. „Eu sunt chiar băiatul acela mort și vara care vine o să fie ușor de suportat pentru că leșul meu tânăr e rece ca gheața", se gândi Bird. Tremurând în străduința de a ieși la limanul visului, șopti: „Dar eu n-am să mă sinucid!" și se cufundă în întunericul unui somn adânc.

…Visul de dinainte de a se trezi a fost exact opusul visului inocent care îl adormise, un coșmar cumplit, cu ghimpi care inspirau groază. Somnul era pentru el ca o pâlnie în care intra pe gura largă și din care ieșea chinuit pe capătul îngust. Umflat ca un balon, trupul lui străbătea la nesfârșit un spațiu întunecat. A fost citat în fața tribunalului de dincolo de întuneric și se gândește cum să-și ascundă responsabilitatea cu privire la moartea copilului. Știe că, în ultimă instanță, nu are cum să-i păcălească pe jurați, dar crede că ar trebui să facă recurs, cum făcuseră cei de la spital. „Oare nu pot face chiar nimic ca să scap de pedeapsă?" Iar suferința îi e din ce în ce mai acută pe măsură ce rătăcește tot mai departe ca un zepelin în derivă.

Se trezi. Îl dureau toți mușchii, înțepeniți, de parcă ar fi zăcut în bârlogul unei jivine cu trupul altfel făcut decât al său, pe care îl simțea ca acoperit de straturi nenumărate de ghips. „Unde naiba pot fi, într-un moment ca ăsta?“ își șopti, încercând să străpungă ceața din jur cu coamele prudenței. Într-un moment ca ăsta, când se lupta direct cu un copil monstruos. Își aduse aminte de conversația din salon cu doctorul și sentimentului de rușine îi luă locul senzația de pericol, care formase deja un chist prins pe rușine. „Unde naiba sunt, într-un moment așa de important?“ Ridică vocea puțin și și-o simți murată în oțetul fricii. Încercând să ghicească în ce capcană de întuneric se lăsase prins, își scutură capul și tremură.

Era gol pușcă, fără apărare, ca un copil, și în plus cineva se cuibărise în somn lângă el. Să fie soția lui? Să doarmă oare iar gol alături de soția lui, fără să-i fi spus secretul despre copilul grotesc pe care tocmai îl născuse? Nu, nu se poate! Ezitant, Bird întinse o mână și atinse capul femeii goale. Pe când își cobora palma de pe umerii ei către piept (trupul era mare, generos, moale ca un trup de animal, cu totul diferit de cel al soției lui), femeia se încolăci în jurul lui încet, dar sigur. Brusc, își dădu seama cine era și, așa cum o descoperise pe Himiko, descoperi și dorința, o dorință care nu mai condamna atributele feminității. Neluând în seamă durerea din umeri și din mâini, o îmbrățișă cu putere pe Himiko, asemenea unui urs care își strânge dușmanul între labe. Încă adormită, trupul ei era mare și greu. O strânse încet către el până îi simți pieptul și burta lipite de ale lui, iar capul îi era ușor aplecat pe spate, în dreptul umerilor lui. Bird îi privi chipul îndreptat în sus, conturat alb în întuneric, și care părea foarte tânăr. Himiko se trezi brusc, zâmbi și, cu o ușoară mișcare a capului, îl sărută cu buzele fierbinți și uscate. Fără să-și schimbe poziția corpurilor, începură să facă sex încet.

– Bird, poți să te ții până termin eu? întrebă Himiko cu o voce încă adormită.

Din moment ce voia acum să simtă și ea plăcere, probabil că se pregătise împotriva pericolului unei sarcini.

– Bineînțeles că pot, răspunse Bird, viril, încordat, ca un marinar care tocmai fusese anunțat că vine o furtună. Se mișca atent, hotărât să-și controleze corpul, sperând parcă să se revanșeze pentru prestația jalnică din depozitul de cherestea.

– Bird! țipă Himiko scurt, cu o voce care se potrivea cu chipul ei de copil înălțându-se în întuneric.

Asemenea unui soldat care își însoțește un camarad la o luptă personală, Bird aștepta stoic ca Himiko să găsească în împreunarea lor acel ceva *genuine* după care tânjea. Multă vreme după orgasm, Himiko tremură din tot corpul. Apoi, feminină până în măduva oaselor, deveni fragilă, neajutorată, moale, și în cele din urmă adormi adânc cu un lung oftat înăbușit, ca de pui de animal sălbatic abia hrănit. Bird se simțea ca un cocoș veghind asupra unei găini. Simțind mirosul sănătos de sudoare care emana din capul ei ascuns pe jumătate sub pieptul lui, stătea nemișcat, sprijinit în coate ca să nu o strivească. Avea în continuare o erecție formidabilă, dar nu voia să întrerupă somnul lui Himiko. Scăpase de blestemul feminității, care îi intoxicase creierul cu câteva ore înainte, iar acum putea s-o accepte pe Himiko pe deplin, deși era mai feminină ca oricând. Partenera lui simțea asta și dormea adânc, respirând regulat, dar când Bird încercă să se retragă de lângă ea, penisul îi fu apucat de o mână caldă și blândă. În somn, Himiko încerca să-l oprească lângă ea. Bird gustă o satisfacție sexuală potolită, dar deplină. Zâmbi fericit și adormi și el imediat, din nou într-o pâlnie. Râdea când începuse să plutească pe oceanul somnului, dar căzu în ghearele unui coșmar claustrofobic și înăbușitor pe când încerca să se întoarcă spre țărmurile realității. Evadă din vis cu un țipăt. Când deschise ochii, Himiko era și ea trează, privind cu îngrijorare lacrimile care-i curgeau pe obraji.

8

Bird o luă în sus pe trepte, cu pantofii într-o mână și cu o pungă cu grepfrut în cealaltă, către rezerva în care era soția lui, tocmai când doctorul cel tânăr cu ochiul de sticlă începu să coboare. Se întâlniră la jumătatea scării. Doctorul se opri cu câteva trepte în fața lui Bird și începu să îi vorbească oarecum de sus, pe un ton care i se păru imperativ, deși doctorul nu spuse decât:

– Ei, cum merge treaba?

– Copilul trăiește, răspunse Bird.

– Și cu operația ce se mai aude?

– Păi, se tem că o să slăbească prea mult și o să moară înainte să-l poată opera, spuse Bird, simțind cum i se înroșește fața îndreptată în sus.

– Deh, poate că e mai bine așa.

Bird se făcuse deja stacojiu și colțurile gurii începură să-i tremure, iar reacția lui îl făcu și pe doctor să roșească.

– Soția ta nu știe încă de creierul copilului, zise acesta, vorbind oarecum în aer, nu cu Bird. Crede că are pur și simplu o problemă la unul din organe. Acuma, ce să zic, și creierul e un organ, așa că nu e chiar o minciună. Știi cum e, minți întruna ca să ieși dintr-o încurcătură și pe urmă trebuie să o iei de la capăt cu minciunile când iese adevărul la iveală, nu?

– Da, așa e, încuviință Bird.

– Păi atunci, să-mi spui negreșit dacă pot să te ajut cu ceva.

Bird și doctorul se înclinară ceremonios și trecură unul pe lângă altul pe trepte fără să se privească. „Poate e mai

bine așa, spusese doctorul, să slăbească și să moară înainte să poată fi operat.“ Asta însemna să scape de povara unui copil-legumă, fără să își murdărească mâinile cu o crimă – tot ce aveau de făcut era să aștepte ca băiatul să slăbească și să moară igienic într-un salon modern de spital. Iar treaba lui Bird era ca, așteptând, să încerce să și uite. Poate e mai bine așa. Sentimentul adânc și întunecat de rușine îl cuprinse din nou și Bird își simți trupul rigid. Păși încet, precaut, asemenea gravidelor și lăuzelor care treceau pe lângă el în capoturile lor multicolore, asemenea femeilor care purtau încă în pântece o mogâldeață mare și guralivă și asemenea celor care nu scăpaseră încă pe deplin de amintirea și de obișnuința mogâldeței cu pricina. În pântecele creierului, era și el gravid cu o mogâldeață mare și guralivă de rușine. Fără niciun motiv, femeile de pe coridor îl priveau cu dispreț și sub fiecare privire Bird pleca docil capul. Erau chiar femeile care îl urmăriseră părăsind spitalul cu copilul lui grotesc, în ambulanță, era chiar cohorta aceea de îngeri gravizi și, preț de o clipă, Bird a fost convins că știau toate ceea ce se întâmplase mai departe cu fiul lui. Și probabil că toate șopteau acum ca niște ventriloci: „Aha! Păi, dacă e vorba de copilul ăla, a fost depus pe o bandă rulantă într-un abator de copii, slăbește pe minut ce trece și o să moară în curând. Poate e mai bine așa.“

Privirea lui Bird căzu pe șirurile de leagăne din secția de pediatrie și se simți atacat de o liotă de nou-născuți. Aproape alergând, se îndepărtă pe coridor, nereușind să scape de senzația că nou-născuții îi întorseseră privirea.

În fața ușii de la salonul soției, își mirosi cu grijă palmele, brațele, umerii, chiar și pieptul, pentru că nu voia să își complice și mai mult nenorocirea dacă soția lui, așteptându-l în pat cu simțul olfactiv ascuțit la maximum, ar fi adulmecat parfumul lui Himiko pe trupul lui. Se întoarse puțin, de parcă ar fi vrut să se asigure că are o cale de evadare, iar femeile în

capot care se opriseră pe coridor se zgâiră la el din semiîntuneric. Avu impulsul să se încrunte la ele, dar, renunțând, se întoarse, își lăsă capul pe spate și ciocăni timid la ușă. Juca rolul soțului tânăr care tocmai fusese lovit de nenorocire.

Când a intrat, mama-soacră stătea în picioare la fereastră, cu spatele la ghivecele luxuriante de pe pervaz, iar soția, cu capul ridicat ca o nevăstuică deasupra mușuroiului format de pătura care îi acoperea picioarele desfăcute, avea privirea ațintită către el. În lumina bogată și puțin verzuie, amândouă păreau ușor surprinse. Bird băgase de seamă că legătura de sânge dintre cele două femei era evidentă în toate trăsăturile și în cele mai mici gesturi în momentele de surprindere și de tristețe.

– N-am vrut să vă sperii, am bătut la ușă, e drept, cam ușor…

– A, Bird, zise ușurată soția lui, cu lacrimile podidindu-i ochii triști.

Cum nu era machiată, pielea măslinie i se vedea acum clar și avea înfățișarea băiețoasă și hotărâtă de jucătoare de tenis de pe vremea când o cunoscuse Bird, cu câțiva ani în urmă. Expus privirii ei, Bird se simți cumplit de vulnerabil și, după ce așeză punga cu fructe pe pătură, se aplecă de parcă ar fi vrut să se ascundă și își lăsă pantofii sub pat. „Ce bine-ar fi să pot vorbi de pe podea, târându-mă de colo până colo ca un rac", se gândi Bird trist. Dându-și seama că era absurd, se ridică, încercând să zâmbească. Spuse apoi cu o voce cântată, străduindu-se să nu fie prea aspru:

– Hei, cum e, te mai doare?

– Da, mă mai doare din când în când și am niște contracții spasmodice. Chiar și când nu mă doare, tot nu mă simt bine și mă trece câte un junghi de fiecare dată când râd.

– Ce neplăcut!

– Da, e. Dar ia spune, Bird, ce e cu copilul?

– Păi, ce să fie? Ți-a explicat câte ceva doctorul cu ochiul de sticlă, nu?

Pe măsură ce vorbea încercând să-și mențină în voce tonul melodios de la început, Bird arunca priviri scurte către mama-soacră, ca un boxer fără încredere care pândește indicațiile antrenorului. Dincolo de capul soției, din spațiul îngust dintre pat și fereastră, soacra îi făcea cu disperare tot soiul de semne secrete, dar, scăpându-i nuanțele, Bird nu înțelegea clar decât că nu trebuie să-i spună nimic soției lui.

– Dacă măcar mi-ar spune care e problema, șopti soția cu o voce pierdută și însingurată.

Bird realiză că demonii întunecați ai îndoielii o făcuseră să rostească acele cuvinte de sute de ori până atunci, pe același ton neajutorat.

– E ceva în neregulă la un organ pe undeva, nu știu, doctorul n-a vrut să-mi dea amănunte. Probabil că încă îi mai fac niște analize. Și, pe deasupra, spitalele astea universitare sunt cumplit de birocratice, răspunse Bird, simțind duhoarea minciunii chiar pe măsură ce o spunea.

– Sigur trebuie să fie inima dacă îi fac atâtea analize. Dar de ce să aibă copilul meu probleme la inimă? se întrebă soția pe un ton atât de descumpănit, încât îl făcu pe Bird să simtă din nou nevoia de a se ghemui pe podea.

Dar aproape se răsti, ca un adolescent obraznic:

– De vreme ce sunt specialiști în cazuri de-astea, să-i lăsăm pe ei să pună un diagnostic! N-ajungem nicăieri făcând tot felul de speculații.

Șovăitor, Bird își îndreptă din nou privirea vinovată spre pat și văzu că soția lui închisese strâns ochii. Îi privi fața întrebându-se nesigur dacă echilibrul de dinainte avea să-i revină vreodată – pleoapele erau străvezii, nările umflate, iar buzele neobișnuit de mari. Cu ochii încă închiși, zăcând nemișcată, soția lui părea să fi adormit, dar, dintr-odată, un râu de lacrimi țâșni de sub pleoapele strânse:

– Imediat ce s-a născut copilul am auzit o asistentă strigând: „O!“ și am bănuit că trebuie să fie ceva în neregulă. Iar apoi l-am auzit pe director râzând vesel sau cel puțin așa mi s-a părut, nu mai știu, eram într-un asemenea hal, încât nu-mi dădeam seama dacă e vis sau realitate. Când mi-am revenit, copilul fusese deja dus altundeva cu o ambulanță.

Bird simți cum i se pune un nod de furie în gât. „Imbecilul ăla de director! Să hohotească atât de tare, încât să-l audă un pacient sub anestezie! Dacă așa face de obicei când se miră de câte ceva, o să-l aștept pe undeva în întuneric, cu o rangă, și o să-l fac eu să râdă până nu mai poate!“ Dar mânia lui Bird era mânia de moment a unui copil, știa că nici n-o să pună mâna pe vreo bâtă, nici n-o să stea la pândă în întuneric. Trebuia să recunoască faptul că își pierduse până și bruma de respect de sine de care avea nevoie ca să riposteze.

– Ți-am adus grepfrut, spuse, de parcă și-ar fi cerut iertare.

– Grepfrut? De ce? atacă soția și Bird își dădu imediat seama de greșeală.

– Fir-ar să fie, uitasem că nu ți-a plăcut niciodată mirosul de grepfrut, recunoscu înciudat și umilit. Dar de ce ți-oi fi cumpărat, oare, tocmai grepfrut?

– Poate fiindcă, de fapt, nu te gândeai nici la mine, nici la copil, Bird. Tu te gândești vreodată serios la altcineva în afară de tine? Nu de la grepfrut am pornit noi cearta când făceam meniul pentru nuntă? Of, Bird, cum ai putut să uiți asta?

Bird clătină din cap a neputință. Apoi, încercând să scape de isteria ce se acumula în ochii soției, își îndreptă privirea spre mama-soacră, care transmitea în continuare semnale din nișa înghesuită dintre pat și perete, implorând-o să-l ajute.

– Ieșisem să cumpăr niște fructe cu senzația că grepfrutul reprezintă ceva special pentru noi, așa că de-astea am cumpărat, nici măcar nu m-am gândit de ce anume sunt speciale. Ce să fac acum cu ele?

Bird fusese la magazinul de fructe împreună cu Himiko și cu siguranță că prezența ei îi influențase senzațiile. „De acum înainte, umbra lui Himiko o să atârne greu peste tot soiul de amănunte din viața mea", gândi Bird.

– Știai de bună seamă cât de tare mă deranjează mirosul de grepfrut, nici nu suport să am fructele astea în aceeași încăpere! izbucni soția lui Bird, făcându-l să se întrebe cu teamă dacă nu cumva simțise deja umbra lui Himiko.

– Ce-ar fi să le duci punga asistentelor, la birou? sugeră mama-soacră, trimițându-i lui Bird un nou semnal.

Lumina filtrată prin verdele luxuriant al plantelor din spatele ei proiecta un halou verzui, tremurător, pe ochii ei adânciți în orbite și pe nările late ca niște spatule, făcând-o să arate ca un soi de fantomă la radiografie. Bird înțelese în cele din urmă că soacra încerca să-i spună că avea să-l aștepte pe coridor când se întorcea de la biroul asistentelor.

– Mă întorc imediat. Biroul e la parter?

– E chiar lângă salonul de așteptare, răspunse mama-soacră, privindu-l insistent.

Bird ieși pe coridorul crepuscular cu punga de grepfrut sub braț. Mergând, simți deodată cum fructele încep să-și răspândească aroma, care părea să-i acopere fața și pieptul cu particule de parfum. Se gândi că mirosul de grepfrut putea chiar să provoace crize unor astmatici. Îi veniră apoi în minte soția lui, țâfnoasă din pricina nașterii, și femeia aceea cu halouri verzi în găvanele ochilor, care îi făcea semne gesticulând ca într-un dans *kabuki*. Și mai era apoi el, care se juca făcând conexiuni între mirosul de grepfrut și astm. Totul era o prefăcătorie, o piesă proastă, singurul lucru adevărat era copilul cu umflătura pe cap, copilul care se stingea acum încet, sugând apă cu zahăr în loc de lapte. Dar de ce se punea zahăr în apă? Să nu îi mai dea lapte era de înțeles, dar simpla încercare de a da o aromă oarecare substitutului

făcea ca toată afacerea aceea murdară să semene și mai mult a șmecherie demnă de dispreț.

Bird întinse punga cu grepfrut unor asistente și dădu să se prezinte, dar, de parcă i-ar fi revenit brusc bâlbâiala de când era școlar, nu a fost în stare să rostească niciun cuvânt. Tulburat, se înclină în tăcere și se grăbi să iasă. În spatele lui asistentele izbucniră într-un hohot sonor. „Totul e o prefăcătorie, totul e fals, totul e o piesă, de ce nu e chiar nimic adevărat?“ Încruntat, gâfâind, urcă treptele câte trei odată și trecu pe lângă secția de pediatrie atent ca nu cumva să arunce vreo privire înăuntru.

Mama-soacră îl aștepta proțăpită mândru în fața bucătăriei de serviciu pentru rudele și însoțitorii pacienților, cu un ibric în mână. Apropiindu-se, Bird nu mai văzu în jurul ochilor ei haloul de lumină filtrată printre frunzele verzi, ci un pustiu atât de cumplit, încât se cutremură. Realiza apoi că atitudinea ei nu avea nimic de-a face cu mândria, ci era pur și simplu țeapănă și rigidă din pricina oboselii și a disperării.

Purtară o conversație scurtă, pândind tot timpul ușa de la salonul soției lui Bird, aflat la doar câțiva metri. Când află că băiatul nu murise încă, soacra îi reproșă:

– Și nu poți aranja ceva cât mai repede? Dacă fiica mea vede vreodată copilul ăla, o să înnebunească!

Amenințat, Bird nu spuse nimic.

– Bine-ar fi dac-am avea un doctor în familie, să rezolve asta, suspină trist femeia.

„Suntem niște viermi, o adunătură nenorocită cu un instinct de conservare exacerbat“, gândi Bird. Cu toate astea, cu o voce joasă, atent la pacienții care ar fi putut asculta cu urechile ascuțite de după ușile închise de pe coridor, ca niște greieri muți, dădu raportul:

– Îi reduc copilului laptele și îi dau în loc apă cu zahăr. Doctorul care se ocupă de asta mi-a zis că ar trebui să se vadă rezultatele peste câteva zile.

Când termină, își dădu seama că smârcurile care o învăluiseră pe mama-soacră dispăruseră complet, iar ibricul părea acum o greutate prea mare pentru brațul ei slăbit. Femeia dădu încet din cap și, cu o voce pierdută și neajutorată, de parcă ar fi fost pe punctul să adoarmă, îngână:

– Aha, am înțeles. Înțeleg. După ce se termină toată povestea asta, boala copilului trebuie să rămână secretul nostru.

– Da, promise Bird, fără să amintească de vizita pe care o făcuse deja la socrul lui.

– Altfel, fata mea n-o să mai vrea niciodată să aibă un copil.

Bird încuviință, dar repulsia lui fizică față de mama-soacră crescu și mai mult. Femeia se duse în bucătărie, iar Bird se întoarse singur în salon, întrebându-se dacă soția lui nu ghicise cumva stratagema lor strălucită. Totul era o piesă proastă, în care fiecare personaj era un maestru al prefăcătoriei.

Când soția își întoarse fața către el, Bird înțelese că toată isteria legată de grepfrut fusese dată uitării. Se așeză pe marginea patului.

– Arăți tare obosit, îi spuse soția, întinzând brusc mâna și mângâindu-l pe obraz.

– Chiar sunt.

– Ai început să arăți ca un șobolan de canalizare care încearcă să se strecoare înr-o gaură.

Replica usturătoare îl luă prin surprindere pe Bird, care întrebă cu amărăciune:

– Chiar așa, ca un șobolan?

– Mama se teme că ai să te apuci iar de băut, așa cum știi tu, fără măsură zi și noapte…

Bird își aminti de senzațiile beției prelungite: capul tulbure, gâtul uscat, durerea de stomac, trupul ca de plumb, degetele amorțite și creierul murat în whisky și paralizat. Săptămâni întregi în care a dus o viață de om al cavernelor, între pereți de whisky.

– Dacă te apuci iar de băut o sa ajungi un beţivan şi n-o să mai fii bun de nimic, exact acum când copilul nostru are nevoie de tine, înţelegi, Bird?

– N-o să mai beau aşa niciodată, răspunse Bird.

Era adevărat că mahmureala feroce îşi înfipsese colţii de tigru în el, dar reuşise să scape fară să recurgă din nou la alcool. S-ar fi descurcat însă fără ajutorul lui Himiko? N-ar fi plutit oare din nou în derivă pe oceanul acela întunecat şi chinuitor, întins pe sute de ore? Nu avea de unde să ştie, iar faptul că nu putea să pomenească de Himiko îi îngreuna încercarea de a-şi convinge soţia de capacitatea lui de a rezista ispitei whisky-ului.

– Chiar îmi doresc să fie totul bine cu tine, Bird. Câteodată stau şi îmi închipui că, dacă o să fie vreodată un moment de răscruce, tu ori o să fii beat, ori o să fii prins de cine ştie ce vis nebunesc şi chiar o să-ţi iei zborul spre cer ca o pasăre adevărată.

– Suntem căsătoriţi de atâta vreme şi tu încă mai ai îndoieli cu privire la soţul tău? glumi Bird, dar soţia nu se lăsă păcălită de dulcegăriile lui, ba, mai mult, îl zgâlţâi mai tare:

– Ştii, câteodată visezi la plecarea în Africa şi strigi chestii în swahili! N-am spus nimic până acum, dar am ştiut dintotdeauna că tu nu prea vrei să duci o viaţă liniştită şi normală alături de soţia şi de copilul tău, aşa-i, Bird?

Fără să scoată un cuvânt, Bird se uită la palma murdară şi slăbită pe care soţia lui i-o aşezase pe genunchi. Spuse apoi, asemenea unui copil care, deşi recunoaşte că a greşit, se împotriveşte mustruluielii:

– Ai zis că strig ceva în swahili… Ce anume?

– Nu ştiu, Bird, nu ţin minte. Eram şi eu întotdeauna trează abia pe jumătate şi, oricum, nu ştiu swahili.

– Şi atunci ce te face să crezi că era într-adevăr swahili?

– O limbă civilizată nu poate să aibă asemenea cuvinte care sună mai degrabă a urlete de animale.

Cufundat în tăcere, Bird reflectă la cât de puțin cunoștea de fapt soția sa adevărata structură a limbii swahili.

– Când mama mi-a spus alaltăieri și apoi și aseară că ești la celălalt spital, am crezut că te-ai îmbătat sau ai fugit pe undeva. Chiar m-am îndoit de tine, Bird.

– Eram prea supărat ca să-mi treacă așa ceva prin cap.

– Și-atunci de ce te înroșești așa acum?

– Pentru ca m-am înfuriat, zise Bird aspru. De ce aș fugi? Tocmai acum, când s-a născut copilul și…

– Și când ți-am spus că sunt însărcinată, nu te-au năpădit furnicile paranoiei? Voiai cu adevărat un copil, Bird?

– Oricum, toate astea pot să mai aștepte până după ce se mai întremează copilul. Ăsta-i lucrul cel mai important acum, spuse Bird, încercând să iasă la un liman mai sigur.

– Chiar că ăsta e lucrul cel mai important acum și depinde de spitalul pe care l-ai ales și de eforturile tale ca fiul nostru să-și revină. Eu, una, n-am voie să mă dau jos din pat și nici măcar nu mi s-a spus de ce boală e atins trupul copilului meu. Tu ești singurul pe care mă pot baza, Bird.

– Atunci bazează-te pe mine.

– Mă gândeam dacă să am sau nu încredere în tine că o să ai grijă de copil și mi-am dat seama că, în realitate, nu te cunosc chiar atât de bine, Bird. Ești tipul de bărbat care o să-și asume răspunderea pentru copil chiar dacă asta implică niște sacrificii? Ești un bărbat responsabil și curajos?

Bird se gândise adeseori, înainte de vreo bătaie, de examenul de admitere la facultate și chiar înainte de căsătorie, că, dacă ar fi fost pe front, ar fi știut să spună sigur dacă e un bărbat curajos sau nu. Și regretase întotdeauna că nu putuse să dea un răspuns clar. Până și dorința lui ascunsă de a se pune la încercare în deșerturile Africii pentru a ieși din cotidian era hrănită de speranța că, astfel, ar putea să poarte propriul război. Dar în clipa aceea, fără să se gândească la război sau

la călătorii în Africa, știa că nu se putea conta pe el, pentru că era un bărbat laș.

Enervată de tăcerea lui prelungită, soția își strânse pumn mâna pe care și-o odihnea pe piciorul lui, iar Bird vru să o acopere cu palma, dar ezită pentru că simți că pumnul ei fierbea de ostilitate și l-ar fi ars.

– Mă întreb, Bird, dacă nu cumva ești tipul de om care ar abandona pe cineva mai slab chiar când are mai multă nevoie de el, cum l-ai abandonat pe prietenul acela al tău, Kikuhiko?

Soția își deschise larg ochii timizi parcă pentru a pândi reacția lui Bird.

„Kikuhiko!“ se gândi Bird. Unul dintre prietenii de pe vremea când era un dur în orășelul lui de provincie, Kikuhiko, mai mic decât el, îl urmărea peste tot. Într-o zi, trăiseră împreună o experiență bizară într-un oraș din apropiere, pe care-l cutreieraseră de-a lungul și de-a latul o noapte întreagă, pe biciclete, pentru că acceptaseră sarcina de a căuta un nebun care evadase de la un spital de psihiatrie. În vreme ce Kikuhiko se plictisise repede, începuse să se prostească și, în cele din urmă, rătăcise bicicleta împrumutată de la spital, Bird îi ascultase tot mai fascinat pe orășeni povestind despre nebunul cu pricina și își continuase până la urmă căutarea toată noaptea. Nebunul era convins că lumea reală e, de fapt, iadul și se temea de câini, pe care îi considera diavoli deghizați. În zori, haita de ciobănești germani de la spital avea să fie pusă pe urmele lui și toată lumea era de acord că omul ar fi murit de frică dacă animalele l-ar fi încolțit, așa că Bird nu se oprise din căutat până se crăpase de ziuă. La un moment dat, Kikuhiko începuse să insiste să o lase baltă și să se întoarcă în orașul lor, dar Bird, furios, îl repezise, spunându-i că știa despre relația lui cu un american homosexual care lucra pentru CIA. Noaptea, urcat în ultimul tren către casă, Kikuhiko îl zărise pe Bird încă pedalând în întuneric în căutarea nebunului

și, aplecându-se pe fereastră, strigase cu o voce plângăcioasă: „Mi-a fost frică, Bird!“ Iar Bird îl abandonase și își văzuse de căutarea lui. Până la urmă, îl găsise pe nebun spânzurat pe o colină în mijlocul orașului, dar experiența aceea marcase un prag important în viața lui. În dimineața următoare, alături de șofer în cabina camionetei cu trei roți care căra cadavrul nebunului, Bird avusese presimțirea că urma să se despartă în curând de viața de infractor – în primăvara următoare, intrase la o universitate din Tokio. Izbucnise războiul din Coreea și Bird se speriase de zvonurile cum că băieții tineri fără ocupație din orașele de provincie erau înregimentați în forțele de poliție și trimiși în Coreea. Dar ce se întâmplase oare cu Kikuhiko după ce Bird îl abandonase în noaptea aceea? Fantoma pirpirie a unui vechi prieten părea să fi apărut din întunericul trecutului doar ca să îl salute.

– Ce-ți veni să mă ataci cu povești din trecut ca asta despre Kikuhiko? Uitasem până și că ți-am spus-o…

– Mă gândeam că dacă e băiat, să-i dăm numele Kikuhiko, răspunse soția.

„Să-i dăm un nume! Exact asta îi mai lipsește unui copil grotesc ca ăsta, să aibă și nume“, se indignă Bird.

– Dacă abandonezi copilul ăsta, Bird, să știi că am să divorțez, își rosti soția lui replica pe care, evident, o repetase adeseori în pat, cu picioarele ridicate în față, privind către plantele din fereastră.

– Divorț? Nu, n-o să divorțăm.

– Poate nu, dar tot ne-am certa multă vreme pe tema asta, Bird.

„Și în cele din urmă, după ce se va fi stabilit că sunt un laș în care nu se poate avea încredere, am să-mi trăiesc restul vieții mele melancolice asemenea unui bărbat care nu e în stare să fie un soț bun, continuă Bird în gând. Chiar în clipa asta, copilul e pe moarte într-un salon de spital luminat prea

puternic, iar eu nu fac altceva decât să-i aștept moartea. Și soția mea mizează tot viitorul căsniciei noastre pe puterea mea de a-mi asuma sau nu pe deplin răspunderea pentru însănătoșirea copilului. Joc un joc pe care l-am pierdut deja." Numai că, deocamdată, Bird trebuia să-și facă în continuare datoria, așa că spuse cu o durere prefăcută:

– N-o să moară copilul, ai să vezi.

Exact atunci, mama-soacră intră cu ceaiul. Cum soacra încerca să nu lase să se ghicească dialogul lor sumbru de pe coridor, iar soția era hotărâtă să ascundă de mama ei cearta dintre ea și Bird, conversația din timpul ceaiului se rezumă, pentru prima dată, la fleacuri. Bird chiar încercă să fie amuzant, povestindu-le sec despre copilul fără ficat și despre tatăl acestuia.

Bird privi în urmă spre ferestrele spitalului, asigurându-se că sunt toate mascate de copacii cu frunzișul bogat, și abia apoi se îndreptă spre mașina sport roșie. Himiko dormea dusă, înghesuită sub volan ca într-un sac de dormit, cu capul lăsat pe spate pe scaun. Aplecându-se să o trezească, Bird simți că tocmai scăpase din încercuirea unor străini și se întorsese la adevărata lui familie. Aruncă o privire vinovată către crengile care foșneau în partea superioară a arborilor de gingko.

– Hei, Bird! îl salută Himiko în stilul studenților americani, ieșind apoi de sub volan și deschizându-i portiera.

Bird urcă grăbit.

– Putem trece mai întâi pe la mine? Și să ne oprim apoi la bancă în drum spre spitalul celălalt?

Himiko ieși de pe alee și demară imediat în trombă. Dezechilibrat, cu spatele încă lipit de scaun, Bird îi spuse cum să ajungă la el acasă. Felul în care conducea Himiko îi provoca o amețeală ca de vapor în tangaj.

– Tu te-ai trezit de tot sau acum visezi că zbori?

– Sigur că m-am trezit, Bird! Am visat că făceam sex cu tine.

– Ție numai la asta îți stă mintea? întrebă Bird surprins.

– Da, după o partidă ca aceea de aseară. Nu se întâmplă prea des, nici cu tine tensiunea asta n-o să dureze la nesfârșit. Nu-i așa că ar fi bine să știm ce-am putea face pentru ca zilele cu partide bune de sex să continue la infinit? Chiar și noi doi, la un moment dat, fără să ne dăm seama, o să ajungem să ne înăbușim cu greu căscatul când o să ne vedem goi unul pe celălalt.

„Dar abia ce-am început!" avu Bird impulsul să strige, dar MG-ul condus de mâna energică a lui Himiko huruia deja pe pietrișul din fața casei lui și intră apoi în grădină.

– Cobor în cinci minute, așa că încearcă să nu adormi iar. Oricum, nu poți visa cine știe ce partidă de sex în cinci minute.

În dormitor, Bird adună câteva lucruri de strictă necesitate ca să stea la Himiko. Le puse în bagaj cu spatele la leagănul copilului, care arăta ca un sicriu mic și alb. La urmă, luă un roman scris în engleză de un scriitor african și, desprinzând hărțile Africii de pe perete, le împături cu grijă și le vârî în buzunarul jachetei.

– Alea sunt hărți rutiere? întrebă Himiko, reperând cu privirea ei ageră buzunarul lui Bird.

Erau deja în drum spre bancă.

– De bună seamă, sunt hărți care chiar pot fi folosite.

– Păi atunci, cât ești tu la bancă, o să caut o scurtătură spre spitalul copilului.

– Asta chiar c-ar fi culmea: sunt hărți ale Africii, spuse Bird. Primele hărți rutiere adevărate pe care le-am luat.

– Sper să vină ziua când să le poți folosi, zise Himiko ușor ironică.

Lăsând-o pe Himiko înghesuită din nou sub volan și pe cale de a ațipi, Bird intră ca să se ocupe de formalitățile de

spitalizare. Dar faptul că nou-născutul nu avea încă un nume se dovedea a fi o problemă importantă. Bird răspunsese deja la un adevărat interogatoriu al fetei de la ghișeul de recepție, când izbucni, protestând gâfâit:

– Fiul meu abia născut e pe moarte, s-ar putea chiar să fi murit deja, din câte știu eu. Puteți să-mi spuneți de ce sunt obligat să-i dau un nume?

Aspru dojenită, fata cedă, iar Bird, fără vreun motiv anume, simți atunci pentru prima dată că moartea copilului era deja un fapt împlinit. Puse chiar o întrebare despre formalitățile pentru autopsie și pentru incinerare.

Însă doctorul cu care se întâlni la secția de terapie intensivă îl readuse imediat cu picioarele pe pământ:

– Ce e cu nerăbdarea asta să-ți vezi fiul mort? Știi, spitalizarea nu e chiar atât de scumpă aici și-apoi probabil că ai și asigurarea medicală, nu? Bun, e drept că fiul tău e tot mai slăbit, dar e încă în viață! Așa că ai face bine să te liniștești și să începi să te porți ca un tată adevărat.

Bird scrise numărul de telefon al lui Himiko pe o foaie din carnețel și i-o dădu doctorului, rugându-l să-l sune dacă apărea vreo urgență. Simțind că toată lumea din secție îl privea cu ură, nici măcar nu se opri la incubator să-și vadă fiul, ci se întoarse direct la mașină. Era ud leoarcă de sudoare după ce traversase în soare piața spitalului și la fel era și Himiko, care dormise în mașina deschisă. Lăsând în urmă o dâră de fum de eșapament și de miros de transpirație animalică, au pornit în grabă spre un loc unde să se întindă goi în după-amiaza fierbinte, așteptând telefonul care să anunțe moartea copilului.

Toată după-amiaza au stat cu urechile ciulite la telefon. Bird rămase în casă chiar și când Himiko ieși să facă niște cumpărături pentru cină, temându-se că ar putea suna cât era el plecat. După cină, ascultară la radio un pianist rus faimos, dar cu sonorul la minimum și cu nervii încordați la maximum

în așteptarea telefonului. Bird adormi în cele din urmă, dar se tot trezea la un țârâit fantomă din vis și se ducea să verifice telefonul. De câteva ori, granițele visului se extinseseră atât de mult, încât Bird ridica receptorul auzind vocea doctorului care îi anunța moartea copilului. Când se trezi din nou la un moment dat, în miez de noapte, simți încordarea unui condamnat la moarte în timpul unei întreruperi a execuției și astfel își redobândi curajul, de o forță și o intensitate nebănuite, prin simplul fapt că petrecea noaptea cu Himiko, și nu singur. Era pentru prima dată de când devenise adult când avea nevoie atât de mult să fie o altă persoană lângă el.

9

În dimineața următoare, Bird se duse la școală cu mașina lui Himiko. Parcat în curtea plină de elevi, MG-ul roșu reprezenta clar sămânță de scandal, dar Bird nu-și dădu seama de asta, fiind puțin îngrijorat, decât după ce-și puse cheile în buzunar. Simți că, de când începuseră problemele cu copilul, apăruseră goluri mari în toate pliurile conștiinței lui.

Încruntat, își croi drum prin cârdul de elevi care se strânseseră în jurul mașinii. În cancelarie, șeful de catedră, un bărbat scund care își purta haina viu colorată puțin strâmbă, îl informă că directorul vrea să-l vadă, dar vestea se pierdu undeva în partea corodată a conștiinței lui Bird, fără să-l tulbure.

– Bird, nu știu dacă ești obraznic sau curajos, dar chiar că ești o figură! spuse șeful de catedră amabil, încercând să glumească în timp ce-l inspecta pe Bird cu o privire curioasă.

Când intră în sala mare unde îl așteptau elevii, Bird tresări fără să își dea seama. Se îmbărbătă însă la gândul că era o grupă diferită și probabil că majoritatea nu erau la curent cu incidentul rușinos din ziua precedentă. În timpul lecției, remarcă totuși câțiva elevi care în mod evident știau, dar erau dintre cei de la liceele municipale, cosmopolite și frivole, așa că pentru ei accidentul lui Bird era pur și simplu ridicol și doar puțin eroic. Când le întâlni privirile, îi adresară chiar zâmbete de simpatie, dar și puțin răutăcioase, pe care însă Bird le ignoră.

Când ieși din clasă, un tânăr îl aștepta în capul scării în spirală. Era cel care îi sărise în apărare cu o zi înainte, elevul care-l protejase de violența clasei răzbunătoare. Nu numai că trăsese chiulul de la vreo oră într-o altă sală, dar îl mai și așteptase în soare, așa că pete de sudoare îi străluceau acum pe nas și blugii îi erau murdari de praf de la treptele pe care stătuse așezat.

– Salut!

– Salut! răspunse Bird.

– Nu-i așa că v-a chemat directorul la el? Ticălosul ăla chiar s-a dus să pârască, avea până și o fotografie cu voma, o făcuse cu un aparat minuscul!

Tânărul rânji, dezvelindu-și dinții mari și bine îngrijiți. Bird zâmbi și el. Era oare cu putință ca acuzatorul lui să fi umblat tot timpul cu un aparat după el, sperând să-l prindă într-un moment prost și să meargă apoi în fața instanței?

– I-a spus directorului că ați venit la oră mahmur, dar suntem vreo cinci sau șase gata să depunem mărturie că aveați o toxiinfecție alimentară. Ne-am gândit că ar fi bine să ne întâlnim înainte ca să ne punem de acord asupra variantelor, spuse tânărul ca un complotist priceput.

– Dar chiar eram mahmur, așa că voi vă înșelați. E exact așa cum spune puritanul acela.

Bird se strecură pe lângă elev și începu să coboare treptele. Tânărul insistă, luându-se după el pe scara în spirală:

– Atunci minți, domnule profesor, o să vă dea afară dacă recunoașteți asta. Știți doar că directorul e șeful filialei locale a Ligii Abstinenților!

– Serios?

– Așa că mergeți pe toxiinfecție, e și anotimpul numai bun. Ați putea spune, de exemplu, că salariul de aici e atât de mic, încât ați fost nevoit să mâncați ceva stricat.

– O mahmureală nu-i un lucru în legătură cu care să trișez și nici nu vreau să mințiți voi pentru mine.

– Ăăă, abia atât reuși elevul să mai îngaime. Și apoi întrebă: Încotro o să mergeți după ce plecați de aici?

Bird se hotărî să nu-l mai bage în seamă, pentru că nu voia să se implice într-un complot în plus. Realiză că devenise foarte suspicios și atribui asta lipsurilor cu care se confrunta conștiința lui.

– Oricum, nu e de dumneavoastră slujba asta. Directorul o să se simtă ridicol când o să dea afară un profesor care conduce un MG roșu, ha!

Îndepărtându-se de râsul de încântare al elevului, Bird intră în cancelarie. După ce puse la loc în dulap cutia de cretă și manualul, a găsit un plic care îi era adresat, un mesaj din partea prietenului care sponsoriza grupul de studiu. Probabil că se hotărâră la întâlnirea extraordinară ce să se facă în legătură cu Delcev. Bird deschise plicul și vru să citească biletul, dar își aduse aminte de o superstiție ridicolă legată de probabilități din vremea studenției lui și vârî mesajul în buzunar fără să îl citească – dacă ți se întâmplau în același timp două lucruri despre care nu știai ce-ți rezervă în viitor și dacă unul din ele aducea ghinion, atunci celălalt era cu siguranță purtător de noroc. Dacă întâlnirea cu directorul avea să meargă prost, trebuia să se aștepte la vești bune de la mesajul din buzunar.

O singură privire asupra chipului directorului așezat la birou îi fu de ajuns lui Bird ca să își dea seama că întâlnirea avea să fie un dezastru. Se resemnă cu gândul că va încerca să petreacă într-un mod cât mai plăcut timpul cât va dura interogatoriul.

– Avem o problemă destul de neplăcută, Bird. Sincer să fiu, și pentru mine e puțin ciudat, spuse directorul pragmatic și reținut, de parcă ar fi fost un magnat într-un film despre un imperiu financiar.

Deși nu împlinise încă patruzeci de ani, reușise să transforme un simplu serviciu de meditații private într-o școală

pregătitoare în toată puterea cuvântului, cu o programă integrată extinsă, și se gândea acum la înființarea unui colegiu universitar. Avea capul ras cu grijă și purta ochelari făcuți la comandă, cu lentilele ovale agățate de o ramă groasă și dreaptă, care îi accentua trăsăturile neregulate ale feței. Însă în dosul ochelarilor stridenți și ridicoli i se citea în ochi ceva care îl făcea pe Bird să aibă față de director o simpatie sinceră.

– Știu la ce vă referiți și am greșit.

– Elevul care s-a plâns, un nesuferit de altfel, e colaborator permanent la revista școlii și ar fi neplăcut dacă s-ar apuca să facă gălăgie…

– Da, sigur. Îmi dau demisia chiar acum, spuse Bird repede, luând inițiativa, pentru a-l ușura pe director de povară.

Directorul pufni energic pe nas și, cu o figură jignită și compătimitoare, zise:

– Profesorul se va supăra, de bună seamă…

Era o cerere voalată către Bird să îi explice el situația socrului său. Bird încuviință, simțind că avea să se enerveze în curând dacă nu părăsea biroul imediat.

– Încă ceva, Bird. Se pare că o mână de elevi susțin că era, de fapt, o toxiinfecție și îl amenință pe pârâcios, care pretinde că tu i-ai fi instigat. E adevărat așa ceva?

Începând să zâmbească, Bird clătină din cap a negație și spuse:

– Atunci, nu vreau să vă mai rețin.

– Îmi pare rău de toată povestea asta, Bird, continuă directorul cu o voce sinceră. În spatele lentilelor ovale, ochii i se înnegurară o clipă. Mi-ai fost întotdeauna simpatic, Bird, îmi place că ai caracter. Ia zi, chiar erai mahmur?

– Da, eram mahmur, răspunse Bird și ieși din birou.

Hotărî ca, în loc să se întoarcă în cancelarie, să o ia prin camera pentru personalul administrativ și apoi prin curte până la mașină. Simțea ridicându-se în el umbra întunecată

a unei răzvrătiri romantice, de parcă tocmai fusese umilit pe nedrept.

– Ne părăsiți, domnule profesor? Mi-ar părea rău, să știți, i se adresă bătrânul administrator.

Așadar, zvonul se răspândise deja. Bird era destul de popular printre cei care lucrau în administrație.

– O să rămân să vă sâcâi până la sfârșitul semestrului, răspunse Bird, gândindu-se descumpănit că nu era demn de expresia întipărită pe fața ridată a bătrânului.

Încăpățânatul aliat al lui Bird stătea rezemat de portiera MG-ului, cu ochii mijiți ca să se apere de văpaia strălucitoare a soarelui. Fu surprins să îl vadă pe Bird ieșind pe ușa din dos a camerei pentru personalul administrativ și se ridică în grabă. Bird urcă în mașină.

– Cum a mers? I-ați spus că a fost toxiinfecție, v-ați apărat drepturile?

– Ți-am spus doar că eram mahmur.

– Ei, bravo, asta-i bună! izbucni băiatul oarecum disprețuitor. Vă dați seama că au să vă dea afară!

Bird vârî cheia în contact și porni motorul. Aproape instantaneu, sudoarea începu să-i curgă pe picioare, de parcă ar fi fost într-o saună. Volanul era și el atât de fierbinte, încât Bird își retrase degetele cu o mișcare bruscă, înjurând:

– La naiba!

Elevul râse amuzat:

– Ce-o să faceți după ce vă concediază?

„Ce-o să fac oare după ce mă concediază? Și mai am și facturi de plătit la două spitale!“ gândi Bird. Prăjit de soare, capul nu producea decât șiroaie lipicioase de transpirație și niciun plan viabil. Cu o vagă nesiguranță, își dădu seama că avea din nou o criză de lipsă de încredere.

– De ce nu vă faceți ghid? N-ar mai trebui să vă faceți griji pentru un pumn de yeni amărâți de la o școală pentru ratați, ci ați putea să stoarceți dolari de la turiștii străini!

– Știi pe unde e un birou de ghizi? întrebă Bird brusc interesat.

– O să aflu. Unde vă găsesc?

– Ne-am putea întâlni săptămâna viitoare după oră.

– Las' pe mine! zise elevul încântat.

Bird voise inițial să scape de student ca să poată citi scrisoarea din buzunar și ieșise prudent cu mașina în stradă, dar, pe măsură ce accelera, își dădu seama că, în realitate, îi era recunoscător tânărului. Se gândi cât de dărâmat s-ar fi simțit acum dacă elevul nu l-ar fi făcut să râdă pe când pleca într-o mașină sport soioasă de la o slujbă pe care tocmai o pierduse. Parcă îi era scris să fie ajutat întotdeauna când era într-o situație imposibilă de o liotă de frați mai tineri. Își aduse aminte că trebuia să umple rezervorul și trase la o benzinărie. După o clipă de gândire, ceru benzină cu cifră octanică mare și scoase apoi din buzunar plicul care, potrivit superstiției din studenție, avea desigur să-i aducă vești din cele mai bune.

Delcev ignorase o somație din partea consulatului și trăia încă în Shinjuku împreună cu o prostituată tânără. Nu era dezamăgit din pricina politicii țării sale, nici nu încerca să spioneze, nici nu avea de gând să dezerteze, pur și simplu nu putea să se despartă de japoneza respectivă. Evident, cei de la consulat se temeau ca incidentul Delcev să nu fie speculat din punct de vedere diplomatic, pentru că, dacă anumite guverne occidentale ar fi lansat o campanie bazata pe izolarea lui, repercusiunile ar fi fost majore cu siguranță. Prin urmare, guvernul lui Delcev voia să-l aducă înapoi la consulat cât mai repede ca să-l poată trimite înapoi în țară, dar implicarea poliției japoneze ar fi stârnit vâlvă în jurul incidentului. Pe de altă parte, dacă cei de la consulat ar fi încercat o acțiune în forță, Delcev, care luptase în Rezistență în timpul războiului, s-ar fi bătut până în pânzele albe și până la urmă tot ar fi fost necesară intervenția poliției. Cum nu avea

cui altcuiva să i se adreseze, consulatul le ceruse membrilor asociației de studii slave să încerce să îl convingă pe Delcev de nesăbuința lui. Sâmbătă, la ora unu, trebuia să aibă loc o nouă întâlnire la restaurantul de peste drum de universitatea pe care o absolviseră Bird și ceilalți. Prietenul mai scria că, din moment ce Bird fusese cel mai apropiat de Delcev, toată lumea se aștepta să participe și el.

„Sâmbătă, poimâine, da, am să mă duc", se gândi Bird și puse plicul înapoi în buzunar. Băiatul de la pompă era învăluit într-un nor toxic de benzină, ca o albină ce răspândește în aerul din jur parfum de miere. Bird plăti și plecă în trombă de la benzinărie. Era, până la urmă, o scrisoare bună pentru că, presupunând că telefonul care anunța moartea copilului avea să nu sune nici în următoarele două zile, o treabă de orice fel în afara casei, care să-i țină ocupate orele de așteptare încordată, reprezenta un noroc chior.

În drum spre casă, opri la un magazin și cumpără bere și o conservă de somon. Parcă în fața casei, se duse la ușă și o găsi încuiată. Să fi ieșit Himiko? Bird fu cuprins de o furie violentă, i se părea chiar că aude telefonul sunând aiurea minute în șir. Dar, când ocoli casa și strigă la fereastra dormitorului, se liniști să vadă silueta lui Himiko apărând de după perdele. Bird oftă ușurat și se întoarse la ușă, leoarcă de sudoare.

– Ceva vești de la spital? întrebă cu fața încă încordată.

– Nu, Bird.

Bird se simțea de parcă, urcându-se în mașina sport roșie și fâțâindu-se cu ea prin Tokio într-o zi de vară, își risipise energia pe o arie imensă. Era cuprins de oboseală ca de cleștii unui gigantic rac, ca și cum doar vestea morții copilului ar mai fi putut să dea un sens și o direcție activităților de peste zi. Întrebă îmbufnat:

– De ce ții ușa încuiată și ziua?

– De teamă, cred. Am senzația neplăcută că un spiriduș malefic mă pândește afară.

– Un spiriduș care să te pândească pe tine? întrebă Bird uimit. Nu cred că ți se poate întâmpla nimic neplăcut acum.

– Știi, n-a trecut chiar atât de multă vreme de când soțul meu s-a sinucis. Cu aroganța ta formidabilă, tu crezi că ești singurul care trebuie să se ferească de spiriduși malefici?

Replica fu o palmă teribilă, iar Bird scăpă de lovitura de grație doar pentru că Himiko, întorcându-i spatele, intră în cameră fără să continue.

Urmărind cu privirea umerii goi ai lui Himiko, strălucind de grăsime, Bird își croi cu dificultate drum prin aerul greu și stătut din camera de zi și, când era pe punctul să intre în dormitor, se opri brusc, descumpănit. O fată masivă, cam de vârsta lui Himiko, dar îmbătrânită înainte de vreme, cu brațele și umerii descoperiți, stătea tolănită pe pat învăluită într-o ceață deasă de fum de țigară care plutea prin cameră ca un nor toxic.

– Nu ne-am văzut de un car de ani, Bird, îl salută răgușit fata.

– Salut! spuse și Bird, încă nerevenindu-și din uimire.

– Nu voiam să stau singură să aștept telefonul, așa că am chemat-o pe la mine.

– Tu nu trebuia să lucrezi la radio astăzi ? întrebă Bird.

Fata fusese și ea colegă cu Bird la secția de engleză. După absolvire, vreme de doi ani nu făcuse altceva decât să se distreze și, ca majoritatea fetelor de la universitatea lui Bird, refuzase toate ofertele de muncă pentru că le considerase ca fiind sub demnitatea și priceperea ei. Până la urmă, după doi ani de trândăveală, devenise producătoare la un post de radio de mâna a treia cu audiență locală.

– Toate emisiunile mele sunt după miezul nopții, Bird. Probabil că ai auzit și tu gemetele alea scârboase care sună

de parcă fetele și-ar trage-o pe gât cu toți ascultătorii, spuse producătoarea apăsat.

Bird își aminti de toate scandalurile de pomină în care fata târâse postul de radio după ce fusese angajată cu atâta generozitate. Și își aminti în detaliu și disprețul pe care-l avusese pentru ea în studenție, când era nu numai masivă, ci și grasă, cu un nu știu ce în jurul ochilor și nasului, care o făcea să semene cu un bursuc.

– Nu putem să mai scăpăm de fumul ăsta? întrebă Bird reținut, lăsând berile și conserva de somon pe televizor.

Himiko se duse în bucătărie să dea drumul la ventilator, dar prietena ei, fără să ia în seamă ochii plini de reproș ai lui Bird, își aprinse încă o țigară cu degetele lungi și subțiri, ale căror unghii erau date cu ojă argintie. În ciuda părului care-i acoperea fetei fața, Bird remarcă, la lumina portocalie a țigării Dunhill, ridurile de pe frunte și zvâcnirile ușoare care făceau să-i tremure pleoapele cu capilarele negre foarte vizibile. Ceva ascuns mocnea în ea și Bird deveni prudent.

– Pe voi nu v-a moleșit căldura asta?

– Ba da, simt că mă ia cu leșin, răspunse prietena lui Himiko prost dispusă. Dar când stai la un pahar de vorbă cu prieteni de demult, e neplăcut să se tot învârtă aerul prin cameră.

În timp ce Himiko trebăluia prin bucătărie căutând loc la gheață pentru bere, ștergând de praf cutiile de conserve și inspectându-le etichetele, producătoarea o privea dezaprobator de pe pat. „Nemernica asta probabil o să răspândească zvonul despre noi doi cu râvnă, nu m-ar mira să fie și la radio într-o noapte."

Himiko prinsese hărțile lui Bird în piuneze pe peretele dormitorului, iar romanul african pe care îl vârâse în geantă zăcea pe podea ca un șobolan mort. Probabil că Himiko tocmai îl citea când venise prietena ei, așa că aruncase cartea pe jos

și o lăsase acolo, ridicându-se să descuie ușa. Bird îngheță: comorile lui africane erau tratate cu atâta neglijență, încât probabil că era un semn. „Bănuiesc că până la urmă n-o să mai ajung să văd cerul Africii cât oi trăi, ce să mai spun de economisit bani, când tocmai mi-am pierdut slujba de care aveam nevoie pentru traiul de pe o zi pe alta."

– Am fost dat afară astăzi, s-au dus și cursurile de vară, și tot, o anunță pe Himiko.

– Nu mai spune! Ce s-a întâmplat?

Bird se văzu nevoit să povestească despre mahmureală, despre vomatul în clasă, despre hărțuiala elevului puritan și povestea deveni în scurtă vreme întunecată și sordidă. Scârbit, o încheie repede.

– Dar ai fi putut să te aperi în fața directorului! Dacă elevii aceia erau dispuși să depună mărturie că fusese o toxiinfecție, nu greșeai cu nimic dacă îi lăsai să te susțină, Bird! Nu trebuia să te dai bătut așa ușor și să fii dat afară.

„Da, chiar, de ce am acceptat atât de ușor să fiu dat afară?" Pentru prima dată, Bird se simți atașat de postul de profesor pe care tocmai îl pierduse, care nu era genul de slujbă la care să renunți dintr-un impuls de moment. Și, oare, cum o să-i spună socrului? O să-i poată mărturisi că s-a îmbătat criță exact în ziua când s-a născut copilul lui anormal și că a doua zi dimineață s-a purtat atât de execrabil din cauza mahmurelii, încât și-a pierdut slujba? Și asta, chiar cu sticla de Johnnie Walker pe care i-o făcuse cadou profesorul…

– Am avut pur și simplu senzația că nu mai e nimic pe lume de care să mă agăț ca să-mi apăr drepturile. Și, pe deasupra, eram atât de nerăbdător să termin cât mai repede întrevederea cu directorul, că am fost de acord cu orice. A fost un gest necugetat, știu.

Producătoarea îl întrerupse:

– Adică simți că ți-ai pierdut toate drepturile pentru că stai și aștepți să-ți moară copilul?

Deci Himiko îi povestise prietenei ei toată tărășenia!

– Ceva de genul ăsta, răspunse Bird iritat și de indiscreția lui Himiko, și de duritatea producătoarei.

Începuse deja să se imagineze în centrul unui scandal de proporții.

– Să știi că oamenii care încep să creadă că nu mai au niciun drept în lumea reală sunt cei care se sinucid. Bird, te rog să nu cumva să te sinucizi, spuse Himiko.

– Ce-i cu prostiile astea cu sinuciderea? se enervă Bird.

– Soțul meu s-a sinucis chiar după ce începuse să se simtă așa. Dacă te-ai mai și spânzura în aceeași cameră, chiar aș fi convinsă că sunt o vrăjitoare.

– Nici nu mi-a trecut vreodată prin cap să mă sinucid, declară Bird.

– Dar tatăl tău s-a sinucis, nu-i așa?

– De unde știi?

– Mi-ai spus chiar tu în noaptea când s-a sinucis soțul meu, ca să mă consolezi. Voiai să mă faci să cred că sinuciderea e ceva obișnuit, care se întâmplă în fiecare zi.

– Probabil că eram foarte tulburat, bâigui Bird.

– Mi-ai povestit și cum te-a bătut tatăl tău înainte să se sinucidă.

– Adică? întrebă prietena lui Himiko, curioasă la culme.

Dar cum Bird tăcea îmbufnat, Himiko se apucă să relateze povestea așa cum o auzise și ea.

Într-o zi, la vârsta de șase ani, Bird se apucase să îl sâcâie pe tatăl lui cu o întrebare: „Tată unde eram eu cu o sută de ani înainte să mă nasc? Unde o să fiu eu la o sută de ani după ce o să mor? Ce o să mi se întâmple când o să mor?“ Fără să scoată vreun cuvânt, tatăl lui îl pocnise peste gură, spărgându-i doi dinți și umplându-i fața de sânge. Instantaneu, Bird uitase frica de moarte. Trei luni mai târziu, tatăl lui își trăsese un glonț în cap cu un pistol militar german din Primul Război Mondial.

Aducându-și aminte de tatăl lui, Bird spuse:

– Dacă fiul meu moare de subnutriție, măcar voi avea o spaimă mai puțin. Pentru că n-aș ști ce să fac dacă fiul meu mi-ar pune aceeași întrebare când ar împlini șase ani. N-aș putea să-mi pocnesc propriul copil peste gură îndeajuns de tare, încât să-l fac să-și uite frica de moarte. Nici măcar pentru o vreme.

– Doar să nu te sinucizi, da, Bird?

– Nu-ți face griji, spuse Bird luându-și privirea, care începea să pară rătăcită, de la ochii umflați și injectați ai lui Himiko.

Producătoarea se întoarse spre Bird cu aerul că ar fi așteptat ca Himiko să tacă:

– Bird, faptul că tu aștepți acum ca fiul tău să se stingă hrănit cu apă și zahăr, într-un spital cine știe pe unde, nu e starea cea mai jalnică în care ai putea fi? Numai autoamăgire, nesiguranță și teamă și poate de asta te simți atât de sfârșit. Ați și slăbit mult, și tu, și Himiko.

– Dar nu pot să-l iau acasă și să-l omor, protestă Bird.

– Măcar așa n-ar trebui să te mai amăgești, ai fi nevoit să recunoști că ai mâinile murdare. E deja prea târziu să mai scapi de criminalul din tine și de obligația de a deveni criminal pentru că voiai să-ți protejezi căminul de un copil anormal și, în fond, e și o logică egoistă în toate astea. Numai că tu ai lăsat toată treaba în seama unui doctor de la spital și stai și te văicărești făcând pe victima nevinovată a unei nenorociri neașteptate, de parcă ai fi un om tare cumsecade, și să știi că asta nu e deloc bine pentru sănătatea ta mintală. Trebuie să-ți fi dat seama la fel de bine ca mine, Bird, că de fapt te amăgești.

Bird negă:

– Mă amăgesc? Da, dacă aș încerca să mă conving că am mâinile curate când aștept cu nerăbdare să moară copilul ăla când eu nu sunt prin preajmă, asta ar fi cu siguranță o

minciună. Dar știu foarte bine că am să fiu responsabil pentru moartea copilului.

– Știu și eu, Bird… spuse producătoarea neîncrezătoare. Mă tem că o să dai de o grămadă de belele când o să moară copilul, asta o să-ți fie pedeapsa pentru că te-ai amăgit pe tine însuți. De-asta Himiko o să trebuiască să te supravegheze îndeaproape ca nu cumva să te sinucizi, Bird. Deși, probabil, până atunci te vei fi întors la soția ta cea suferindă.

– Oricum, soția mi-a spus că vrea să divorțeze dacă neglijez copilul și moare.

– Odată ce autoamăgirea asta te-a otrăvit, nu e chiar așa de simplu să iei hotărâri de-astea, spuse Himiko, dezvoltând cumplita profeție a prietenei sale. Nici vorbă de divorț, Bird. O să găsești justificări peste justificări și o să încerci să-ți salvezi căsnicia fără să-ți dai seama care sunt adevăratele probleme. Hotărârea de a divorța nu-ți mai stă de mult în putere, Bird, otrava a început deja să lucreze. Și știi cum o să se sfârșească toate astea? Nici măcar propria soție n-o să mai aibă încredere absolută în tine, iar într-o bună zi o să-ți dai seama că toată viața ta personală stă sub spectrul amăgirii și, în cele din urmă, o să te distrugi. Bird, au început deja să apară primele semne de autodistrugere!

– Păi asta e o fundătură. Văd că v-ați apucat să zugrăviți viitorul cel mai sumbru cu putință, încercă Bird să glumească, dar fosta lui colegă i-o reteză scurt:

– Deocamdată, e evident că ești într-o fundătură, Bird.

– Dar faptul că soția mea a dat naștere unui copil anormal a fost un simplu accident, nu e niciunul dintre noi de vină. Nu sunt criminal înrăit să-i frâng gâtul copilului, nici înger să mobilizez toți doctorii ca să încerce să îl țină în viață, indiferent de cât de legumă ar fi. Așa că tot ce pot să fac e să îl las la un spital universitar și să mă asigur că slăbește și că o să sfârșească de moarte naturală. Și când se vor fi terminat

toate astea, dacă o să fiu otrăvit de autoamăgire ca un șobolan de canalizare care se zvârcolește într-o fundătură după ce a înghițit otravă, asta e.

– Aici greșești, Bird! Ar trebui să devii fie un criminal înrăit, fie un înger puternic.

Bird simți pentru o clipă miros de alcool în aerul dulce-acrișor. Privi fața producătoarei și văzu, chiar și în semiîntunericul din cameră, că era congestionată, de parcă ar fi fost bolnavă.

– Tocmai mi-am dat seama că de fapt te-ai îmbătat…

– Asta nu înseamnă că o să scapi fără nicio zgârietură din tot ce-am zis până acum, declară fata triumfătoare și, scoțând demonstrativ o răsuflare fierbinte duhnind a whisky, continuă: Degeaba încerci să negi, Bird, dar încă nu-ți dai seama de problema fărâmelor de autoamăgire care te vor chinui după moartea copilului. Nu-i așa că temerea ta cea mai mare în momentul de față e că fiul tău ar putea foarte bine să nu moară și să crească mai departe ca o buruiană?

Bird se crispă și începu să transpire. Nu spuse nimic o bună bucată de vreme, simțindu-se ca un câine bătut. Apoi se ridică fără niciun cuvânt și se duse la frigider să ia o bere. Îi pieri însă imediat cheful să bea când văzu că numai jumătatea sticlei care stătuse direct pe gheață era rece, iar restul doar călâie. Se întoarse totuși în dormitor cu sticla și cu trei pahare. Prietena lui Himiko era în camera de zi, aranjându-și părul și machiajul și îmbrăcându-se. Bird se întoarse cu spatele și turnă în două pahare, unul pentru el și unul pentru Himiko, berea care făcu o spumă închisă la culoare.

– Nu bei niște bere cu noi? îi strigă Himiko prietenei sale.

– Nu, mulțumesc, trebuie să plec la radio.

– Dar e încă devreme, zise Himiko, alintându-se.

– Sunt sigură că nu mai ai nevoie de mine, acum că a venit Bird, spuse fata, vrând parcă să-l prindă pe Bird într-o plasă de

aluzii. Continua apoi, direct către Bird: Sunt un soi de zână bună pentru toate fetele care au terminat facultatea odată cu mine. Toate au nevoie de mine ca zână, pentru că încă nu știu ce vor, și când cineva e în încurcătură, apar și eu ca să îi dau putere. Te rog să n-o târăști prea mult pe Himiko în problemele tale de familie, da, Bird? Te compătimesc și eu, dar…

După ce Himiko ieși cu prietena ei să o conducă la un taxi, Bird vărsă restul de bere stătută în chiuvetă și făcu un duș rece. Biciuit de stropi, își aminti de o excursie din școala primară, când rămăsese în urmă, se rătăcise și îl prinsese o ploaie rece ca gheața. Singurătatea îngrozitoare și senzația cumplită de neputință. La vremea aceea, ca un crab tânăr care abia se lepădase de carapace, ceda imediat chiar și în fața celui mai neînsemnat dușman. „Aia a fost situația cea mai grea din viața mea", își zise Bird. I se făcu din nou frică numai la gândul că, într-un mod miraculos, reușise să reziste unei găști de adolescenți în noaptea aceea.

Vag excitat după duș, se întinse gol în pat. Mirosul intrusului se risipise și casa răspândea din nou parfumul său special de vechi. Acesta era bârlogul lui Himiko. Trebuia să-și fi marcat teritoriul frecându-se de toate cotloanele, ca să lase parfumul trupului ei, ca un animal mic și timid, altfel n-ar fi reușit să scape de temeri. Bird se obișnuise atât de mult cu mirosul casei, încât uneori îl confunda cu propriul miros. Oare unde întârzia Himiko? Bird abia se spălase de nădușeală, că pielea începu din nou să-i transpire. Merse împleticit până în bucătărie și desfăcu încă o sticlă de bere.

O oră mai târziu, când Himiko se întoarse, îl găsi pe Bird prost dispus.

– Era geloasă, spuse, încercând să-și apere prietena.

– Geloasă?

– Dintre toate membrele grupului nostru, ea e cea mai nefericită, dacă-ți vine să crezi. Din când în când, câte una

dintre noi se mai culcă cu ea, ca s-o facem să se simtă mai bine. Și așa s-a convins ea că, de fapt, e zâna noastră bună.

Mecanismele morale ale lui Bird se defectaseră încă de când își abandonase copilul în spital, așa că relația lui Himiko cu prietena ei nu îl șocă deloc.

– Poate că într-adevăr vorbea așa din gelozie, dar asta nu înseamnă că am scăpat fără nicio zgârietură din tot ce-a zis, spuse Bird.

10

Se uitau la știrile de noapte, Bird întins pe burtă pe pat, cu capul ridicat ca un mic arici de mare, iar Himiko pe podea, strângându-și genunchii la piept cu brațele. Zăpușeala de peste zi se potolise și se bucurau acum, goi, ca niște oameni ai cavernelor, de aerul răcoros. Cum dăduseră sonorul foarte încet, cu gândul la telefonul care trebuia să țârâie, singurul sunet care se auzea în cameră era o voce slabă ca bâzâitul unei albine. Dar pentru Bird nu era vocea unui om înzestrat cu rațiune și sensibilitate, iar umbrele de pe ecran erau doar siluete fără sens. Nu lăsa nimic din lumea exterioară să își proiecteze imaginea pe ecranul conștiinței lui. Ca un aparat echipat doar cu receptor, nu făcea decât să aștepte un semnal îndepărtat, despre care nici măcar nu știa dacă avea să fie transmis. Semnalul nu fusese trimis încă și receptorul, Bird, era defect pentru moment. Cu o mișcare bruscă, Himiko își așeză cartea în poală – *Viața mea în pădurea de fantome,* a scriitorului african Amos Tutuola – și, aplecându-se înainte, dădu mai tare sonorul televizorului. Bird continuă să nu distingă imaginile pe care ochii lui le vedeau, nici sunetele pe care urechile lui le auzeau. Aștepta pur și simplu mai departe, cu privirea pierdută în ecran. După un minut, Himiko întinse un braț, ținându-și genunchii și mâna cea-laltă pe podea, și opri televizorul. Punctul argintiu licări, se micșoră instantaneu și apoi se stinse, ca o reprezentare pură a formei morții. „Se prea poate ca fiul meu să fi murit

chiar acum!“ Bird simți că i se taie răsuflarea. Așteptase să sune telefonul de dimineață până la acea oră târzie din noapte și nu făcuse nimic altceva decât să mănânce niște pâine cu șuncă, să bea niște bere și să o penetreze pe Himiko în repetate rânduri; fără să arunce măcar o privire pe hărți sau pe romanul lui african (Himiko era captivată de hărți și de carte, de parcă ar fi fost și ea atinsă de febra lui Bird), se gândise doar la moartea copilului.

Răsucindu-se pe podea, Himiko îi spuse ceva, cu o strălucire febrilă în ochi.

– Poftim? se încruntă Bird, incapabil să o înțeleagă.

– Ziceam că ăsta ar putea fi începutul războiului nuclear cu care se va sfârși lumea.

– Cum adică? întrebă Bird surprins. Câteodată spui din senin niște chestii…

– Din senin? se miră și Himiko. Pe tine nu te-a șocat știrea de adineauri?

– Ce știre? Nu eram atent, îmi zburase gândul la altceva.

Himiko îi aruncă o privire plină de reproș, dar realiză imediat că Bird nu încerca să o ia peste picior și nici nu auzise. Strălucirea din ochi i se estompă:

– Vino-ți în fire, Bird!

– Ce știre?

– Hrușciov a reluat testele nucleare și se pare că au detonat o bombă pe lângă care bombele cu hidrogen sunt simple pocnitori.

– A, asta, spuse Bird.

– Nu pari prea impresionat.

– Păi nu prea sunt…

– Ce ciudat!

Bird abia acum își dădu seama că era într-adevăr ciudat să nu-l impresioneze câtuși de puțin faptul că Uniunea Sovietică reluase testele nucleare, dar se gândi că nu l-ar fi surprins nici

măcar să audă că un al Treilea Război Mondial izbucnise printr-o explozie nucleară.

– Nu știu de ce, dar chiar nu simt nimic.

– Nu te mai interesează deloc politica în ultima vreme?

După un minut de tăcere, Bird răspunse:

– Nu mai sunt atât de atent la situația internațională pe cât eram în studenție. Ții minte că mergeam cu tine și cu soțul tău la toate marșurile de protest? Singurul lucru care încă mă preocupă sunt armele nucleare și singura acțiune politică a asociației noastre de studiu a fost să demonstrăm împotriva războiului nuclear. Așa că știrea despre Hrușciov ar fi trebuit probabil să mă șocheze, doar că n-am simțit absolut nimic, deși mă uitam.

– Bird… ezita Himiko.

– Parcă sistemul meu nervos nu mai răspunde decât la problema cu copilul și nu se lasă stimulat de nimic altceva, spuse Bird, mânat de o anxietate vagă.

– Gata, Bird, destul! Toată ziua, vreme de cincisprezece ore, n-ai vorbit decât despre asta: dacă o fi murit sau nu copilul.

– E adevărat că fantoma asta a pus stăpânire pe mintea mea, e ca și cum m-aș fi scufundat într-un bazin plin cu imaginea copilului.

– Nu e normal, Bird. Dacă mai durează mult până slăbește copilul ăla, să zicem încă o sută de zile, o să-ți pierzi mințile, să știi!

Bird îi aruncă lui Himiko o privire plină de ură, ca și cum ecoul cuvintelor ei ar fi putut să-i dea copilului hrănit cu apă cu zahăr și lapte cu țârâita energia pe care o găsea Popeye marinarul într-o cutie de spanac. Of, o sută de zile! Două mii patru sute de ore!

– Bird, dacă lași fantoma copilului să te bântuie în halul ăsta, n-o să scapi de ea nici după ce moare copilul. Continuă

apoi cu un citat din *Macbeth*: „These deeds must not be thought after these ways, Bird, so it will make us mad."[1]

– Dar nu pot să nu mă gândesc la copil acum și poate așa o să fie și după ce moare. Asta e. S-ar putea să ai dreptate, partea cea mai grea o să vină abia după moartea copilului.

– Să știi că nu e prea târziu să suni la spital și să le spui să îi dea lapte cât trebuie…

– Nu, degeaba, o întrerupse Bird cu o voce sfâșietoare, aproape un urlet. Ți-ai da și tu seama că e degeaba dacă i-ai vedea umflătura de pe cap.

Himiko îl măsură cu privirea și clătină din cap, îngrijorată de ceea ce vedea. Își evitară privirile. După o vreme, Himiko stinse lumina și își făcu loc în pat lângă Bird. Aerul se răcorise deja destul ca doi oameni să poată sta împreună într-un pat înghesuit, fără să se sufoce reciproc. Perfect nemișcați, rămaseră în tăcere o bună bucată de vreme. Apoi, Himiko se încolăci în jurul lui Bird, mișcându-se cu o stângăcie surprinzătoare pentru o expertă. Bird îi simți pe coapsă părul pubian, uscat. Avu un puseu de ură, care trecu repede. Își dorea ca Himiko să nu-și mai miște mâinile și picioarele și să cadă în somnul ei adânc, feminin, dar în același timp spera ca ea să rămână trează până adormea el. Se scurseră câteva minute. Amândoi simțeau și încercau să nu arate că știu că celălalt e treaz. În cele din urmă, Himiko întrebă brusc, ca un bursuc care s-a plictisit să se mai prefacă mort, cu o voce ciudat de subțire:

– Ai visat ceva cu copilul noaptea trecută, nu-i așa?

– Da. De ce?

– Ce-ai visat?

– O bază de rachete pe lună și leagănul copilului, izolat pe stâncile alea pustii. Atât. E doar un vis.

---

[1] În engleză, în original: „Asemenea fapte / Te scot din minți, de le-adâncești așa.", *Macbeth*, Act II, Scena 2, W. Shakespeare, *Opere complete*, vol. 7, Buc. 1988, Ed. Univers, trad. de Ion Vinea (n. red.).

– Te-ai chircit ca un copil, ai strâns din pumni și ai început să țipi în somn: „Uaa! Uaa!“ cât te ținea gura.

– Groaznic, asta nu e normal, spuse Bird aproape furios, înecat în izvoare fierbinți de rușine.

– Mi-a fost frică. Am crezut că o s-o ții tot așa și că n-o să mai revii la normal.

Bird tăcea, cu obrajii arzându-i în întuneric. Himiko zăcea nemișcată.

– Bird, cred că aș putea să-ți dau mult mai mult curaj dacă asta m-ar privi și pe mine, adică dacă n-ar fi o problemă personală care îți aparține întru totul, spuse Himiko pe un ton potolit, de parcă îi părea rău că îi pomenise lui Bird despre țipatul în somn.

– Ai dreptate, mă privește numai pe mine, e o experiență personală. Dar trecând prin unele experiențe personale, în care te arunci cu capul înainte în prăpastie, găsești până la urmă un tunel secundar sau ceva care dă către un adevăr ce nu te mai privește doar pe tine, ci e universal. Și astfel găsești măcar alinare pentru suferințele îndurate. Ca Tom Sawyer, care a trebuit să sufere într-o peșteră, în beznă, dar care a găsit nu numai calea de ieșire, ci și un sac cu aur! Dar experiența mea personală de acum e ca un puț de mină săpat vertical și izolat, care merge până la o adâncime unde nu mai există speranța și care nu se deschide către lumea nimănui. Așa că degeaba mă zbat și sufăr în beznă în peșteră, experiența mea personală n-o să aibă nici măcar o fărâmă de sens pentru nimeni. Nu fac altceva decât să sap întruna, în zadar, cu rușine. Tom Sawyer din mine e pe fundul unui puț de mină cumplit de adânc și chiar nu m-aș mira să-și piardă mințile.

– Știu din experiență că nu există suferință în zadar, Bird. La puțină vreme după sinuciderea soțului meu m-am culcat, fără protecție, cu un bărbat care se poate să fi fost bolnav și m-am ales de atunci cu o adevărată fobie față de sifilis.

Am suferit de frica asta foarte mult timp și câtă vreme am suferit mi se părea că nu există nevroză mai zadarnică și mai sterilă ca a mea. Numai că, după ce mi-a trecut, mi-am dat seama că tot câștigasem ceva: de atunci, pot să o fac aproape cu oricine, oricât ar fi de periculos, și nici nu mă sinchisesc prea tare de sifilis.

Himiko își spusese povestea de parcă ar fi fost o confesiune amuzantă, ba chiar o termină râzând ușor. Lăsând deoparte faptul că veselia ei era prefăcută, Bird simți că Himiko încerca astfel să-l liniștească. Nu se putu însă abține de la un comentariu cinic:

– Cu alte cuvinte, data următoare când soția mea o să nască un copil anormal, n-o să sufăr prea tare.

Himiko răspunse tristă:

– Nu asta am vrut să spun, Bird. Ar fi bine dacă ai putea să-ți transformi experiența de puț vertical într-una de peșteră, cu tunel de ieșire…

– Nu cred că se poate.

Conversația luase sfârșit.

– Mă duc să-mi iau o bere și niște somnifere, spuse Himiko într-un târziu. Bănuiesc că vrei și tu.

Bird voia și el, bineînțeles, dar ar fi putut să rateze telefonul sunând.

– Nu, nu vreau, spuse cu o voce în care se ghicea contrariul. Nu-mi place să mă trezesc dimineața și să am în gură gustul de somnifere. Ar fi fost de ajuns să spună: „Nu, nu vreau", dar cuvintele în plus fuseseră necesare ca să stingă pofta de bere și de somnifere care îi ardea gâtul.

– Serios? zise Himiko nepăsătoare și înghiți pastilele cu o jumătate de pahar de bere. Chiar că au un gust ca de dinți stricați.

Multă vreme după ce Himiko adormise, Bird rămase treaz lângă ea, cu trupul rigid de la umeri până la brâu de parcă

ar fi fost lovit de elefantiazis. I se părea că face pe nedrept un sacrificiu imens stând întins în pat lângă o altă persoană. Încercă să-și aducă aminte de primul an de căsnicie, când el și soția lui dormeau încă în același pat, dar nu reuși să evoce decât niște imagini foarte înșelătoare și vagi. Se hotărî până la urmă să doarmă pe podea, dar, când încercă să se ridice, Himiko gemu puternic în somn și se strânse în jurul lui, scrâșnind din dinți. Bird îi simți din nou părul pubian gâdilându-l pe coapsă. Din întunericul de dincolo de buzele întredeschise ale lui Himiko răzbătea un miros de metal coclit.

Fără spațiu de mișcare, disperat de durerea care începuse să îi cuprindă trupul, Bird stătea cu ochii larg deschiși. În scurtă vreme, căzu pradă unei bănuieli cumplite: „Oare nu cumva doctorul și asistentele îi dădeau, de fapt, copilului câte zece litri de lapte pe oră? Și eu stau aici și aștept să moară…“ Își închipui copilul înghițind cu poftă lapte condensat, cu două guri roșii căscate în două capete roșii. Simțea semințele febrei germinându-i în toți porii. Rușinea deveni mai puțin apăsătoare și balanța psihologică ce îi măsura scadența înclină spre talerul celălalt, unde se afla sentimentul lui de victimă a unui copil grotesc. Chinuit de o anxietate egoistă, Bird era lac de sudoare. Nu mai vedea nimic, nici măcar mobila decupându-se în întuneric; nu mai auzea nimic, nici măcar huruitul camioanelor care treceau pe stradă. Era o formă de viață conștientă doar de mâncărimea de pe propria piele fierbinte și de transpirația care i se acumula pe trup. Nemișcat, continua să secrete un lichid verde și urât mirositor, ca un gândac stropit cu insecticid.

Sunt sigur că doctorul și asistentele îi dau copilului meu câte zece litri de lapte pe oră…

Avea să se facă dimineață în curând, dar nici atunci nu va putea să îi vorbească lui Himiko despre paranoia lui rușinoasă, exact aceea pe care o prezisese producătoarea când îl umilise.

Chiar dacă nu îi va spune lui Himiko, probabil că va merge în recunoaștere până la spital ca să vadă dacă agonia așteptării telefonului va deveni prea greu de suportat. Cerul începuse să se lumineze și telefonul nu sunase încă. Apoi, strălucirea dimineții începu să se strecoare printre perdele, dar Bird era în continuare înfundat până la gât în cazanul cu smoală al anxietății, nedormit, transpirat, cu un telefon-fantomă țârâindu-i în urechi.

Într-o tăcere încordată, atingându-și umerii, Bird și doctorul se zgâiau prin peretele de sticlă ca și cum ar fi examinat o caracatiță într-un acvariu. Copilul lui Bird fusese scos din incubator și era întins singur într-un pat obișnuit. Cum nu era nimic vizibil care să indice că era un caz special, arăta de parcă tocmai ar fi trecut printr-o intervenție minoră, cât să corecteze o buză de iepure. De un roșu aprins ca un rac fiert, nu părea să fi slăbit într-atât cât să fie pe punctul de a muri. Era chiar ceva mai mare decât înainte. Cu capul lăsat mult pe spate ca să contrabalanseze greutatea umflăturii, copilul se freca întruna după urechi cu degetele mari, ca și cum ar fi vrut să scarpine umflătura cu mânuțele mici care nu-i ajungeau până la ea. Ochii îi erau închiși atât de strâns, încât jumătate din față era acoperită de riduri.

– Credeți că îl mănâncă umflătura?

– Poftim? întrebă doctorul și, înțelegând apoi, continuă: Nu-mi dau seama, dar pielea din partea de jos a umflăturii e foarte inflamată și pare gata să crape. S-ar putea să-l mănânce, într-adevăr. La început, i-am făcut acolo niște injecții cu antibiotic, dar – cum am renunțat – e de așteptat ca umflătura să crape dintr-o clipă în alta. Și probabil că va avea atunci dificultăți de respirație.

Bird se holbă la doctor și deschise gura, dar înghiți doar, fără să spună nimic. Voise să se asigure că doctorul nu uitase

că el, tatăl, își dorea moartea copilului, altfel, s-ar fi trezit din nou călcat în picioare de copitele unei suspiciuni ca aceea din seara precedentă. Dar nu putuse decât să-și înghită vorbele.

– Criza ar trebui să se producă astăzi sau mâine, spuse doctorul.

Bird privi spre copilul care continua să-și frece capul cu mâinile mari și roșii ridicate deasupra lui. Urechile copilului erau identice cu ale lui Bird, răsucite înăuntru către cap.

– Vă mulțumesc pentru tot ce faceți, șopti Bird, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să îl audă copilul.

Apoi, cu obrajii în flăcări, făcu o plecăciune rapidă către doctor și ieși din secție în grabă.

În clipa când ușa se închise, lui Bird îi păru rău că nu-și exprimase încă o dată dorința, fără echivoc. Mergând pe coridor, își duse mâinile în spatele urechilor și începu să-și frece pielea capului chiar sub linia tunsorii cu partea cărnoasă a degetelor mari. Treptat, se lăsă pe spate ca un arc, de parcă ar fi avut o greutate mare atârnată de cap. Un minut mai târziu, se opri brusc realizând că imita gesturile copilului și aruncă o privire nervoasă în jur. La un colț al coridorului, lângă o țâșnitoare, două femei de la maternitate se uitau fără expresie în direcția lui. Simțindu-și stomacul în fierbere, Bird se îndreptă către aripa principală și o luă la fugă.

Prietenul lui Bird îl zărise din restaurant trecând încet cu mașina în căutarea unui loc de parcare și îi ieșise în întâmpinare în stradă. După ce reuși în cele din urmă să parcheze, Bird își privi ceasul. Întârziase o jumătate de oră. Pe chipul prietenului său se citea o nerăbdare mocnită.

– E mașina unei prietene, spuse Bird stânjenit, cerându-și scuze pentru MG. Scuze de întârziere. Ceilalți au sosit?

– Doar noi doi. Ceilalți s-au dus la un marș de protest în parcul Hibiya.

– A, da, zise Bird în doi peri. Își aduse apoi aminte că, la micul dejun, își dăduse seama că Himiko citea în ziar despre bomba atomică sovietică și că el nu se simțise câtuși de puțin interesat. Preocuparea mea principală acum e personală, e un copil grotesc care m-a făcut să întorc spatele lumii reale. Ceilalți pot foarte bine să ia parte la un destin global cu marșurile lor de protest, în ei nu și-a înfipt dinții un copil cu o umflătură la cap.

– Ceilalți nu vor să se amestece în povestea cu Delcev, de-aia s-au dus în parc, îi spuse prietenul lui Bird, aruncându-i o privire care parcă îi reproșa faptul că acceptase atât de ușor absența celorlalți. Nimeni n-o să aibă probleme cu Hrușciov însuși dacă sunt câteva mii de oameni care demonstrează în Hibiya!

Bird se gândi la fiecare membru al asociației în parte. Fără nicio îndoială, dacă s-ar fi amestecat în povestea cu Delcev, fiecare dintre ei ar fi avut apoi probleme. Câțiva erau angajați la companii de export de prima mână, alții lucrau la Ministerul de Externe sau predau pe la universități. Dacă ziarele ar fi aflat cumva de incidentul Delcev și l-ar fi prezentat ca fiind un scandal, aveau să fie puși cu siguranță într-o situație delicată dacă șefii lor aflau că fuseseră asociați cu Delcev într-un fel sau altul. Niciunul nu era liber precum Bird, profesor la o școală pregătitoare, pe punctul de a-și pierde slujba.

– Și atunci ce facem? întrebă Bird.

– Păi nu putem face nimic. Mi se pare că singura noastră opțiune e să refuzăm politicos cererea de ajutor din partea consulatului.

– Te-ai hotărât și tu că nu vrei să te amesteci în povestea asta? întrebă Bird din curiozitate, fără nicio intenție ascunsă.

Dar ochii prietenului se înroșiră imediat și acesta îi aruncă o privire dușmănoasă, de parcă ar fi fost jignit. Surprins, Bird înțelese că prietenul lui se așteptase ca și el să refuze propunerea din partea consulatului.

– Dar gândește-te la asta și din punctul de vedere al lui Delcev, obiectă Bird încet, iar prietenul îl ascultă în tăcere. Dacă se lasă convins de noi să se întoarcă la consulat, asta ar putea fi ultima lui șansă. Nu era vorba parcă să se ducă la poliție dacă și noi dăm greș? Știind și asta, nu văd cum am putea refuza cu conștiința împăcată!

Evitând chipul lui Bird, prietenul vorbi cu ochii ațintiți asupra scaunului șoferului din MG, care semăna cu o oaie eviscerată:

– Dacă Delcev se lasă convins de noi, bine, fie! Dar dacă nu merge bine și se ajunge la un scandal, o să ne trezim prinși într-un incident internațional! Nu mi se pare deloc înțelept să ne amestecăm în treaba cu Delcev, având în vedere ce se întâmplă.

Bird simțea că prietenul îl imploră de fapt să fie de acord, fără să mai insiste. Cererea era atât de fățișă, încât îl întrista. Cuvintele răsunătoare de genul „scandal" sau „incident internațional" nu-l impresionau deloc. Era oricum vârât până peste cap în scandalul cu copilul lui cel ciudat, iar incidentul casnic creat de asta era un jug mai puternic și mai strâns pe gâtul lui decât orice alt incident internațional. Nu se temea deloc de toate capcanele pe care le presupunea ascunse în jurul lui Delcev. Pentru prima dată de când se născuse copilul, observă că viața lui de zi cu zi îi lăsa de fapt o marjă de acțiune mai mare decât de obicei. Ironia aceasta amară îl amuză.

– Dacă refuzăm cererea consulatului ca asociație, eu tot aș vrea să mă întâlnesc personal cu Delcev. Am fost apropiat de el și chiar dacă incidentul iese la iveală și sunt implicat într-un scandal, oricum n-o să mă deranjeze cine știe ce.

Bird căuta ceva care să-i ocupe timpul până a doua zi, în noul răgaz pe care i-l acordaseră cuvintele doctorului. În plus, era foarte curios să vadă cum trăiește Delcev ca pustnic.

În clipa în care Bird acceptase, chipul prietenului fusese învăluit de o aură scânteietoare, într-o alchimie atât de vădită,

încât Bird se simți stânjenit. Cu o convingere febrilă, prietenul spuse:

– Dacă ești sigur că asta vrei să faci, dă-i drumul! Altceva mai bun nu-mi vine în minte. Sincer vorbind, speram să fii de acord să faci tu asta. Celorlalți le-a pierit curajul imediat ce-au aflat de Delcev, dar tu ți-ai păstrat cumpătul și sângele rece, Bird. Te admir pentru asta.

Bird surâse încercând să nu-și jignească prietenul devenit brusc foarte vorbăreț. Deocamdată, câtă vreme nu era vorba de copil, capacitatea lui de a-și păstra calmul era nemărginită. Se gândi însă cu amărăciune că ăsta nu era un motiv ca milioanele de oameni din Tokio care nu erau prinși în cătușe de un copil grotesc să îl invidieze.

– Știi ce, fac cinste cu prânzul, propuse prietenul încântat. Hai să bem o bere mai întâi.

Bird aprobă și intrară împreună în restaurant. Se așezaseră deja la masă și comandaseră berile când prietenul întrebă:

– Bird, pe vremea când eram colegi aveai obiceiul ăsta de a te freca la urechi cu degetele mari?

Intrând pe aleea îngustă care se deschidea ca o crăpătură între un restaurant coreean și un bar, Bird se întrebă dacă nu cumva labirintul în care intrase mai avea vreo ieșire pe undeva. După harta pe care i-o desenase prietenul lui, tocmai pătrunsese într-o fundătură cu o singură intrare, o fundătură de forma unui stomac, gâtuită la duoden. Cum de putea un fugar să se îngroape într-un loc atât de închis, fără să se simtă încolțit? Fusese oare Delcev atât de hăituit, încât nu i se păruse potrivit niciun alt loc drept ascunzătoare? Probabil că nici nu se mai ascundea pe aleea respectivă, încercă Bird să se îmbărbăteze când ajunse la blocul de apartamente de închiriat din capăt. Oprindu-se la intrarea a ceea ce ar fi putut fi o potecă secretă către o fortăreață în munți, își șterse transpirația de pe față. Nu numai că aleea era dubioasă, dar Bird își dădu

seama, privind în sus, și că era acoperită cu o plasă fierbinte și albă ca platina de lumină puternică a miezului de zi. Cu fața încă ridicată către cerul strălucitor, Bird închise ochii și își scărpină capul cu degetele mari. Brusc, ca fulgerat, coborî brațele și își îndreptă capul. Undeva, în depărtare, se auzi un țipăt sfâșietor de femeie.

Cu pantofii într-o mână, Bird urcă cele câteva trepte murdare de praf și intră în clădire. Pe partea stângă, holul era mărginit de uși ca de închisoare, iar pe dreapta era un perete brăzdat de zgârieturi. Bird înaintă spre capăt verificând numerele de pe uși. Simțea oameni îndărătul fiecărei uși, dar toate erau închise. „Oare ce fac chiriașii de aici ca să scape de căldură? Să fie Himiko precursoarea unui nou trib care se extinde cu repeziciune în tot orașul, tribul oamenilor care se încuie în cameră chiar și în miezul zilei?“ Ajuns la capătul holului, descoperi o scară cu trepte înalte și înguste, ascunsă ca un buzunar interior. Privi atunci în spate și văzu o femeie masivă proțăpită la intrare, care se uita în direcția lui. Cum împiedica soarele să pătrundă înăuntru, și ea, și holul erau învăluiți în umbră.

– Ce căutați acolo? strigă femeia, făcând o mișcare de parcă ar fi vrut să alunge un câine.

– Am venit să vizitez un prieten, răspunse Bird cu o voce tremurândă.

– American?

– Locuiește împreună cu o tânără japoneză.

– A, păi de ce nu spuneți așa? Americanul e în prima cameră de la etaj, spuse femeia și dispăru pe dată. Presupunând că americanul era Delcev, era clar că reușise să câștige afecțiunea uriașei creaturi. Încă neîncrezător, Bird urcă treptele de lemn nefinisat. Când ajunse însă în capătul îngust al scării, Delcev îl aștepta cu brațele deschise, dar cu o privire uimită. Bird se simți cuprins de bucurie: Delcev era singurul chiriaș îndeajuns de înțelept să lase ușa deschisă ca o măsură împotriva zăpușelii.

Bird își sprijini pantofii de perete, în hol, și apoi strânse mâna lui Delcev, care îi zâmbea din cadrul ușii. Ca un alergător de maraton, purta doar o pereche de pantaloni scurți albaștri și un maiou. Părul roșcat îi era tuns scurt, dar avea o mustață deasă și, desigur, roșcată și ea. Bird nu găsi nimic care să indice că bărbatul din fața lui era de fapt un fugar, în afară de mirosul înțepător de transpirație, potrivit mai degrabă unui individ solid ca un urs, și nu constituției destul de fragile a lui Delcev. Probabil că nu reușise să facă o baie de când se izolase acolo.

După ce se salutară într-o engleză rudimentară, Delcev îi explică lui Bird că prietena lui tocmai ieșise la coafor. Apoi îl invită să intre, dar Bird arătă către podeaua cu *tatami*[1], scuzându-se că are picioarele murdare. Voia să spună ceea ce avea de spus stând pe hol, temându-se că va fi și el prins în camera lui Delcev.

Bird văzu că apartamentul nu avea aproape nicio mobilă. O singură fereastră era deschisă în capăt, dar era obstrucționată de un gard auster de lemn, aflat la nu mai mult de o jumătate de metru. Probabil că alte vieți se desfășurau dincolo de gard și că era mai bine să nu fie observate de la fereastra lui Delcev.

– Domnule Delcev, consulatul ar vrea să vă întoarceți cât de repede, spuse Bird, intrând brusc în subiect.

– Nu am de gând să mă întorc; prietena mea vrea să stau cu ea, răspunse Delcev zâmbind.

Engleza lor sărăcăcioasă și primitivă făcea ca dialogul să pară un joc. Dar le permitea, de asemenea, o sinceritate frustă.

– Eu sunt ultimul mesager. După mine o să vină cineva de la consulat sau poate chiar poliția japoneză.

– Cred că poliția nu o să facă nimic. Nu uita că încă sunt diplomat.

– Poate că nu. Dar dacă cei de la consulat vin să vă ridice, o să vă trimită înapoi în țară.

---

[1] Rogojină din paie de orez.

– Știu, sunt pregătit. Din moment ce am făcut probleme, o să fiu numit într-un post mai puțin important sau o să se termine cariera mea de diplomat.

– Prin urmare, domnule Delcev, ar fi mai bine să vă întoarceți la consulat înainte să izbucnească un scandal.

– Nu am de gând să mă întorc. Prietena mea vrea să stau cu ea, repetă Delcev cu un zâmbet larg.

– Așadar, nu e din rațiuni politice? Vă ascundeți pur și simplu din cauza unei legături sentimentale cu prietena dumneavoastră?

– Exact.

– Domnule Delcev, sunteți un bărbat straniu.

– De ce straniu?

– Păi prietena dumneavoastră nu vorbește engleza, nu?

– Ne înțelegem în tăcere.

Un mugure de tristețe insuportabilă creștea încet în Bird.

– Păi atunci, eu am să dau raportul mai departe și o să vină oamenii de la consulat să vă ia.

– Din moment ce mă vor ridica împotriva voinței mele, nu pot să fac nimic. Cred că prietena mea va înțelege.

Bird clătină încet din cap, recunoscându-și înfrângerea. Transpirația strălucea în părul de aramă al mustății lui Delcev. Bird observă apoi că mărgele lucitoare de sudoare tremurau în părul de pe tot trupul lui Delcev.

– Am să le comunic părerea dumneavoastră, spuse Bird și se aplecă să-și ridice pantofii.

– Bird, copilul tău s-a născut?

Neputându-și explica impulsul de a se confesa, Bird răspunse:

– Da, dar nu e un copil normal și acum aștept să moară. Are hernie cerebrală și e într-o situație groaznică, parcă ar avea două capete.

– De ce aștepți să moară când are nevoie de o operație?

Zâmbetul se șterse de pe buzele lui Delcev și o expresie de bărbăție și de curaj îi înăspri trăsăturile.

– Are șanse foarte mici să trăiască normal chiar și după operație, zise Bird consternat.

– Știi, într-o scrisoare către tatăl său, Kafka scria că singurul lucru pe care un părinte îl poate face pentru copilul său e să îl primească cu brațele deschise când sosește. Și tu îți respingi propriul copil? Dacă ești tată, crezi că problema copilului tău e o scuză pentru egoismul de a respinge o altă viață?

Bird se cufundă în tăcere, cu obrajii și cu ochii febrili din pricina înroșirii bruște, care devenise deja un obicei pentru el. Delcev nu mai era doar străinul excentric cu mustață roșcată ce reușea să-și păstreze simțul umorului, deși era într-o situație gravă. Bird se simți doborât de critică de parcă tocmai fusese țintit de un lunetist la care nu se aștepta. Încercă să se adune ca să poată protesta cu orice preț, dar își pleca brusc capul, simțind că nu are nimic să-i spună lui Delcev.

– O, bietul de el, șopti Delcev.

Tremurând, Bird ridică privirea și își dădu seama că străinul nu vorbea despre copil, ci despre el. Aștepta acum în tăcere momentul când Delcev avea să-i dea drumul.

Când Bird reuși în cele din urmă să își ia la revedere, Delcev îi dărui un mic dicționar de engleză în limba lui maternă. Bird îi ceru să îi semneze cartea, iar Delcev notă un singur cuvânt în limba lui din Balcani, scriindu-și dedesubt numele și explicând apoi:

– În țara mea, asta înseamnă *speranță*.

În partea unde aleea se îngusta cel mai mult, Bird se întâlni cu o japoneză mică de statură. Simțind parfumul părului proaspăt aranjat și remarcând gâtul neobișnuit de alb pe când fata trecea pe lângă el, Bird se stăpâni și nu o abordă. Ieși în lumina orbitoare și alergă spre mașină ca un fugar, cu transpirația șiroindu-i în cascade pe tot trupul. La ora cea mai fierbinte din zi, era singurul din tot orașul care alerga.

11

Duminică dimineața, Bird se trezi și descoperi dormitorul invadat de o lumină neașteptată și de aer proaspăt: fereastra era larg deschisă și o briză ușoară mătura camera, pierzându-se apoi în hol. Din camera de zi se auzea zumzăitul unui aspirator. Obișnuit cu semiîntunericul din casă, Bird se simți jenat să-și vadă propriul trup ascuns sub cuvertură expus acum luminii. Înainte ca Himiko să intre peste el și să-l ia peste picior pentru că era gol, se grăbi să își pună pantalonii și cămașa și trecu în camera de zi.

– Bună dimineața, Bird! spuse Himiko veselă.

Cu capul învelit într-un prosop ca un turban, mânuia aspiratorul de parcă ar fi fost un băț cu care încerca să zdrobească un șoarece înspăimântat. Chipul îmbujorat își recâștigase tinerețea.

– Socrul meu a venit în vizită. A ieșit la o plimbare până termin eu curățenia.

– Păi atunci să plec.

– De ce să fugi, Bird? îl întrebă Himiko plină de reproș.

– Mă simt ca un pustnic în ultima vreme și ar fi ciudat să întâlnesc pe cineva când, în fond, trăiesc într-o ascunzătoare.

– Socrul meu știe că rămân destul de des peste noapte bărbați la mine și nu l-a deranjat asta niciodată. Dar cred că l-ar deranja dacă unul dintre prietenii mei ar șterge-o ca un fugar când trece el pe aici, spuse Himiko cu o expresie aspră pe chip.

– Atunci mă duc să mă bărbieresc.

Bird se întoarse în dormitor, încă șocat de duritatea lui Himiko. Realiză că, de când se mutase în casa prietenei lui, se închisese în sine cu încăpățânare, simțind-o pe Himiko doar ca pe o celulă în organismul conștiinței lui. Și cât de sigur putuse să fie de drepturile lui absolute! Devenise o crisalidă de nenorocire personală, care nu vedea în jur decât pereții coconului, fără să pună măcar o clipă la îndoială drepturile unei crisalide…

Bird termină cu bărbieritul și aruncă o privire în oglinda aburită la chipul palid și grav al unei crisalide de nenorocire personală. Observă că era tras la față și intuia că nu era doar pentru că slăbise.

– De când am dat buzna peste tine m-am purtat ca un egoist, spuse când se întoarse în camera de zi. Începusem chiar să mă simt de parcă numai așa puteam să mă port.

– Îți ceri cumva scuze? îl necăji Himiko, cu o expresie îmblânzită.

– Am dormit în patul tău, am mâncăt mâncarea pe care ai gătit-o pentru mine și chiar te-am strâns și pe tine în lațul meu. N-aveam dreptul la toate astea și totuși m-am simțit foarte bine aici.

– Vrei să pleci, Bird? întrebă Himiko neliniștită.

Bird o privi și avu o revelație asupra propriului destin: știa că nu avea să mai întâlnească vreodată o persoană atât de potrivită pentru el. Simți pe limbă gustul amar al regretului.

– Chiar dacă o să pleci până la urmă, mai stai o vreme, da, Bird?

Întors în dormitor, Bird se întinse pe spate și închise ochii, cu mâinile puse sub cap. Voia să rămână o clipă singur cu sentimentul de recunoștință pe care-l nutrea.

Ceva mai târziu, stăteau toți trei așezați în jurul mesei din proaspăt restaurata cameră de zi și discutau despre liderii noilor state africane și despre gramatica limbii swahili.

Himiko dăduse jos harta Africii de pe peretele dormitorului și o desfăcuse pe masă ca să i-o arate socrului ei.

– De ce nu pleci cu Himi într-o călătorie în Africa? sugeră bătrânul pe neașteptate. Dacă ați vinde casa asta, ați avea destui bani.

Himiko îi aruncă o privire lui Bird, vrând parcă să îl testeze:

– Da, nu e o idee rea. Tu ai putea uita de nenorocirea cu copilul, Bird, iar eu aș putea uita de sinuciderea soțului meu.

– Exact, și asta e foarte important, declară socrul lui Himiko. Ce-ar fi să vă faceți pur și simplu bagajele și să plecați în Africa?

Puternic șocat de propunere, Bird fu cuprins de panică și spuse cu un oftat de resemnare:

– Nu, n-aș putea să fac asta.

– De ce? îl provocă Himiko.

– Nu se cade să uiți că viața se scurge din copilul tău în timp ce tu călătorești prin Africa. Roșind, Bird începu să se bâlbâie: Nn… n-aș putea să fac asta.

– Bird e un tânăr cu „prințipuri", îl luă Himiko peste picior.

Bird se înroși și mai mult și privi către Himiko cu reproș. „Dacă socrul lui Himiko mi-ar fi cerut să plec în Africa cu scopul moral de a o salva pe Himiko de fantoma soțului sinucigaș, m-aș fi topit ca un cub de supă în apă fierbinte și cât de repede m-aș fi eliberat ca să pot pleca într-o asemenea călătorie de dulce amăgire!" Bird se temea că socrul făcuse propunerea tocmai cu acest scop, dar în același timp își dorea să audă acele cuvinte și simți nevoia să își ascundă sinele demn de dispreț pe fundul unei gropi întunecate. O clipă mai târziu, zări în ochii lui Himiko o licărire albă:

– Bird o să se întoarcă la soția lui în mai puțin de o săptămână.

– A, scuze, spuse socrul ei. Doar că, de când s-a sinucis fiul meu, e prima dată când o văd pe Himiko atât de plină de viață și de-asta am sugerat așa ceva. Nu vă supărați pe mine!

Bird îl privi întrebător pe socrul lui Himiko. Avea capul mic și chel și era greu de spus unde se termina pentru că pielea arsă de soare de pe ceafă i se prelungea până pe umeri. Un cap care semăna cu al unui leu de mare și doi ochi liniștiți și puțin tulburi, care erau larg deschiși. Bird încercă să își dea seama cam ce fel de om ar putea să fie socrul lui Himiko, dar nu reuși deloc. Rămase în continuare tăcut, prudent, cu un zâmbet ambiguu pe buze, străduindu-se să ascundă sentimentul rușinos de dezamăgire care îi urca încet din piept, sufocându-i gâtul.

Târziu în noapte, în poziții perverse care limitau atingerea corpurilor, Bird și Himiko făcură sex în întunericul umed vreme de o oră încheiată. Ca animalele, rămaseră tăcuți până la sfârșit. Himiko se prăbușise de nenumărate ori în orgasm, la început la intervale scurte și apoi după pauze din ce în ce mai prelungi. De fiecare dată, Bird își aminti de senzația de a lansa un aeromodel seara, pe terenul de joacă de la școala lui primară. Himiko se învârtea în jurul axei trupului lui în cercuri tot mai largi, tremurând și gemând pe cerul orgasmului ei ca un aeromodel chinuindu-se sub povara unui motor prea mare. Apoi, cobora din nou pe terenul de aterizare unde aștepta Bird și perioada de repetiție mută și încăpățânată reîncepea. Pentru ei, sexul era deja înrădăcinat într-o senzație de liniște și de rutină zilnică, iar Bird se simțea de parcă s-ar fi culcat cu acea femeie de cel puțin o sută de ani. Organele ei genitale erau acum simple și sigure și în ele nu se mai ascundeau nici măcar mugurii celor mai neîntemeiate temeri. Vaginul lui Himiko nu mai era un lucru oarecum insondabil, ci simplitatea întruchipată, un buzunar dintr-o rășină sintetică și ușoară din care nu avea cum să apară vreo stafie care să-l bântuie pe Bird. Se simțea profund împăcat, pentru că Himiko limitase explicit și fără ezitare obiectul

relațiilor sexuale dintre ei la plăcere. Își aducea aminte cum era cu soția lui, timiditatea amândurora și senzația apăsătoare de pericol. Chiar și acum, după ani buni de căsătorie, se înfundau în aceleași smârcuri psihologice de fiecare dată când făceau dragoste. Brațele lungi și neîndemânatice ale lui Bird încercau să apuce trupul soției lui, obosit și rigid din pricina luptei cu repulsia și, invariabil, ea rămânea cu impresia că el încerca să o lovească, iar atunci, furioasă, se zbârlea la Bird și dădea și ea să lovească. Până la urmă, alternativele erau întotdeauna aceleași: Bird fie se ciondănea cu soția lui, retrăgându-și trupul de lângă al ei și continuând până târziu în noapte meciul acela care făcea să strălucească, excitate, coarnele dorinței, fie termina grăbit și agitat, cu senzația că primește ceva de pomană. Își pusese toate speranțele legate de o revoluție în viața lor sexuală în nașterea copilului și în ceea ce avea să vină după aceea…

Cum Himiko, zburând întruna pe cerurile personale, strângea penisul lui Bird ca o mână care mulge, el ar fi putut să găsească în orgasmul ei cel mai intens momentul potrivit pentru propriul orgasm, dar teama de noaptea lungă ce ar fi urmat după copulație îl trăgea întruna înapoi. Amorțit, visa la somnul cel mai dulce, în care să cadă la jumătatea drumului pe panta ușoară către orgasm.

Dar Himiko zbura în continuare, coborând ușor către pământ și țâșnind iar spre cer ca într-un dans, asemenea unui zmeu prins într-un curent ascendent. În timpul uneia dintre falsele aterizări, Bird, care se abținea încordat, auzi telefonul sunând. Încercă să se ridice, dar Himiko îl prinse cu brațele nădușite pe după spate. O clipă mai târziu, îi dădu drumul, spunându-i:

– Du-te, Bird, du-te!

Bird se năpusti către telefonul care țârâia încă în camera de zi. O voce de bărbat tânăr întrebă de tatăl copilului din secția

de terapie intensivă a spitalului universitar. Bird, simțind că se sufocă, răspunse cu o voce ca un bâzâit de țânțar. Era un stagiar care suna din partea doctorului care se ocupa de caz. Vocea îndepărtată spuse:

– Îmi cer scuze că sun atât de târziu, dar am fost ocupați până peste cap. Mi s-a spus să vă comunic să veniți mâine dimineață la unsprezece pentru operația pe creier, la biroul directorului-adjunct. Domnul doctor v-ar fi sunat personal, dar era epuizat. Am fost chiar foarte ocupați până târziu.

Bird trase aer în piept și se gândi: „Copilul a murit, directorul-adjunct o să facă autopsia."

– Am înțeles. Am să fiu acolo mâine la unsprezece. Mulțumesc.

„Copilul a slăbit și a murit!" își spuse Bird în timp ce așeza receptorul. „Dar de ce fel de moarte murise, oare, de îl epuizase pe doctor?" Bird simți un gust amar urcând din stomac. Ceva imens și înspăimântător îl pândea din întunericul ce i se întindea înainte. Ca un entomolog prins într-o cușcă plină cu scorpioni, se întoarse la pat în vârful picioarelor, tremurând din tot trupul. Patul, un bârlog sigur. Bird continuă să tremure în tăcere. Apoi, ca și cum ar fi încercat să pătrundă și mai adânc în bârlog, încercă să o penetreze pe Himiko. Repezit și cu o erecție doar parțială, dădu greș de câteva ori, dar apoi degetele lui Himiko îl îndrumară, indicându-i locul. Agitația lui o făcu repede pe Himiko să aibă mișcarea frenetică a partenerilor care ajung la orgasm în același timp, dar Bird se retrase brusc și se goli energic într-o masturbare solitară. Resimțind bubuiturile din coșul pieptului ca pe o durere, Bird se prăbuși lângă Himiko gândindu-se, fără să știe prea bine de ce, că într-o bună zi avea să moară de un atac de cord.

– Cât de îngrozitor poți fi câteodată, Bird, spuse Himiko nu atât ca un reproș, cât mai degrabă ca o plângere, uitându-se întrebătoare la chipul lui în întuneric.

– Ah, îmi pare rău!

– Copilul?

– Da, dar se pare că înainte le-a dat mult de furcă, spuse Bird, înspăimântat din nou.

– Și ce era cu biroul directorului-adjunct?

– Trebuie să mă duc acolo mâine-dimineață.

– Ar trebui să iei niște somnifere cu whisky și să dormi, nu mai trebuie să aștepți niciun telefon.

Vocea lui Himiko era de o blândețe fără margini.

După ce Himiko aprinse veioza și se duse în bucătărie, Bird închise ochii și îi acoperi apoi cu palmele, încercând să se gândească la singurul sâmbure ascuțit care îi zăcea în creierul golit: de ce copilul pe moarte îl ținuse ocupat pe doctor până atât de târziu în noapte? Dar îi veni o idee care îl umplu de groază și de aceea o abandonă cu viteza unei săgeți. Întredeschise ochii și, înșfăcând din mâna lui Himiko un pahar plin pe jumătate cu whisky și mult mai multe somnifere decât era indicat, le înghiți rapid și închise apoi din nou ochii.

– Era și partea mea, spuse Himiko.

– A, îmi pare rău, repetă Bird prostește.

– Bird? i se adresă Himiko, așezându-se pe pat la o distanță oarecum oficială față de el.

– Da?

– O să-ți povestesc ceva până își fac efectul whisky-ul și somniferele – un episod din romanul ăla african. Ai citit capitolul despre demonii-pirați?

Bird clătină din cap în întuneric.

– Când o femeie concepe un copil, demonii-pirați îl aleg pe unul dintre ei să se furișeze în casa femeii. Peste noapte, emisarul demonilor alungă fătul adevărat și se cațără el în pântece, iar în ziua nașterii demonul se naște sub forma unui copil inocent… Bird asculta în tăcere. În scurtă vreme, copilul cădea întotdeauna greu bolnav. Când mama făcea ofrande

sperând să-și vindece copilul, demonii-piraţi le piteau în taină într-o ascunzătoare secretă. Niciunul dintre acei copii nu-și mai revenea vreodată. Când copilul murea și venea vremea înmormântării, demonul își relua adevărata înfățișare și, evadând din cimitir, se întorcea în bârlogul demonilor-piraţi cu toate ofrandele din ascunzătoarea secretă.

– …se pare că fătul blestemat se naște ca un copil atât de frumos, încât o vrăjește pe mamă, care oferă fără preget tot ce are. Africanii îi numesc „copii născuți în lume pentru a muri“, dar închipuie-ți ce frumoși trebuie să fie copiii ăștia, chiar dacă sunt pigmei!

Bird avea probabil să-i spună povestea și soției lui. „Și din moment ce, dintre toți copiii, al nostru s-a născut pentru a muri, s-ar putea să și-l închipuie ca fiind nemaipomenit de frumos și s-ar putea ca și eu să-mi corectez amintirile. Și asta ar fi cea mai mare înșelătorie din viața mea. Copilul meu grotesc a murit fără nicio ameliorare a capului său dublu atât de urât, copilul meu e un copil grotesc cu două capete și va rămâne așa până la sfârșitul timpului nesfârșit. Iar dacă există o entitate superioară care pune ordine în timpul nesfârșit, poate că îl vede nu numai pe copilul cu două capete, ci și pe tatăl lui.“ Cu stomacul arzându-i, Bird plonjă în somn ca un avion prăbușindu-se din înaltul cerului, un somn într-o cutie închisă ermetic ca să nu pătrundă lumina vreunui vis. Cu toate acestea, în ultimul licăr al conștiinței, își auzi zâna cea bună spunându-i din nou: „Cât de îngrozitor poți fi câteodată, Bird!“ Bird se lăsă pe spate, arcuindu-se de parcă i-ar fi atârnat o greutate agățată de cap și, încercând să se frece după urechi cu degetele mari, o pocni pe Himiko cu cotul în gură. Lăcrimând de durere, Himiko privi în întuneric chipul neobișnuit de încordat al prietenului ei adormit. Se întrebă dacă nu cumva Bird înțelesese greșit telefonul de la spital. Poate că, de fapt, copilul nu murise, poate că reîncepuseră să

îi dea lapte în mod normal și era acum pe cale de a-și reveni complet. Oare nu cumva îl chemaseră pe Bird la spital ca să discute despre operație? Prietenul care dormea alături de ea cu trupul chircit ca un urangutan într-o cușcă și cu respirația duhnind a whisky îi păru lui Himiko ridicol și în același timp demn de milă. Dar somnul acesta avea să îi prindă bine – un scurt răgaz înainte de nebunia de a doua zi. Himiko se dădu jos din pat și apucă brațele și picioarele lui Bird. Era greu ca un uriaș căzut sub cine știe ce vrajă, dar trupul lui nu opuse nici cea mai mică rezistență. După ce îl întinse pe Bird pe pat ca să poată dormi mai bine, Himiko se înfășură într-un cearșaf ca într-o togă și se duse în camera de zi. Voia să studieze hărțile Africii până la răsăritul soarelui.

Dându-și brusc seama de greșeala lui, Bird se înroși mânios de parcă ar fi fost batjocorit cu cruzime. Tocmai intrase în biroul directorului-adjunct și îi găsise acolo, așteptându-l, pe câțiva doctori tineri – inclusiv pediatrul care se ocupa de caz – și pe un profesor în vârstă, cu un aer de autoritate benefică. Realizând că greșise, Bird se oprise tâmp în ușă. Acum era așezat pe un fotoliu galben de piele în centrul cercului de doctori. Se simțea ca un condamnat care fusese târât înapoi în camera gardienilor după o tentativă nereușită de evadare din închisoarea copilului grotesc. Oare nu cumva îi întinseseră o capcană cu telefonul ambiguu de aseară, ca să se distreze de fuga și de eșecul lui de la înălțimea turnului de supraveghere?

Cum Bird tăcea, pediatrul îl prezentă:

– Domnul este tatăl copilului.

Zâmbi apoi vădit încurcat și se retrase într-un colț, ca un observator. Probabil că, într-o vizită, profesorul neurochirurg spusese ceva despre subnutriția copilului și doctorul cel tânăr îl trădase. „Naiba să-l ia!“ gândi Bird, aruncându-i o privire furioasă.

– Am examinat copilul și ieri, și azi și cred că vom putea să-l operăm dacă se mai întremează puțin, spuse neurochirurgul.

Bird îi ordonă creierului să rămână pe loc, înainte de a se lăsa cuprins de panică: „Rezistă, trebuie să le ții piept ticăloșilor, să te aperi de monstruozitatea aia!" Fusese întruna pe fugă de când își dăduse seama de greșeala lui și tot ce-i trecea acum prin minte era să se întoarcă din când în când ca să se apere în timpul evadării. „Trebuie să le interzic să facă operația, altfel copilul ăla o să intre în lumea mea mărșăluind ca o armată de ocupație."

– Dacă îl operați, copilul are vreo șansă de a crește normal? întrebă Bird mecanic.

– Încă nu putem ști precis.

Bird își miji ochii cu furie, încercând parcă să spună că nu avea să se lase luat peste picior. Pe câmpia din creierul lui îi apăru un cerc de flăcări născut din focul cel mai încins al rușinii. Ca un tigru de circ, Bird se cabră pentru săritura care avea să-l poarte prin inel.

– Care dintre posibilități e mai puternică, să crească normal sau nu?

– Nici la asta nu vă pot da un răspuns precis, cel puțin nu înainte de operație.

Fără măcar să roșească, Bird trecu prin cercul de foc al rușinii:

– Atunci aș prefera să nu faceți operația.

Doctorii, cu răsuflarea tăiată, îl țintuiră toți cu privirea. Bird se simțea în stare să facă cele mai nerușinate afirmații în gura mare. Noroc că nu apucă să-și exerseze libertatea acestui nou curaj, căci neurochirurgul îi arătă clar că se făcuse înțeles, întrebând abrupt, vizibil enervat:

– Atunci, o să luați copilul cu dumneavoastră?

– Da, am să-l iau, răspunse Bird repede.

– Nu vă mai reții.

Doctorul cel mai de încredere pe care îl întâlnise Bird în tot spitalul își exprima deschis dezgustul și disprețul față de el.

Bird se ridică și, odată cu el, și doctorii. „Sunetul care anunță sfârșitul meciului, se gândi. Am reușit să scap de monstru."

– Chiar aveți de gând să luați copilul? îl întrebă șovăind pediatrul cel tânăr când ieșiră pe culoar.

– Mă întorc după-amiază să îl iau.

– Nu uitați să îi aduceți ceva de îmbrăcat.

Doctorul își luă privirea de la chipul lui Bird și se îndepărtă pe coridor.

Bird se grăbi să iasă în piața din fața spitalului. Atât Himiko cu ochelarii ei de soare, cât și mașina sport roșie arătau urât și palid, de bună seamă din pricina cerului acoperit.

– A fost o greșeală, m-am făcut de râs, mârâi Bird schimonosindu-se.

– Mă temeam de asta.

– Cum adică? zise Bird pe un ton de-a dreptul sălbatic.

– Așa… răspunse Himiko în doi peri.

– M-am hotărât să iau copilul cu mine.

– Și unde o să îl duci? La spitalul celălalt? La tine acasă?

Bird rămase ca fulgerat. Nu se gândise nicio clipă la ce avea să facă mai târziu; le ținuse doar piept cu înverșunare doctorilor din spital, care voiau să încerce să facă operația și să îl potcovească pentru tot restul vieții cu un copil al cărui cap era în cea mai mare parte găunos. Spitalul celălalt nu avea să accepte „chestia" de care reușise deja să se descotorosească, iar dacă ar fi luat copilul acasă, ar fi fost nevoit să facă față curiozității binevoitoare a proprietăresei. Și chiar dacă ar fi continuat în dormitor terapia de înfometare pe care spitalul o aplicase până cu o zi înainte, copilul cu două capete ar fi urlat de foame ca din gură de șarpe, alertând tot cartierul și făcând să latre toate haitele de câini din vecini. Și chiar dacă băiatul

ar fi murit după câteva zile de scandal, ce doctor ar fi eliberat un certificat de deces? Bird se și văzu arestat sub acuzația de pruncucidere și își imagină poveștile sordide din presă.

– Ai dreptate, nu am unde să duc copilul, oftă Bird cu respirația acră.

– Dacă nu ai niciun plan, atunci…

– Atunci?

– Mă gândeam ce-ar fi să lăsăm totul în seama unui doctor pe care-l cunosc. Sunt sigură că ar da o mână de ajutor cuiva care nu vrea un copil ca ăsta. L-am cunoscut când am avut nevoie de un avort.

Din nou, Bird fu cuprins de panica unui infanterist care încearcă să se apere după ce tot plutonul lui fusese decimat în urma atacului copilului-monstru. Palid, trecu prin încă un cerc de foc:

– Bine. Dacă doctorul e de acord…

Himiko spuse cu o voce neobișnuit de tărăgănată:

– Evident, dacă îi cerem doctorului să ne ajute, asta înseamnă… că ne murdărim și noi mâinile cu uciderea copilului…

– Nu noi. Eu! Eu am să-mi murdăresc mâinile cu uciderea copilului.

„Măcar am scăpat de povara înșelătoriei", se gândi Bird. Nu că asta l-ar fi bucurat în vreun fel, nu făcea decât să mai coboare încă o treaptă spre temniță.

– Noi, Bird, noi. Ai să vezi. Vrei tu să conduci?

Bird realiză că ezitarea din vocea lui Himiko se datora unei încordări extreme. Ocolind mașina prin față, se așeză pe locul șoferului. În oglinda retrovizoare văzu că fața lui Himiko era albă ca varul, de parcă și-ar fi dat cu pudră albicioasă. „Probabil că și chipul meu arată la fel de abject." Bird încercă să scuipe lângă mașină, dar gura îi era atât de uscată, încât nu reuși decât să scoată un sunet jalnic și zadarnic, ca

un plescăit de limbă. Acceleră în stradă cu impetuozitatea învățată de la Himiko.

– Bird, doctorul de care am pomenit e bărbatul acela între două vârste cu capul ca un ou, care striga la fereastră în prima noapte când ai rămas la mine. Ți-aduci aminte de el?

– Mi-aduc aminte, răspunse Bird cu gândul că la un moment dat i se păruse posibil să trăiască toată viața fără să aibă deloc de-a face cu un astfel de om.

– După ce îi telefonăm, o să stăm să ne gândim de ce anume avem nevoie ca să luăm copilul.

– Doctorul mi-a atras atenția să nu uit de haine.

– Ne putem abate pe la tine, trebuie să știi unde sunt aranjate hainele.

– Mai bine nu.

Cu o acurateță copleșitoare, Bird își aminti câteva scene zilnice de pregătire asiduă pentru copil. Acum se simțea respins de toate catrafusele copilului, de lighenașul alb, de dulăpiorul de culoarea fildeșului cu mânerele în formă de măr, de tot.

– Nu pot să iau de acolo haine pentru copil…

– Da, mai bine nu, soția ta nu te-ar ierta niciodată dacă ar afla în ce scop le-ai folosit.

„Da, mai e și asta", se gândi Bird. Dar nici măcar nu trebuia să ia ceva din apartament pentru asta, soția lui oricum avea să nu-l ierte când va afla că fiul lor murise la scurtă vreme după ce fusese mutat de la un spital la altul. Acum, că luase această hotărâre, îi era peste putință să mai continue viața de cuplu, învăluindu-și soția în îndoieli vagi. Nu îi mai stătea în putere acest lucru, indiferent de ce luptă disperată ar fi dus împotriva mâncărimii lăuntrice a înșelătoriei. Bird se lovea de încă o realitate îndulcită cu zahărul minciunii.

Apropiindu-se de intersecția cu una din uriașele autostrăzi care înconjoară metropola, mașina lor se opri la semafor. Nerăbdător, Bird aruncă o privire în direcția în care trebuia

să ia curba. Cerul înnorat părea să plutească foarte aproape de pământ. Începu să sufle un vânt greu de ploaie, care șuiera printre crengile prăfuite ale copacilor de pe marginea șoselei. Lumina acum verde a semaforului, decupată cu claritate pe fundalul cerului acoperit, îi dădea lui Bird senzația că e efectiv supt în ea, în mod fizic. Simțul dreptății îi fu dat peste cap de faptul că era protejat de același semnal de semafor ca și oamenii care nu se gândiseră câtuși de puțin la crimă în toată viața lor.

– Și de unde vrei să dăm telefon? întrebă Bird, simțindu-se ca un infractor fugar.

– De la o băcănie de pe-aici. Putem după aia să cumpărăm niște cârnăciori ca să mâncăm ceva de prânz.

– Bine, încuviință Bird supus, în ciuda rezistenței neplăcute pe care simțea că începe să o opună stomacul. Și crezi că prietenul ăsta al tău o să fie de acord să ne ajute?

– Capul ăla al lui de hopa-mitică îl face să arate inofensiv, dar a făcut niște lucruri îngrozitoare. De pildă…

Pe neașteptate, Himiko se cufundă în tăcere și își linse doar buzele cu vârful limbii ca de șarpe. Dându-și seama că bărbatul cu capul ca un ou săvârșise fapte atât de oribile, încât Himiko nici măcar nu avea curajul să le relateze, Bird se simți cuprins de o greață cumplită. Era evident exclus să poată mânca vreun cârnăcior la prânz. Spuse către Himiko:

– După ce dăm telefon, ar trebui mai degrabă să cumpărăm ceva de îmbrăcat pentru copil decât să ne gândim la cârnăciori și un lighean, ceva. Cred că cel mai bine ar fi să mergem la un supermarket. Nu că m-aș da în vânt după cumpărături de genul ăsta.

– O să cumpăr eu, Bird, tu poți să mă aștepți în mașină.

– Imediat după ce soția mea a rămas însărcinată am ieșit la cumpărături cu ea și a fost absolut cumplit, era plin de femei gravide și de copii care urlau în magazin. Era ceva animalic în atmosfera aia.

Bird o privi pe Himiko și observă că era și ea trasă la față. Probabil i se făcuse și ei greață. Merseră mai departe, palizi și tăcuți. Când deschise gura într-un târziu, o făcu mai mult ca să se chinuie pe el însuși:

– Mă gândesc să divorțez după ce moare copilul și soția mea își revine. Atunci o să fiu cu adevărat un om liber, mai ales că am fost și concediat, și visez la asta de ani de zile. Deși, ciudat, nu simt cine știe ce bucurie.

Vântul se întețise și bătea dinspre Bird către Himiko, așa că ea trebuia să ridice tonul ca să se facă auzită. Aproape țipă când vorbi:

– Bird, când o să fii un om liber vrei să vindem casa, cum a sugerat socrul meu, și să plecăm împreună în Africa?

Africa la orizont! Doar că Bird nu putea acum să-și închipuie decât o Africă pustie și insipidă. Pentru prima dată de când, copil fiind, începuse să fie pasionat de Africa, aceasta încetă să mai strălucească în el. Un om liber, pierdut într-o Sahara cenușie. Omorâse un copil pe insula care zburătăcea ca o libelulă pe la 140 de grade longitudine estică și apoi fugise în Africa, o străbătuse pe de-a-ntregul incapabil să prindă măcar un șoarece, darămite vreun mistreț sălbatic. Și acum era pierdut aiurea în Sahara.

– Africa? întrebă Bird împietrit.

– Dai puțin înapoi acum, Bird ca un melc care se retrage în cochilie, dar o să-ți revină pasiunea de cum pui piciorul pe pământ african.

Bird rămase tăcut.

– Am ajuns și eu să fiu fascinată de hărțile tale, Bird. Vreau să divorțezi, ca să putem călători prin Africa împreună și să le folosim cum trebuie, ca hărți rutiere. După ce ai adormit aseară, am stat toată noaptea să le studiez și cred că m-a cuprins și pe mine febra aia a ta. Iar libertatea ta e acum esențială pentru mine, am nevoie de tine ca om liber,

Bird. N-ai fost de acord când am spus că *noi* ne murdărim mâinile, dar te-ai înșelat amarnic, Bird. Noi. Hai să plecăm în Africa împreună, Bird!

Încercând din nou să scuipe de durere, Bird spuse:

– Dacă asta vrei…

– La început, relația dintre noi a fost doar sexuală, eu am fost pentru tine un soi de refugiu sexual în fața fricii și a rușinii. Dar aseară mi-am dat seama că și în mine se aprinde pasiunea pentru Africa și asta înseamnă că există o legătură între noi, Bird, avem acum harta ca zălog. Am sărit de pe un teren pur sexual la un nivel mult mai înalt, după cum sperasem de la bun început, și acum chiar simt și eu aceeași pasiune, Bird. De asta te prezint doctorului și îmi murdăresc și eu mâinile odată cu tine.

O ploaie albă fină ca o ceață începu să stropească parbrizul, care părea să se crape în mii de bucățele, ca o pânză de păianjen. Bird și Himiko simțiră imediat stropii pe frunte și în ochi. Cerul se întunecase pretutindeni de parcă s-ar fi lăsat brusc înserarea și un vânt înveninat începu să se învârtejească. Sumbru și tâmp, Bird întrebă:

– Mașina asta are și capotă? O să se ude copilul.

12

Când Bird terminase de ridicat capota neagră a mașinii sport, vântul care zburătăcea pe alee ca un pui speriat mirosea deja a cârnăciori prăjiți și a usturoi. Era o rețetă pe care o învățase de la Delcev: prăjești usturoiul mărunțit în unt, pui cârnăciorii și adaugi puțină apă, cât să dea în clocot o dată. Bird se întrebă ce se mai întâmplase cu Delcev. Probabil că fusese deja ridicat de lângă prietena lui japoneză mărunțică și palidă și dus la consulat. Opusese, oare, rezistență în bârlogul lor de la capătul fundăturii? Strigase oare prietena lui ceva în japoneză, de neînțeles și pentru Delcev, și pentru cei de la consulat care veniseră după el? Probabil fuseseră nevoiți să se dea bătuți până la urmă.

Bird contempla mașina sport. Cu capota neagră pe corpul stacojiu, arăta ca o rană deschisă, cu carnea făcută ferfeniță. Îl cuprinse repulsia. Cerul era întunecat, aerul umed și umflat, iar vântul șuiera. Ploaia fină se infiltra în aer ca o ceață, o pală de vânt o purta departe și se întorcea apoi la fel de brusc precum apăruse. Privi către copacii care se înțeau pe deasupra acoperișurilor și băgă de seamă că ploaia îi spălase și erau acum de un verde-crud, dar sobru. Un verde care îl impresiona, cum se întâmplase și cu semaforul de la intersecția cu acea autostradă. Se gândi că avea probabil să vadă acel verde și pe patul de moarte. Simțea că el, nu copilul, se lăsa purtat către moarte de mâinile dubioase ale unui felcer care făcea avorturi.

Coșul și hainele copilului erau așezate pe treptele din fața casei. Bird le adună și le îndesă pe locul din spatele scaunului șoferului. Himiko zăbovise îndelung să aleagă niște scutece și șosete, o bluză și pantaloni de lână, chiar și o șepcuță. Bird așteptase mai bine de o oră, începuse chiar să se întrebe dacă nu cumva Himiko îl abandonase. Nu înțelegea de ce pierduse atâta vreme pentru a alege cu grijă haine pentru un copil care oricum avea să moară în curând. Sensibilitățile unei femei sunt întotdeauna ciudate.

– Bird, e gata masa, strigă Himiko pe fereastra dormitorului.

O găsi pe Himiko în bucătărie mâncând cârnăciori în picioare. Aruncă o privire în tigaie și se retrase repede, scârbit de mirosul de usturoi. Se întoarse către Himiko, care îl privea curioasă, și clătină din cap.

– Ce-ar fi să faci un duș dacă tot nu ți-e foame?

Sugestia duhnea a usturoi.

– Mă duc să fac, spuse Bird ușurat.

Transpirația îi transformase în noroi tot praful adunat pe trup.

La duș, Bird rămase adus de umeri, circumspect. De obicei, un duș fierbinte îl excita, dar acum nu simțea decât niște bubuituri dureroase în inimă. Închise ochii în ploaia caldă, își lăsă capul pe spate și, de data asta pe deplin conștient, încercă să se frece după urechi cu degetele mari. O clipă mai târziu, Himiko i se alătură la duș cu părul prins într-o cască de plastic pe care erau desenați pepeni și începu să se frece cu săpunul pe corp, așa că Bird încetă jocul și ieși din baie. Pe când se ștergea, auzi afară ceva mare și greu izbindu-se de pământ cu o bufnitură. De la fereastra dormitorului, văzu mașina aplecată într-o rână, ca o corabie care se scufundă. Îi lipsea roata dreaptă din față. Fără să se mai usuce pe spate, se îmbrăcă în grabă și ieși să inspecteze mașina. Auzi zgomotul pașilor

retrăgându-se pe alee, dar în loc să pornească în urmărire, se opri să vadă paguba. Roata dispăruse cu totul și farul din dreapta era spart. Cineva ridicase MG-ul cu un cric, scosese roata și apoi se urcase pe bara de protecție legănând mașina atât de tare, încât izbitura spărsese farul. Sub mașină, cricul zăcea ca un braț rupt.

– Cineva a furat o roată, îi strigă lui Himiko, aflată încă sub duș. Și unul dintre faruri e spart. Sper că ai de rezervă.

– În magazie, în spate.

– Dar cine-ar fura o singură roată?

– Ți-aduci aminte de băiatul ăla de la fereastră din noaptea cu pricina, adolescentul? Așa se răzbună el. Bag mâna în foc că s-a ascuns pe undeva cu roata și stă să ne privească, strigă Himiko de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă ne prefacem că nu ne deranjează deloc și ieșim liniștiți de aici, pun pariu că o să fie atât de chinuit, de o să îi dea lacrimile. Hai să încercăm.

– Bine, dacă o să meargă mașina. Să văd dacă pot să pun roata de rezervă.

Bird schimbă roata, mânjindu-se pe mâini de ulei și de noroi. Lucrând, transpirase chiar mai mult decât înainte de a face dușul. Când termină, porni motorul cu grijă, dar totul părea să fie în regulă. Erau puțin în întârziere, dar totul avea să se termine cu siguranță înainte de lăsarea serii, așa că nu era nevoie de faruri. Simți nevoia să intre din nou la duș, dar Himiko era gata de plecare și, în plus, era deja atât de exasperat, încât și cea mai mică întârziere i se părea de neiertat. Porniră și, pe când ieșeau din alee, cineva aruncă din spate cu pietricele după mașină.

– Hai și tu! o chemă Bird pe Himiko văzând că nu coboară din mașină. Se năpustiră împreună pe coridorul către secția de terapie intensivă, Bird ținând în mână coșul, iar Himiko hainele pentru copil. Bird simțea în acea zi o încordare specială,

o oarecare ușurare la toți pacienții care treceau pe lângă ei pe culoar. Era influența ploii, care biciuia vântul aspru și se retrăgea apoi ca urmărită, și a tunetelor înfundate din depărtare. Mergând cu coșul la braț, Bird își căuta cuvintele potrivite pentru a le duce de nas pe asistente în legătură cu externarea copilului și se simțea din ce în ce mai neputincios. Când ajunse la secție, fu ușurat să constate că acolo se știa deja că venea să ia copilul. Chiar și așa, rămase cu un chip impenetrabil și cu ochii ațintiți în podea, răspunzând laconic doar la întrebările legate de formalități. Se temea ca nu cumva să le lase asistentelor tinere și curioase posibilitatea de a-l întreba de ce lua copilul fără operație sau unde avea de gând să îl ducă.

– Mergeți cu fișa asta la birou și plătiți acolo, spuse asistenta. Între timp, am să-l chem pe doctorul care s-a ocupat de copil.

Bird luă fișa mare, de un roz-pal.

– Am adus niște haine pentru copil…

– Dați-mi-le, avem nevoie de ele, spuse asistenta în timp ce privirea ei trăda un reproș vădit.

Bird îi înmână toate hainele copilului, iar asistenta le examină pe toate una câte una și îi dădu înapoi, cu o mișcare energică, doar șepcuța. Umil, Bird o mototoli și o băgă în buzunar. Se întoarse apoi încet către Himiko, care nu văzuse nimic.

– Da, ce e?

– Trebuie să merg până la birou puțin.

– Vin și eu, spuse Himiko repede, de parcă s-ar fi temut să nu fie abandonată. Tot timpul cât stătuseră de vorbă cu asistentele, își contorsionaseră trupurile în așa fel încât să nu zărească nici măcar cu coada ochiului nou-născuții de dincolo de peretele de sticlă.

Fata de la ghișeu luă fișa roz, îi ceru lui Bird să-și pună ștampila cu ideograma numelui și îi spuse apoi:

– Văd că deja plecați, felicitări.

Bird înclină doar din cap, fără să spună nimic.

– Și ce nume i-ați pus copilului? continuă fata.

– Păi… încă nu ne-am hotărât.

– Copilul e deocamdată înregistrat pur și simplu ca primul dumneavoastră fiu și ne-ar fi de mare ajutor să trecem un nume în registre.

„Un nume!“ se gândi Bird. Cum se întâmplase și la spitalul celălalt, cu soția lui, ideea îl deranja profund. Dă-i monstrului un nume și din clipa aceea o să pară mai uman, s-ar putea chiar să înceapă să se comporte uman. Diferența între moartea monstrului fără nume și moartea lui după ce i-ar fi fost dat un nume ar fi însemnat pentru Bird o diferență în însăși natura existenței creaturii.

– E suficient un nume provizoriu, dacă ezitați încă, spuse fata amabilă, deși vocea ei trăda o oarecare încăpățânare.

– Ce rău poate să îi facă dacă îi dai un nume, Bird, interveni Himiko nerăbdătoare.

– Am să-i spun Kikuhiko, spuse Bird aducându-și aminte de cuvintele soției lui și îi arătă apoi fetei cu ce ideograme să scrie numele.

După ce plăti, Bird primi înapoi aproape toți banii pe care îi depusese ca garanție. Copilul nu consumase decât lapte diluat și apă cu zahăr, iar cum nu i se administraseră nici măcar antibiotice, șederea lui în spital fusese foarte economică.

Bird și Himiko se întoarseră pe culoar spre secția de terapie intensivă.

– Ăștia sunt banii pe care i-am luat din economiile mele puse deoparte pentru călătoria în Africa. Și iată că, exact în clipa când mă hotărăsc să ucid copilul și să plec cu tine în Africa, îi primesc înapoi, spuse Bird încurcat, oarecum nesigur de ceea ce voia să spună de fapt.

– Păi atunci ar trebui să folosim banii chiar în Africa, șopti Himiko blând. Continuă apoi: Bird, numele ăsta, Kikuhiko,

mi-a adus aminte de un bar de homosexuali care se cheamă tot așa, scris cu aceleași ideograme. Pe patroană o cheamă tot Kikuhiko.

– Și cam câți ani are tipul?

– E greu să îți dai seama la homo, poate cu vreo patru sau cinci ani mai tânăr decât tine…

– Bag mâna în foc că e același Kikuhiko pe care-l știam odinioară. În timpul Ocupației avea o relație cu un ofițer american, iar apoi a fugit la Tokio.

– Ce coincidență, Bird! Ce-ar fi să trecem pe-acolo *după*?

„După", se gândi Bird, după ce abandonăm copilul în seama unui felcer dubios…

Își aduse apoi aminte cum îl abandonase pe tânărul său prieten Kikuhiko târziu în noapte, într-un oraș de provincie, iar copilul pe care era pe cale să îl abandoneze acum se chema tot Kikuhiko. Nici măcar actul de a pune un nume nu era lipsit de capcane înșelătoare. O fracțiune de secundă, Bird avu impulsul să se întoarcă și să schimbe numele, dar intenția lui se lăsă pe dată corodată de acidul enervării. Rămase doar cu o nevoie acută de autoflagelare. Într-un târziu, spuse:

– Să ne petrecem noaptea bând la barul de homosexuali „Kikuhiko". Ăsta să fie priveghiul.

Kikuhiko, fiul lui Bird, fusese adus de dincolo de peretele de sticlă și stătea așezat în coș, îmbrăcat în hainele de lână pe care Himiko le alesese pentru el. Lângă coș, pediatrul îl aștepta calm pe Bird, care se opri cu Himiko de partea cealaltă. Bird resimți din plin șocul lui Himiko atunci când coborî privirea și văzu copilul. Era deja ceva mai mare, cu ochii deschiși ca niște riduri adânci în pielea roșie, ațintiți oblic către ei. Până și umflătura de pe cap părea să fi crescut considerabil în dimensiuni. Era ca o tumoră, mai roșie decât fața, strălucitoare. Acum că avea și ochii deschiși, copilul aducea oarecum cu pustnicii bătrâni și scofâlciți din vechile scrieri

sfinte, dar în înfățișarea lui era ceva neuman, poate pentru că partea din față a capului, care ar fi trebuit să contrabalanseze umflătura, era încă insuficient dezvoltată. Copilul își agita pumnii mici, de parcă ar fi vrut să fugă din coș.

– Nu seamănă cu tine, Bird, șopti Himiko pe un ton aspru și neplăcut.

– Nu seamănă cu nimeni, nici măcar nu arată a om!

– N-aș merge chiar atât de departe, spuse doctorul a reproș.

Bird aruncă o privire la copiii de dincolo de peretele de sticlă. Pentru moment, toți stăteau în paturile lor, mișcându-se încet și uniform. Bird își închipui că bârfeau despre camarazii lor care fuseseră deja luați. „Unde o fi, oare, copilul acela mărunt din incubator, cu privirea meditativă? Și certărețul tată al copilului fără ficat, cu tenișii maro și cu cureaua lată de piele, o fi prin apropiere, gata să înceapă încă o dispută?“

– Ați trecut pe la birou, gata? întrebă asistenta.

– Da, am terminat.

– Atunci, vă rog!

– Sigur n-ai să te răzgândești? întrebă doctorul îngândurat.

– Foarte sigur, răspunse Bird neînduplecat. Mulțumesc pentru tot.

– N-ai pentru ce.

– Păi atunci… la revedere.

Doctorul se înroși și, parcă rușinat că adineauri ridicase puțin tonul, spuse cu o voce la fel de liniștită cu a lui Bird:

– La revedere, ai grijă de tine.

Când Bird ieși din secție, pacienții care se plimbau pe coridor se întoarseră toți ca la un semnal și se apropiară de copil. Încruntat, Bird merse țintă înainte, cu coatele îndoite, aplecat protector deasupra coșului. Himiko se grăbi în urma lui. Descumpăniți de furia care se citea pe chipul lui Bird, pacienții se dădură deoparte, suspicioși, dar zâmbind, probabil din pricina copilului.

Aruncând o privire în urmă, Himiko spuse:

– Bird, doctorul sau vreuna dintre asistente ar putea anunța poliția.

– Nici vorbă, zise Bird sălbatic. Nu uita că au încercat și ei să omoare copilul, cu lapte îndoit și cu apă cu zahăr!

Se apropiau de intrarea principală, unde era adunată o mulțime de pacienți ieșiți din saloane la plimbare, care i se păru lui Bird a fi în fierbere – îi era absolut imposibil să protejeze copilul de curiozitatea lor animalică doar cu coatele. Se simțea ca un jucător de rugby alergând de unul singur cu mingea în mână spre buturile apărate de întreaga echipă adversă. Ezită și, aducându-și apoi aminte, zise:

– Am o șepcuță în buzunarul de la pantaloni. O scoți, te rog, să-i acoperi capul la spate?

O urmări cu privirea pe Himiko în timp ce aceasta făcea ceea ce o rugase. Se năpustiră apoi împreună spre străinii care se fereau din calea lor cu zâmbete largi.

– O, ce copil drăgălaș, ca un înger! cobi o doamnă între două vârste și, deși se simțea ținta unei glume oribile, Bird nu șovăi deloc și nici nu ridică privirea din pământ până ieși din mulțime.

Afară începuse din nou să plouă. În marșarier, mașina lui Himiko se apropie prin ploaie, alunecând ca o șalupă, de locul unde Bird aștepta cu coșul. Bird îi întinse coșul lui Himiko, urcă în mașină și îl luă înapoi. Ca să așeze bine coșul în poală, era nevoit să stea drept și rigid, ca statuia unui faraon.

– Gata?

– Îhî!

Mașina țâșni înainte de parcă ar fi pornit într-o cursă. Bird se lovi cu urechea de una din barele de metal ale capotei și i se tăie răsuflarea de durere.

– Cât e ceasul, Bird?

Ținând coșul doar cu mâna dreaptă, Bird își privi ceasul. Limbile erau oprite la o oră neverosimilă. Lăsase ceasul la

mână din obișnuință, dar de câteva zile nici nu se uitase cât e ora, nici nu-l fixase, nici nu-l întorsese. Avu senzația că trăise în afara zonei temporale care ritma viețile fade ale celor lipsiți de un copil grotesc.

– Mi-a stat ceasul, spuse.

Himiko apăsă un buton al radioului din mașină. Un buletin de știri, cu un prezentator care comenta repercusiunile pe care le va avea reluarea testelor nucleare de către Uniunea Sovietică. Liga Japoneză împotriva Armamentului Nuclear dăduse o declarație de sprijinire a experiențelor sovietice, dar existau neînțelegeri chiar între facțiunile Ligii și se părea că următoarea conferință mondială cu privire la interzicerea armamentului nuclear avea să se soldeze cu un eșec din pricina părerilor împărțite. Apoi o casetă – victime de la Hiroshima criticând luarea de poziție a Ligii. Există, oare, o armă atomică sigură? Și chiar dacă testele sunt efectuate de savanți sovietici în pustiul siberian, există, oare, o bombă cu hidrogen care să nu afecteze deloc oamenii sau animalele?

Himiko schimbă postul. Muzică tradițională, un tangou. Pentru Bird, toate tangourile sunau la fel și dăduseră peste unul care nu se mai termina. În cele din urmă, Himiko opri radioul. Nu reușiseră să afle cât e ora.

– Se pare că Liga și-a dat în petic în privința testelor sovietice, spuse Himiko, fără prea mult interes.

– Mda, așa se pare, zise și Bird.

În universul pe care îl împărțeau toți ceilalți, timpul unic al omenirii trecea și destinul unic al întregii lumi se contura amenințător. Doar Bird era responsabil față de copilul din coșul pe care-l ținea în poală, față de monstrul care-i guverna destinul.

– Bird, tu crezi că există persoane care să vrea un război atomic nu pentru că ar avea de câștigat, de pildă, economic sau politic din fabricarea de arme nucleare, ci pur și simplu pentru

că asta vor? Adică, așa cum majoritatea oamenilor cred fără vreun motiv anume că planeta asta ar trebui să dăinuie și speră că așa va fi, probabil că există și oameni negri la suflet care sunt încredințați, fără vreun motiv de care ei să fie conștienți, că omenirea ar trebui distrusă. În nordul Europei există un animal mic ce seamănă cu un șobolan, leming parcă îi zice, și câteodată animalele astea se sinucid în grup. Mă întreb dacă nu cumva în lumea asta există oameni-leming, ce crezi, Bird?

– Oameni-leming negri la suflet? ONU ar trebui să pună imediat la punct un program ca să îi identifice.

Deși intrase în joc, Bird nu avea niciun chef să se alăture cruciadei împotriva oamenilor-leming negri la suflet. Simțea un leming întunecat sălășluind chiar în el.

– Ce cald e, remarcă Himiko, schimbând brusc subiectul, de parcă ar fi vrut să arate că discuția de până atunci n-o interesase prea mult.

– Da, e foarte cald.

Căldura de la motor continua să urce în valuri prin plăcile subțiri de metal și, cum capota de pânză izola etanș mașina, începură treptat să se simtă închiși într-o seră. Dar dacă ar fi desfăcut un colț al pânzei, vântul de afară ar fi abătut ploaia înăuntru. Bird examină cu atenție mecanismele de prindere a pânzei. Himiko îi observă disperarea:

– N-ai ce-i face, Bird. O să ne oprim din când în când și-o să deschidem portiera.

Bird zări o vrabie muiată de ploaie zăcând moartă pe stradă chiar în fața mașinii. O zărise și Himiko. Mașina se apropie de pasărea moartă și, când aceasta nu se mai văzu, coti brusc, dând cu una din roți într-o groapă ascunsă de băltoaca gălbuie și noroioasă. Fără să slăbească strânsoarea pe mânerul coșului, Bird se izbi cu ambele brațe de bord. „Până când ajung la clinica aia, o să fiu tot numai vânătăi", se gândi el întristat.

– Scuze, Bird, spuse Himiko.

Se lovise probabil și ea, i se simțea durerea în voce. Niciunul din ei nu pomeni nimic de vrabia moartă.

– Nu e nimic grav.

Punând coșul la loc în poală, Bird privi copilul pentru prima dată de când se urcase în mașină. Fața îi era tot mai roșie, de parcă s-ar fi înfuriat treptat, dar nu-și putea da seama dacă respiră. „Se sufocă!“ Panicat, Bird începu să zgâlțâie coșul. Pe neașteptate, deschizând larg gura de parcă ar fi vrut să-și înfigă dinții în degetele lui Bird, copilul începu să țipe cu o voce asurzitoare.

Cu lacrimi mari și transparente scurgându-i-se ca niște fire de ață din ochii strânși, tremurând ușor, copilul țipa întruna: uaaaaaaaaaaaaaaaaaaa… uaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa… Revenindu-și, Bird dădu să îi acopere cu palma buzele trandafirii și, cu greu, se stăpâni la timp, cuprins de o nouă panică. Ieeeeeeeeeeeeeeeeeee… ieeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee… continua copilul să urle… uaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa aaaaaaa aaa aaa aaa… făcând să salte șepcuța cu miei care îi acoperea umflătura.

Ridicând tonul ca să acopere vocea copilului, Himiko spuse:

– Plânsul unui copil e întotdeauna plin de sens. Ar putea foarte bine să conțină toate sensurile tuturor cuvintelor omenirii.

Copilul plângea în continuare: Uaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa… uaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa… Ieeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee… ieeeeeeeuaaaaaaaaaaaaaaaaaaa…

– Ce bine că nu suntem în stare să înțelegem, spuse Bird încurcat.

Mașina gonea purtând țipetele copilului. Era de parcă mii de greieri ar fi scârțâit la unison sau de parcă Bird și Himiko s-ar fi prăbușit împreună în trupul unui greiere imens cu care încercau acum să zboare. În scurtă vreme, căldura din

mașină și țipetele copilului deveniră de nesuportat. Himiko opri și deschiseră ambele portiere. Aerul fierbinte și stătut dinăuntru se prăvăli afară ca râgâitul unui invalid febril, iar aerul rece și umed năvăli odată cu ploaia. Bird și Himiko nădușiseră din pricina căldurii și acum tremurau de frig. Ploaia se strecură și în coșul din poala lui Bird, lăsând pe obrajii arzând ai copilului câteva picături mult mai mici decât lacrimile. Plânsul copilului devenise sacadat – uaa-uaa – uaa-uaa – uaa-uaa – și, din când în când, trupul îi era zgâlțâit de o criză de tuse. Dându-și seama că tusea nu era normală, Bird se întrebă dacă nu cumva copilul făcuse o boală respiratorie. Îndepărtând coșul de portieră, reuși în cele din urmă să-l adăpostească de ploaie.

– Bird, e periculos să expui brusc un copil la aer rece, mai ales că până acum a trăit în incubator. Ar putea chiar să facă pneumonie.

– Știu, spuse Bird, simțind o oboseală grea și cu rădăcini adânci.

– Nu știu ce-am putea face.

– Ce naiba poți să-i faci unui copil ca să nu mai plângă într-un moment ca ăsta?

Bird se simți mai lipsit de experiență ca niciodată.

– Am văzut că adesea li se dă să sugă – Himiko se opri îngrozită și adăugă apoi repede: Ar fi trebuit să luăm niște lapte cu noi, Bird.

– Lapte îndoit cu apă? Sau apă cu zahăr?

Oboseala provocase cinicul din el.

– Să dau o fugă până la o farmacie, s-ar putea să aibă o chestie din aia – cum le zice? – știi, de-alea în formă de sfârc…

Himiko ieși în ploaie. Bird, legănând șovăitor coșul cu copilul, își privi iubita alergând în pantofii ei cu talpă plată. Nicio japoneză de vârsta lui Himiko nu era mai bine educată decât ea, dar educația aceea putrezea acum pe un raft

de cămară, iar Himiko nu știa despre viața de zi cu zi nici măcar cât cea mai comună dintre femei. Probabil că n-o să aibă niciodată copii. Bird își aminti de Himiko cea din primul an de facultate, cea mai plină de viață din tot grupul de boboace, și fu cuprins de milă pentru Himiko cea care plescăia acum prin noroi ca un câine zgribulit. Cine ar fi putut să prevadă un asemenea viitor pentru o studentă debordând de tinerețe, de pedanterie și de încredere? Câteva camioane de mobilă trecură huruind pe șosea ca o turmă de rinoceri, făcând mașina să se legene, cu Bird și cu copil cu tot. Lui Bird i se păru că distinge o chemare în huruitul TIR-urilor, urgentă, dar de neînțeles. Era probabil o halucinație, dar ascultă cu atenție preț de o clipă zadarnică.

Încovoiată sub ploaie și sub vântul tăios, Himiko se întorcea la mașină cu o încrâncenare solitară întipărită pe chip. Nu mai alerga. În trupul ei mare, Bird ghici o oboseală urâtă, pe măsura oboselii lui. Când ajunse însă la mașina, Himiko ridică vocea ca să acopere țipetele copilului, care plângea în continuare, și spuse pe un ton vesel:

– Suzete li se spune, am avut un lapsus. Uite, am cumpărat de două feluri.

Părea să-și fi recăpătat încrederea scotocind prin magazia memoriei după cuvântul „suzetă“. Doar că obiectele mici de cauciuc galben care zăceau în palma ei ca niște semințe mari și înaripate de arțar păreau să fie greu de mânuit de către un nou-născut.

– Asta cu chestia albastră înăuntru e pentru când dau dinții, pentru copii ceva mai mari. Dar asta moale cred că e tocmai bună, spuse Himiko și vârî suzeta în gura roz a copilului.

„Ce ți-a venit să cumperi una pentru când dau dinții?“ dădu Bird să întrebe. Băgă însă de seamă că fiul lui nu reacționa deloc la suzetă. Singurul semn că era conștient de jucăria pe care o avea în gură era o ușoară mișcare a mușchilor feței, de parcă ar fi încercat să împingă suzeta afară cu limba.

– Nu prea merge, cred că e încă prea mic, zise Himiko întristată după un minut de încercări. Încrederea îi dispăruse din nou.

Bird se abținu și nu îi reproșă nimic.

– Nu știu nicio altă metodă de a liniști un copil.

– Păi atunci să mergem așa. Hai să pornim.

Bird închise portiera.

– Ceasul din farmacie arăta ora patru. Cred că ajungem la clinică până la cinci.

Himiko porni motorul, cu o căutătură urâtă. Se îndrepta și ea spre punctul maxim al enervării.

– Doar n-o să țipe întruna vreme de o oră, spuse Bird.

La cinci și jumătate, copilul adormise după ce țipase întruna, dar nu ajunseseră încă la clinică. De mai bine de cincizeci de minute se învârteau aiurea în jurul unei văi. Urcaseră și coborâseră dealuri, traversaseră de câteva ori un râu noroios, se împotmoliseră în fundături, ieșiseră de nenumărate ori pe partea greșită a vreuneia din pantele abrupte care urcau fie înspre nordul văii, fie înspre sud. Himiko își aducea aminte că se dusese cu mașina direct până la poarta clinicii și reușise chiar să-și dea seama cam pe unde era din vârful unui deal. Dar apoi, coborând din nou în valea înghesuită cu străzi labirintice și înguste, le fusese imposibil să afle în ce direcție se îndreptau. Până la urmă, intraseră pe o străduță pe care Himiko avea senzația că și-o amintește, dar un camion refuzase să le cedeze trecerea. Fuseseră nevoiți să se întoarcă mai bine de o sută de metri ca să lase camionul să treacă, iar apoi realizaseră că luaseră curba la un alt colț. Cum strada următoare era cu sens unic, nu putuseră să se întoarcă.

Bird rămăsese tot timpul cufundat în tăcere și la fel și Himiko. Erau amândoi atât de nervoși, încât se temeau să scoată vreun cuvânt ca să nu se jignească. Până și o observație

nevinovată de genul: „Am impresia că am mai trecut pe-aici de două ori“ devenea periculoasă, pentru că putea să deschidă între ei o prăpastie. Și mai era și secția de poliție, pe lângă care treceau întruna. Un polițist stătea întotdeauna chiar în ușa construcției de lemn părăginite și de fiecare dată când se strecuraseră prin fața lui se temuseră să nu îi atragă atenția. Nici nu se punea problema să ceară indicații de la un polițist, nici măcar să îl întrebe de adresă pe vreunul din băieții care făceau livrări în cartier. Zvonul că o mașină sport în care se află un copil cu o umflătură la cap caută o clinică cu reputație îndoielnică le-ar fi creat fără îndoială probleme. De fapt, doctorul îi atrăsese lui Himiko atenția la telefon să nu se oprească deloc prin cartier, nici măcar pentru țigări. Așa că acum continuau ceea ce părea un nesfârșit tur al zonei. Încet, paranoia puse stăpânire pe Bird: „Probabil că o să ne învârtim cu mașina toată noaptea fără să dăm de clinica aia, probabil că, de fapt, nici nu există o clinică unde se ucid copii.“ Pe lângă paranoia, mai era chinuit și de o moleșeală cumplită. „Dacă adorm și scap din poală coșul cu copilul?“ Dacă pielea de pe umflătură era într-adevăr *dura mater* care învelește creierul, s-ar fi rupt instantaneu. Copilul s-ar murdări în apa soioasă care pătrundea printre schimbătorul de viteze și frână, n-ar mai putea să respire și ar muri sufocat. O moarte groaznică. Bird se străduia să nu adoarmă. Preț de o clipă, se cufundă în umbrele inconștientului, de unde îl scoase vocea nervoasă a lui Himiko:

– Bird, să nu adormi!

Coșul îi aluneca încet din poală. Tremurând, îl apucă strâns cu amândouă mâinile.

– Bird, și mie mi-e somn. Am senzația cumplită că o să mă izbesc de ceva.

Lumina asfințitului dansa încă în vale. Vântul se potolise, dar ploaia continuase să cadă și se transformase la un moment

dat într-o ceață care diminua și mai mult vizibilitatea. Himiko aprinse farurile, din care numai unul funcționa – răzbunarea copilărească a amantului ei adolescent începea să dea roade. Când mașina se apropie din nou de cei doi arbori gemeni de gingko din fața postului de poliție, un ofițer tânăr care arăta mai degrabă a fermier ieși în stradă și le făcu semn să oprească. În clipa când, aplecându-se, polițistul aruncă o privire în mașină, Bird și Himiko erau amândoi livizi, murdari și păreau suspecți.

– Permisul, vă rog! spuse tânărul, de parcă ar fi fost cel mai plictisit polițist din lume. De fapt, nu era mai în vârstă decât elevii lui Bird de la școala pregătitoare, dar știa prea bine că îi intimidează și o făcea cu plăcere. Știți, mi-am dat seama că nu funcționează decât un far încă de prima dată când ați trecut pe aici. Și m-am făcut că nu văd. Dar veniți întruna încoace, parcă cereți să fiți opriți. Și vă mai și fâțâiți pe aici în ditamai măgăoaia cu un singur far… N-aveți cum să scăpați. Ne-ar știrbi autoritatea.

– Bineînțeles, spuse Himiko neutru, fără intonație.

Atitudinea ei părea să-l fi jignit pe tânărul ofițer:

– Ăla-i un copil sau ce? Ce-ar fi să lăsați mașina aici și să luați copilul?

Copilul avea acum fața grotesc de roșie și respira sacadat pe gura deschisă și pe nas. Preț de o clipă, Bird uită de polițistul care se zgâia în mașină și se întrebă dacă băiatul nu făcuse cumva pneumonie. Cu frică, îi puse mâna pe frunte. Senzația de fierbințeală era puternică, o fierbințeală de o natură întru totul diferită de temperatura corpului uman. Involuntar, Bird scoase un țipăt.

– Ce e? întrebă polițistul speriat și cu o voce mai potrivită cu vârsta lui.

– Copilul e bolnav, răspunse Himiko. De-aceea ne-am hotărât să luăm mașina, deși știam de farul spart.

Himiko plănuise să profite de uimirea polițistului:

– Dar ne-am rătăcit și acum nu știm ce să facem.

– Unde vreți să ajungeți? Cum îl cheamă pe doctor?

Ezitând, Himiko îi spuse până la urmă polițistului numele clinicii. Tânărul îi indică, puțin către stânga față de locul unde parcaseră, capătul unei străduțe. Apoi, dorind parcă să demonstreze că nu e tipul de polițist blând și ușor de fraierit, adăugă:

– De vreme ce e așa de aproape, cred că ar fi mai bine să o luați pe jos de aici. Haideți, coborâți!

Isterică de-a dreptul, Himiko întinse unul din brațele ei lungi și smulse șepcuța de lână de pe capul copilului. Îi dădu lovitura de grație tânărului polițist.

– Trebuie purtat cu mare grijă să nu se zdruncine prea tare.

Himiko atacase inamicul și îl copleșise. Îmbufnat, cerându-și parcă scuze că îl luase, polițistul îi înapoie permisul:

– Dar să duceți mașina la un atelier imediat ce lăsați copilul, spuse tâmp, cu privirea pironită încă asupra umflăturii. Ah, e groaznic, asta e inflamație cerebrală?

Bird și Himiko intrară pe străduța pe care le-o indicase ofițerul. După ce parcă în fața clinicii, Himiko își reveni destul cât să spună:

– Nici măcar nu și-a notat numărul de înmatriculare sau numele meu… Ce polițist cretin!

Clinica arăta de parcă era construită din ipsos. Intrară în hol cu coșul. Nici urmă de asistente sau de pacienți, dar când Himiko strigă, apăru bărbatul cu capul ca un ou. Nu mai purta frac, ci un halat cumplit de murdar. Ignorându-l cu totul pe Bird, o salută pe Himiko pe un ton amabil, nedezlipindu-și privirea de la copilul din coș, de parcă ar fi vrut să cumpere macrou de la un negustor de pește:

– Ai întârziat, Himiko. Începusem să cred că mi-ai făcut o farsă.

Holul dărăpănat al clinicii îi dădea lui Bird senzația că e încolțit de primejdie.

– Ne-am rătăcit venind încoace, spuse Himiko relaxată.

– Mă temeam să nu fi făcut vreo prostie pe drum. Mai sunt câte unii, radicali, care, odată ce se hotărăse să facă pasul ăsta, nu mai fac distincția între a nu mai hrăni un copil până moare și a-l sugruma… of, of! exclamă doctorul și, ridicând coșul cu copilul, continuă: de parcă nu avea și așa destule probleme, văd că năzdrăvanul ăsta s-a mai pricopsit și cu o pneumonie.

Vocea doctorului era, în continuare, amabilă.

13

Lăsând mașina la un atelier, porniră într-un taxi către barul de homosexuali pe care îl știa Himiko. Erau epuizați, chinuiți de nevoia de a dormi și aveau gurile uscate din pricina unei exaltări misterioase care îi făcea să ezite să se întoarcă singuri în casa aceea întunecoasă.

Taxiul opri în fața unei imitații stângace de felinar cu gaz, cu cuvântul „Kikuhiko" scris cu vopsea albastră pe globul de sticlă. Bird împinse o ușă reparată în pripă cu câteva scânduri de lungimi diferite și păși într-o încăpere lugubră și îngustă, ca un adăpost pentru animale. Înăuntru, doar o tejghea scurtă și câteva scaune cu spătarul nefiresc de înalt, așezate la peretele din față. Barul era gol, cu excepția bărbatului mic de statură care stătea în spatele tejghelei și care îi privea acum pe cei doi intruși. Era oarecum rotofei, cu buze de fată tânără și ochi tulburi, ca de oaie, care îi inspectau circumspect pe cei doi, fără însă să îi respingă. Bird rămase în ușă, întorcându-i privirea. Treptat, amintirea tânărului său prieten Kikuhiko răzbătu prin membrana zâmbetului ambiguu de pe chipul bărbatului.

– E, ia te uită, Himi! Și în ce hal! spuse bărbatul cu buzele strânse și cu ochii încă ațintiți asupra lui Bird. Parcă-l știu pe tipul ăsta… Au trecut secole de-atunci, dar parcă i se spunea Bird.

– Hai să ne așezăm, propuse Himiko.

Părea scârbită de melodrama siropoasă a acestei reîntâlniri. Dar Kikuhiko nu-i stârnea lui Bird nicio emoție; era sfârșit de oboseală, îi era somn și era convins că nu mai rămăsese

nimic pe lume care să îl intereseze în vreun fel. Se așează și el, la o oarecare distanță de Himiko.

– Lui cum i se mai spune acuma, Himi?

– Bird.

– Serios? Încă? Au trecut șapte ani de-atunci… Kikuhiko se apropie de Bird. Ce vrei să bei, Bird?

– Un whisky sec, te rog.

– Tu, Himi?

– Și eu la fel.

– E încă destul de devreme, de ce arătați amândoi așa de obosiți?

– N-are nimic de-a face cu sexul. Ne-am învârtit toată după-amiaza aiurea cu mașina.

Bird apucă paharul de whisky care fusese umplut pentru el, dar ezită simțind ceva zvâcnindu-i în piept. „Kikuhiko nu poate să aibă mai mult de douăzeci și doi de ani și totuși arată cu mult mai matur decât mine, dar – pe de altă parte – a păstrat în mare felul cum era la cincisprezece ani. Un amfibiu care se simte în largul lui în două vârste."

Kikuhiko bea și el whisky sec. Își turnă încă un pahar și apoi îi turnă și lui Himiko, care îl golise pe primul dintr-o înghițitură. Bird se trezi privindu-l insistent pe Kikuhiko, iar acesta aruncă, la rându-i, câteva priviri pe furiș în direcția lui, cu nervii arcuiți ca spinarea unei pisici speriate. În cele din urmă, se întoarse și întrebă direct:

– Tu mă mai ții minte, Bird?

– Bineînțeles, răspunse Bird.

În mod bizar, avea senzația că stă de vorbă mai degrabă cu proprietarul unui bar de homosexuali (ceea ce i se întâmpla pentru prima oară) decât cu un prieten de odinioară pe care nu-l mai văzuse de ani de zile.

– Parcă au trecut secole, nu-i așa, Bird? De la ziua aia când am mers în orașul celălalt și l-am văzut pe soldatul cu jumătatea de jos a feței zdrobită de gloanțe.

– Care e povestea cu soldatul? întrebă Himiko.

Kikuhiko îi povesti, cu privirea ațintită obraznic asupra lui Bird:

– Era în timpul războiului din Coreea și niște soldați absolut delicioși care fuseseră răniți pe front erau trimiși înapoi la bazele din Japonia. Erau trenuri întregi și noi am văzut într-o zi un tren din ăsta. Crezi că treceau pe la noi în fiecare zi, Bird?

– Nu, nu chiar în fiecare zi.

– Circulau tot soiul de zvonuri despre negustori de sclavi care prindeau băieți japonezi de liceu și îi vindeau apoi ca soldați, se auzise chiar că guvernul voia să ne trimită în Coreea. Eram îngrozit pe atunci.

Evident! Lui Kikuhiko îi fusese groaznic de frică în noaptea când se certaseră și se despărțiseră, strigase: „Bird, mi-a fost frică!" Bird se gândi la copilul lui și decretă că acesta era încă incapabil să perceapă teama. Se simți ușurat, o ușurare scurtă și meschină. Încercând să nu se mai gândească la copil, spuse:

– Zvonuri aiurea-n tramvai.

– Zici tu așa, dar eu am făcut o grămadă de lucruri oribile din cauza zvonurilor. Apropo, Bird, cum a fost cu nebunul pe care-l urmăream în noaptea aia, l-ați prins până la urmă?

– Era mort când l-am găsit, se spânzurase undeva pe deal. M-am străduit degeaba. Gustul unei amărăciuni vechi îi reveni acru pe limbă. L-am găsit în zori – eu și câinii. Chiar că a fost aiurea-n tramvai.

– Nu e chiar așa. Tu măcar ai continuat urmărirea până în zori, pe când eu am renunțat și am dat bir cu fugiții în miez de noapte, iar viețile noastre s-au schimbat complet de atunci. Nu te-ai mai înhăitat cu alde mine și te-ai dus la universitate la Tokio, nu-i așa? Iar eu, de la noaptea cu pricina, am tot decăzut și uite unde am ajuns – pitit cum nu se poate mai bine în bărulețul ăsta. Dacă nu ai fi plecat singur în noaptea aia, Bird, probabil că acum aș fi fost într-o altă stare…

– Adică dacă Bird nu te-ar fi abandonat atunci, n-ai mai fi devenit homosexual? întrebă Himiko pe nepusă masă.

Rușinat, Bird coborî privirea în pământ.

– Un homosexual e cineva care alege să iubească o persoană de același sex, iar eu am luat decizia asta de unul singur. Toată răspunderea e a mea, spuse Kikuhiko cu o voce joasă.

– Văd că i-ai citit pe existențialiști, remarcă Himiko.

– Când ții un bar de homo, trebuie să știi cum stau tot soiul de lucruri, își recită Kikuhiko profesiunea de credință. Apoi se întoarse spre Bird și îl întrebă pe un ton normal: Sunt convins că, în timp ce eu am decăzut, tu ai tot urcat. Ce mai faci, Bird?

– Predau la o școală pregătitoare, dar se pare că o să mă dea afară din vară, așa că n-aș spune că am tot urcat. Și asta nu e tot, mi s-au întâmplat tot soiul de necazuri ciudate, unul după altul.

– Că tot ai adus vorba, Bird cel de la douăzeci de ani, așa cum îl știam eu, nu era deloc tipul care să se dea bătut. Parcă ceva te-a speriat îngrozitor și acum încerci să fugi.

Observația pertinentă și exactă a lui Kikuhiko îl făcu pe Bird să realizeze că prietenul lui nu mai era silful ingenuu pe care-l cunoscuse cândva. Probabil că viața lui de deviere și decădere n-a fost deloc ușoară.

– Ai dreptate, recunoscu Bird. Sunt sfârșit. Sunt înspăimântat. Încerc să fug.

– La douăzeci de ani era imun la frică, nu l-am văzut niciodată să se teamă de ceva, îi spuse Kikuhiko lui Himiko. Apoi, reîntorcându-se către Bird, îl provocă: Iar în seara asta parcă ți-e atât de frică, încât nu ai nici cea mai vagă idee pe unde ți-e capul.

– Nu mai am douăzeci de ani, replică Bird.

Chipul lui Kikuhiko îngheță a nepăsare.

– Fost-ai, lele… spuse și se mută brusc lângă Himiko.

În curând, cei doi începură o partidă de zaruri și Bird fu lăsat în pace. Ușurat, ridică paharul de whisky. „După o pauză de șapte ani, ne-a luat doar șapte minute de conversație ca să eliminăm tot ce ne-ar fi putut interesa reciproc. Nu mai am douăzeci de ani și dintre toate lucrurile pe care le aveam atunci singurul pe care am reușit să nu îl pierd e porecla mea ridicolă." Dădu pe gât primul pahar de whisky după o zi lungă. O clipă mai târziu, ceva imens și vâscos se stârni în el. Vomită fără niciun efort whisky-ul pe care tocmai și-l turnase în stomac. Kikuhiko șterse repede tejgheaua și îi dădu un pahar cu apă. Bird rămăsese cu privirea pierdută în gol. „Ce anume încerc să protejez de monstrul ăla de copil, de am ajuns să fug fără rușine cu atâta disperare? Ce anume e în mine, de mă zbat atâta să mă apăr?" Răspunsul fu teribil: „Nimic! Zero!"

Bird se ridică din scaunul înalt și coborî încet cu picioarele pe podea. Îi vorbi lui Himiko, care îl privea întrebător, cu ochii încețoșați de oboseală și de beție:

– M-am hotărât să duc copilul înapoi la spitalul universitar și să-i las să-l opereze. M-am săturat să mă tot năpustesc spre fiecare ieșire.

– Ce tot îndrugi acolo? îl întrebă ea bănuitoare. Ce-ți veni, Bird? Nu-i deloc momentul potrivit să te apuci să vorbești despre operație!

– Din dimineața când s-a născut copilul meu, n-am făcut altceva decât să fug întruna, răspunse Bird sigur pe el.

– Dar copilul ăla e pe cale să fie ucis dintr-o clipă în alta și să ne murdărească mâinile amândurora. Cum poți să spui că asta înseamnă să fugi întruna? Și-apoi, era vorba să plecăm în Africa împreună.

– Am lăsat copilul cu felcerul ăla și apoi am fugit, am evadat aici, se încăpățână Bird. Tot timpul n-am făcut altceva decât să fug, să fug, să fug, mi-am imaginat că Africa e pământul

unde se termină fuga, destinația, punctul terminus… De fapt, și tu fugi, știi? Ești ca una din fetele alea de cabaret care fuge cu un delapidator.

– Ba nu, Bird, sunt alături de tine, îmi murdăresc mâinile odată cu tine! *Să nu îndrăznești să spui că fug!*

Strigătul lui Himiko răsună cu ecou în peșterile isteriei care o cuprinse.

– Ai uitat că astăzi ai băgat mașina într-o groapă ca să nu dai peste o biată vrabie moartă? Faci asta chiar înainte de a suci gâtul unui copil?

Fața lată a lui Himiko se înroși, congestionată, apoi se înnegură de furie și de disperare. Încercând să dea vina pe Bird, îl fulgeră cu privirea, tremurând de enervare, dar nu avu putere să vorbească.

– Dacă vreau să mă lupt cu monstrul ăsta în mod cinstit nu prea am de ales: fie îl strâng de gât și îl omor cu mâinile mele, fie îl accept și încerc să-l cresc. Am înțeles asta de la bun început, dar n-am avut curajul s-o accept.

Himiko îl întrerupse, fluturându-și degetele amenințător:

– Bird, copilul a făcut pneumonie! Dacă încerci să-l duci înapoi la spital o să-ți moară pe drum, în mașină. Și ce rezolvi cu asta? O să te aresteze și-atât.

– Dacă se întâmplă asta, tot înseamnă că mi-am omorât copilul cu mâna mea. Și aș merita orice. Cred că sunt în stare să-mi asum măcar responsabilitatea asta.

Bird vorbise calm. Simțea că se eliberează din ultima capcană a înșelătoriei și că își recâștigă încrederea în sine.

Cu ochii înlăcrimați, Himiko îl privi furioasă. Părea să caute cu disperare o nouă cale de atac psihologic și, când găsi strategia, se lansă:

– Să zicem că îi lași să opereze și că îi salvează viața – cu ce te alegi atunci, Bird ? Chiar tu mi-ai spus că fiul tău n-ar fi niciodată mai mult decât o legumă. Nu-ți dai seama că asta

n-ar fi doar o nenorocire pentru tine, dar ai mai și întreține o viață care n-ar însemna absolut nimic pentru lume? Crezi că asta ar fi spre binele copilului? Chiar crezi asta, Bird?

– E spre binele meu. Numai așa pot înceta să fiu mereu pe fugă, răspunse Bird.

Dar Himiko refuza în continuare să înțeleagă. Neîncrezătoare, îl privea pe Bird încercând încă să-l înfrunte, iar apoi se strădui să zâmbească, în pofida lacrimilor din ochi, și îi spuse ironic:

– Și deci te apuci să salvezi de la moarte un copil care nu poate trăi decât ca o legumă! Bird, ăsta-i noul tău *umanism* sau ce?

– Tot ce vreau e să nu mai fiu un bărbat care fuge tot timpul de răspundere.

– Dar, Bird, suspină Himiko, cum rămâne cu promisiunea noastră de a merge împreună în Africa? *Cum rămâne cu promisiunea noastră?*

– Stăpânește-te odată, Himi, ce naiba! Odată ce Bird a început să fie preocupat de el însuși, nu te mai aude oricât de tare ai striga.

Bird ghici în ochii întunecați ai lui Kikuhiko lucirea rece a urii, dar ordinul scurt al fostului său prieten către Himiko fusese replica pe care aceasta o așteptase. Redeveni Himiko cea de acum câteva zile, care îl primise pe Bird când îi apăruse disperat la ușă cu sticla de Johnnie Walker, o femeie trecută de prima tinerețe și extrem de generoasă. O Himiko delicată și blajină.

– Nu-i nimic, Bird, nu trebuie să vii și tu. Eu oricum o să vând casa și o să plec în Africa. O să-l iau cu mine pe băiatul ăla care a furat roata. Dacă stau să mă gândesc, m-am purtat groaznic cu el.

Lacrimile îi curgeau încă, dar era evident că furtuna isteriei trecuse.

– Himi s-a liniștit, gata, interveni Kikuhiko.

– Mulțumesc, le spuse Bird simplu și sincer amândurora.

– Să știi că o să ai de îndurat tot soiul de chinuri, Bird, îi spuse Himiko, vrând să-l încurajeze. Adio, Bird! Ai grijă de tine!

Bird încuviință și ieși din bar.

Taxiul gonea pe străzi cu o viteză incredibilă. Dacă mor acum într-un accident înainte să salvez copilul, toți cei douăzeci și șapte de ani de viață ai mei nu vor fi însemnat nimic. Fu cuprins de o frică mai adâncă decât simțise vreodată.

Era pe la sfârșitul toamnei. Când Bird coborî scările după ce își luase la revedere de la doctor, socrii lui îl întâmpinară cu un zâmbet în fața secției de terapie intensivă. Soția lui stătea între ei, cu copilul în brațe.

– Felicitări, Bird, îi strigă socrul. Să știi că seamănă cu tine.

– Oarecum, spuse Bird reținut.

La o săptămână după operație, copilul începuse să arate cât de cât uman, iar după încă o săptămână începuse să semene cu Bird.

– Crăpătura din craniul copilului era de doar câțiva milimetri și se pare că se închide acum. O să vă arăt când ajungem acasă, am luat radiografiile. Până la urmă, s-a dovedit că, de fapt, creierul nu ieșise în afară și nu era vorba de hernie cerebrală, ci doar de o tumoră benignă. Se pare că în umflătura pe care-au tăiat-o erau doar doi sâmburi tari și albi ca niște mingi de ping-pong.

Pândind o pauză între frazele grăbite ale lui Bird, profesorul interveni:

– Chiar avem de ce să fim recunoscători.

– Cum a dat atâta sânge pentru transfuzie în timpul operației, când a ieșit arăta ca o prințesă după o întâlnire cu Dracula, încercă să glumească mama-soacră. Serios, Bird, ai fost constant și curajos ca un leu tânăr.

Speriat de schimbarea bruscă de mediu, copilul zăcea într-o tăcere ridată și neclintită, examinându-i pe adulți cu ochii lui care probabil erau încă lipsiți aproape total de vedere. Cum femeile se opriseră de câteva ori să cocoloșească și să gâdile copilul, Bird și profesorul se îndepărtară treptat, stând de vorbă.

– De data asta chiar ai făcut față cu brio.

– De fapt, tot încercam să fug și aproape că reușisem, dar se pare că realitatea te obligă să trăiești cum trebuie atunci când o accepți. Adică, degeaba vrei să te lași prins într-o capcană a înșelătoriei, până la urmă tot îți dai seama că singura opțiune e să o eviți. Cel puțin asta am descoperit eu, spuse Bird, uimit de sila ascunsă din vocea lui.

– Se poate trăi în realitate și altfel, Bird. Sunt oameni care sar ca broaștele dintr-o minciună în alta, până la moarte.

Cu ochii mijiți, Bird întrezări din nou vaporul care pornise spre Zanzibar cu câteva zile în urmă, cu Himiko la bord. Se închipui pe sine într-o imagine destul de tentantă a iadului: după ce ar fi omorât copilul, alături de ea, în locul adolescentului pricăjit. Probabil că o asemenea realitate se desfășura acum într-unul din universurile lui Himiko. Deschise ochii, întorcându-se la problemele din universul în care alesese să rămână:

– Există șanse ca dezvoltarea copilului să fie normală, dar se prea poate să crească având un coeficient de inteligență foarte scăzut. Asta înseamnă că o să trebuiască să câștig cât mai mult pentru viitorul lui și al nostru. N-o să vă cer să mă ajutați din nou să găsesc o slujbă, mai ales după ce mi-am bătut joc de cealaltă. Am hotărât să mă las de predat și aș vrea să mă fac ghid pentru turiștii străini. Am visat dintotdeauna să plec în Africa și să angajez acolo un ghid local, așa că pur și simplu am să inversez fantezia, să fiu eu ghidul local pentru străinii care vizitează Japonia.

Profesorul dădu să îi răspundă ceva, dar fură nevoiți să se dea la o parte din fața unui tânăr care dădea din brațe ca apucat de streche, fugărit pe coridor de gașca lui de prieteni. Tinerii trecură în goană pe lângă Bird și socrul lui, ignorându-i. Purtau cu toții niște jachete murdare și uzate care păreau deja prea subțiri pentru anotimpul răcoros. Bird văzu dragonii brodați pe spate și își dădu seama că era grupul cu care se bătuse în seara aceea de vară când copilul lui stătea să se nască.

– Îi cunosc pe băieții ăștia, nu știu de ce nu m-au băgat în seamă.

– Te-ai schimbat foarte mult în doar câteva săptămâni, probabil de-aia.

– Credeți?

– Te-ai schimbat, spuse profesorul cu o voce caldă, plină de afecțiunea unei rude. Nu ți se mai potrivește porecla ridicolă de Bird.

Bird așteptă ca femeile să îi ajungă din urmă și își privi fiul culcușit în brațele soției. Încercă să-și reflecte chipul în ochii copilului. Oglinda lor era de un cenușiu adânc, translucid, și începuse să reflecte o imagine atât de măruntă, încât Bird nu putu să-și dea seama de cum arăta noua lui față. Avea să se uite în oglindă de îndată ce ajungea acasă, iar apoi avea să folosească dicționarul pe care i-l dăruise Delcev înainte să fie trimis acasă de către consulat. Pe pagina de gardă, Delcev scrisese cuvântul „speranță". Bird voia să caute „perseverență".

Cuprins

Cronologie 7
Discursul lui Kenzaburō Ōe la Banchetul Nobel, 10 decembrie 1994. 11
Japonia cea ambiguă și eu (prelegerea lui Kenzaburō Ōe cu ocazia decernării Premiului Nobel pentru Literatură, 7 decembrie 1994) 15
Suferință, demnitate, speranță (prefață de Rodica Grigore) 29

O experiență personală 33

Colecția Nobel

1. Luigi Pirandello, *Șase personaje în căutarea unui autor*
2. Henryk Sienkiewicz, *Fără ideal*
3. Aleksandr Soljenițîn, *Iubește revoluția!*
4. Pearl S. Buck, *Înger luptător*
5. John Galsworthy, *Floarea întunecată*
6. Frans Eemil Sillanpää, *Silja sau O soartă zbuciumată*
7. Rudyard Kipling, *Se lasă noaptea*
8. Halldór Laxness, *Sub ghețar*
9. Władysław Reymont, *Comedianta*
10. Anatole France, *Ospătăria La regina Pédauque*
11. Nadine Gordimer, *Nimeni alături de mine*
12. Selma Lagerlöf, *Charlotte Löwensköld*
13. Jaroslav Seifert, *Toate frumusețile lumii*
14. **Kenzaburō Ōe, *O experiență personală***

„Am supraviețuit datorită faptului că am dat glas suferințelor mele în romanele pe care le-am scris. Și de fiecare dată, în fața hârtiei, mă trezeam repetând, ca un fel de suspin, «sunt din nou o ființă omenească». Poate că nu este nici momentul și nici locul potrivit să vorbesc astfel despre mine. Totuși, îngăduiți-mi să spun că, în tot ceea ce am scris, am pornit de la experiența personală, pe care am împletit-o strâns cu aceea a societății, a țării mele și a lumii."

Kenzaburō Ōe, la decernarea Premiului Nobel, 1994

„Fidel credinței sale în valorile profund umane, Kenzaburō Ōe scrie despre inocență și sentimentul vinovăției, despre suferință și posibilitatea renașterii spirituale, despre datorie și ispășire. Și spune, astfel, multe despre acea Japonie contemporană pe care Occidentul trebuie s-o descopere cu adevărat."

Rodica Grigore

„Biblioteca pentru Toți" inițiază prima serie de literatură universală dedicată scriitorilor laureați ai Premiului Nobel pentru Literatură. Colecția „Nobel" cuprinde selecția celor mai reprezentative opere ale lor.

EDITURA ART

www.editura-art.ro